

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 125 / IV legislatura / Setè període

Dimecres, 21 de juny de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 71

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

Declaració institucional en commemoració del 50.^è aniversari de les Nacions Unides (Punt primer de l'ordre del dia.)

El president en llegeix el text (p. 6929).

Necrologia del Sr. Cipriano García Sánchez, diputat a la II legislatura (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Sr. Saura (IC) intervé per fer la necrologia del Sr. García Sánchez (p. 6930).

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya (Reg. 23480) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia (p. 6932).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 6932).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6934).

Posició dels grups: Sr. Rodri (ERC) (p. 6936) i Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6937).

Votació: rebutjada per 4 vots a favor, 52 en contra i 24 abstencions (p. 6937).

Article 1

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, de supressió)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), que fa també el torn a favor de les esmenes núms. 5, 7, 11, 13 i 20 i retira l'esmena núm. 10 (p. 6938).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6938).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 8, 9, 18 i 24; tot seguit, retira les esmenes núms. 3 i 8 i anuncia la retirada de l'esmena núm. 18, en favor d'una transaccional (p. 6939).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira, que presenta una transaccional a l'esmena núm. 18 (CiU) (p. 6940).

La secretària primera llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 6940).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (C), juntament amb les esmenes núms. 6, 12, 14, 17, 19, 21, 22, 23, 25, 27 i 30 (p. 6940).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6943).

Títol de l'article

Esmena del G. P. Popular (núm. 5, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 2

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 10, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Lletra d)

Esmena del G. P. Popular (núm. 11, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 16, 28, 29 i 31 (p. 6943).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6944).

Addició de nous articles

SUMARI (3)

Esmena del G. P. Popular (núm. 16, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 3

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 4

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 21 i 22, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 24, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'una nova disposició addicional

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per presentar una esmena tècnica (p. 6945).

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), que n'anuncia la retirada en favor d'una transaccional (p. 6945).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU), que hi presenta una esmena transaccional (p. 6946).

El secretari tercer llegeix el text de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 26 i d'una esmena tècnica consistent en l'addició d'una disposició final tercera (p. 6946).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per fer un aclariment (p. 6946), i tot seguit intervenen el Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6946), el Sr. Farrés (IC) (p. 6947) i el Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6947); finalment intervenen el Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6947), el Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6947) i el president (p. 6947).

Disposició final tercera

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Exposició de motius

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. Popular (núm. 31, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Votació de les esmenes núms. 16 i 20: *rebutjades per 27 vots a favor, 52 en contra i 3 abstencions* (p. 6947).

Votació de les esmenes núms. 2, 5, 7, 11, 13, 15, 28, 29 i 31: *rebutjades per 4 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions* (p. 6947).

Votació de les esmenes núms. 9 i 24: *rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions* (p. 6947).

Votació de l'esmena núm. 6: *rebutjada per 8 vots a favor, 54 en contra i 24 abstencions* (p. 6947).

Votació de les esmenes núms. 4, 12, 14, 17, 19, 21, 22, 23, 25, 27 i 30: *rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions* (p. 6947).

Votació de l'esmena tècnica d'addició d'una disposició final tercera, de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 18 i de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 26: *aprovades per unanimitat* (p. 6947).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprobat per 79 vots a favor, 4 en contra i 4 abstencions* (p. 6948).

Votació de l'apartat 1 de l'article 2: *aprobat per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 6948).

Votació de l'apartat 2 de l'article 2: *aprobat per 79 vots a favor, 4 en contra i 4 abstencions* (p. 6948).

Votació de l'apartat 3 de l'article 2: *aprobat per 79 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció* (p. 6948).

Votació dels articles 3, 5 i 7, de les disposicions addicionals i de les disposicions finals primera i segona: *aprovats per unanimitat* (p. 6948).

Votació de l'article 4: *aprobat per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 6948).

Votació de la disposició final tercera: *aprovada per 79 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció* (p. 6948).

Votació de l'exposició de motius: *aprovada per 79 vots a favor, 4 en contra i 4 abstencions* (p. 6948).

Votació dels títols: *aprovats per unanimitat* (p. 6948).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la supressió del punt quart de l'ordre del dia (p. 6948).

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya (Reg. 25085) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia (p. 6948).

Article 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb l'esmena núm. 2* (p. 6949).

Torn en contra: *Sr. Tomàs i Riba (CiU)* (p. 6950).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per retirar l'esmena núm. 1 i la segona frase de l'esmena núm. 2, a partir de «i no afectaran» (p. 6951).

Addició d'una nova disposició addicional

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació de la part no retirada de l'esmena núm. 2: *aprovada per unanimitat* (p. 6951).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 6951).

Explicació de vot: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6951), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 6951), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6952), *Sr. Elena (S)* (p. 6952) i *Sr. Tomàs i Riba (CiU)* (p. 6952).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural referit al control del Decret legislatiu 2/1994, del 13 de juliol, pel qual es modifiquen la Llei 14/1985, del 28 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i la Llei 38/1991, del 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves (Reg. 21123a) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 6953).

Explicació de vot: *Sr. Elena (S)* (p. 6953), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6954), *Sr. Campuzano (CiU)* (p.

6954) i Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6954).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (Reg. 2607) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Pueyo (ERC) (p. 6954).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 6956), Sr. Gimeno (IC) (p. 6956), Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 6957) i Sr. Codina (CiU) (p. 6958).

El Sr. Pueyo (ERC) intervé per fer un aclariment (p. 6959).

Votació: rebutjada per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 6959).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 38.3 de la Llei 12/1987, del 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor (Reg. 26732) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P) (p. 6959).

Posició dels grups: Sr. Farrés (IC) (p. 6960), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6961), Sr. Corbacho (S) (p. 6961) i Sr. Sabanza (CiU) (p. 6961).

Votació: rebutjada per 4 vots a favor, 53 en contra i 18 abstencions (p. 6962).

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1983, del 16 de novembre, sobre desplegament de l'article 154 de la Constitució (Reg. 26566) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6962).

Posició dels grups: Sr. Fuentes (IC) (p. 6963), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6964), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 6964) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6965).

Votació: rebutjada per 13 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 6965).

Elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (Punt desè de l'ordre del dia.)

Votació: són elegits el Sr. Joan Josep Malràs i Pascual per 86 vots, el Sr. Ignacio Manzanedo del Rivero per 86 vots, el Sr. Francisco Palacín i Artiga per 86 vots, el Sr. Macià Mallol i Soler per 87 vots i el Sr. Joan Ballester i Grau per 91 vots (p. 0000).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el marc estatutari i el traspàs de competències (Reg. 28838) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 0000).

Resposta: conseller d'Economia i Finances (p. 6967).

Rèplica: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6970).

Contrarèplica: conseller (p. 6971).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el control del funcionament de les residències per a la gent gran i de llur adequació a la normativa (Reg. 25369) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Pérez de Tudela (S) (p. 6972).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 6974).

Rèplica: Sr. Pérez de Tudela (S) (p. 6976).

Contrarèplica: conseller (p. 6976).

InterpeHacions al Consell Executiu sobre la política bibliotecària (Reg. 26183), sobre el compliment de la Llei 10/1983, de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Reg. 26411), i sobre la política general d'habitatge (Reg. 26502) (Punts tretzè, quinzè i setzè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 6977).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt catorzè sigui substanciat l'endemà. S'aprova per assentiment (p. 6978).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el servei militar i l'objecció de consciència (Reg. 25247) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6978).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 6980).

Rèplica: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6981).

Contrarèplica: conseller (p. 6982).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 71.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social i la consellera de Justícia.

Ordre del dia

1. Declaració institucional en commemoració del 50.e aniversari de les Nacions Unides.

2. Necrologia del Sr. Cipriano García Sánchez, diputat a la II legislatura.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya (Reg. 23480), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 335, 22256).

4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'atenció i protecció de la infància i l'adolescència (Reg. 24559), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 340, 22356).

5. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya (Reg. 25085), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 335, 22262).

6. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Política Cultural referit al control del Decret legislatiu 2/1994, del 13 de juliol, pel qual es modifiquen la Llei 14/1985, del 28 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i la Llei 38/1991, del 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves (Reg. 21123a; BOPC, 329, 21901).

7. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 26073; BOPC, 309, 20564).

8. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 38.3 de la Llei 12/1987, del 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor, presentada pel G. P. Popular (Reg. 26732; BOPC, 314, 21090).

9. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1983, del 16 de novembre, sobre desplegament de l'article 154 de la Constitució, presentada pel G. P. Popular (Reg. 26566; BOPC, 314, 21106).

10. Elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili

(art. 4.1.g de la Llei 26/1984, del 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació de consells socials).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el marc estatutari i el traspàs de competències, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 28838; BOPC, 341, 22559).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el control del funcionament de les residències per a la gent gran i de llur adequació a la normativa, presentada pel diputat Sr. Alfred Pérez de Tudela, juntament amb dos altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25369; BOPC, 305, 20450).

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària, presentada pel diputat Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26183; BOPC, 308, 20578).

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància, presentada pel diputat Sr. Joan Ignasi Elena i Garcia, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26337; BOPC, 310, 20732).

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, presentada pel diputat Sr. Joan Ferran, juntament amb sis altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26411; BOPC, 310, 20733).

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart i Pons, juntament amb quatre altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26502; BOPC, 310, 20733).

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el servei militar i l'objecció de consciència, presentada pel diputat Sr. Ernest Benach, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25247; BOPC, 305, 20449).

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia, presentada pel diputat Sr. Xavier Bosch, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 26200; BOPC, 308, 20579).

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia, presentada per la diputada Sra. Imma Mayol, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 26100; BOPC, 308, 20578).

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 28545), presentada per la diputada Sra. M. Assumpta Baig i pels diputats Srs. Magí Cadevall i Oriol Martorell, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 28673; BOPC, 340, 22527).

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 25521), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 28671; BOPC, 340, 22525).

22. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 25562), presentada pel diputat Sr. Josep Bargalló, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 28640; BOPC, 340, 22525).*

23. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que subsisteixen (Reg. 25550), presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 28674; BOPC, 340, 22527).*

24. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 25520), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 28670; BOPC, 340, 22525).*

25. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys (Reg. 25522), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 28672; BOPC, 340, 22526).*

26. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació (Reg. 25783), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 28687; BOPC, 340, 22528).*

– *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser contestades oralment en el Ple, i també els noms dels i de les qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les senyores diputades i als senyors diputats, per la qual cosa aquesta Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia 22 de juny, demà.

Declaració institucional en commemoració del 50.e aniversari de les Nacions Unides

Entrem en el primer punt de l'ordre del dia, que és la declaració institucional en commemoració del 50.e aniversari de les Nacions Unides. La Junta de Portaveus, en la seva sessió del dia 13 d'aquest mes, va acordar confiar a aquesta Presidència una declaració institucional per a celebrar el cinquante aniversari de l'organització de les Nacions Unides. Em plau molt de donar compliment a l'esmentat acord en els següents termes:

«Aquest any 1995 es compleixen cinquanta anys de la fundació de les Nacions Unides. La seva constitució va ésser un producte de la voluntat de les potències guanyadores de la Segona Guerra Mundial de crear una organització que fos capaç de preservar l'ordre i la pau en el món. Es volgué establir un sistema de seguretat col·lectiva que impedís a perpetuïtat una nova guerra generalitzada.

»Uns quants anys abans, com a conseqüència de la guerra mundial, s'havia creat la Societat de Nacions, però aquesta, com els fets demostraren, no havia estat capaç d'evitar un altre conflicte mundial. Potser el motiu d'aquest fracàs va ser degut al fet que en aquella organització no participaren ni les potències que havien perdut la guerra, com Alemanya, ni la URSS, que en fou expulsada, ni els Estats Units d'Amèrica, que, malgrat el paper significatiu del president Wilson en la creació de la Societat de Nacions, no hi arribaria a participar a causa de la decisió del seu Congrés. També, sens dubte, influïren en el fracàs les dures condicions imposades a les potències vençudes.

»La nova organització, nascuda el 1945, havia d'acollir tots els estats, incloent-hi més endavant les potències perdedores: Alemanya i el Japó. Però, en contrast amb aquesta universalitat de participació, es va enfortir el Consell de Seguretat com a òrgan restringit encarregat de decidir sobre les qüestions que afectessin la pau i la seguretat mundials, en què les potències rectores tindrien poder de vet; és a dir, la negativa d'un sol dels cinc anomenats "grans" impediria l'adopció i l'execució d'una resolució. De fet, això va condemnar de bell antuvi les Nacions Unides a una certa inoperància, atesa la incompatibilitat dels dos blocs en què es varen dividir els estats presents de forma permanent en el Consell de Seguretat.

»El 25 de juny de 1945 es va signar la Carta de les Nacions Unides a San Francisco, després d'una conferència internacional preparatòria en què van participar cinquanta estats, i en el seu preàmbul es va fer constar que els governs signants estaven decidits a preservar les generacions futures del flagell de la guerra, a refermar la fe en els drets humans, en la dignitat i el valor de la persona humana, a promoure el progrés social i elevar el nivell de vida, a practicar la tolerància i a assegurar que no s'usaria la força armada llevat que fos un servei de l'interès comú. Dos eren, doncs, els grans objectius de l'organització: el manteniment de la seguretat i de la pau internacionals i la promoció del progrés econòmic i social de tots els pobles de la Terra.

»Tres anys després de la fundació, les Nacions Unides van acordar la signatura de la Declaració Universal dels Drets Humans, el 10 de desembre de 1948, document de singular importància que fou el fonament dels pactes internacionals sobre drets humans i diferents convencions sobre el genocidi, l'esclavitud, el treball forçat, els refugiats, l'eliminació de la discriminació racial i la discriminació de la dona, presa d'hostatges, etcètera. La Declaració Universal dels Drets Humans, que anualment aquest Parlament commemora, és un document clau que, aprovat de forma unànime, proclama com a ideal comú un codi ètic pel qual tots els pobles i nacions s'han de regir.

»El balanç d'aquest mig segle d'existència de les Nacions Unides és desigual i no permet donar excessives ales a l'optimisme. És cert que s'han solucionat alguns enfrontaments, però les guerres locals s'han multiplicat. Els conflictes continuen essent tractats de forma unilateral amb coerció i violència. La diferència entre països pobres i rics ha

augmentat, la tolerància continua essent un bé escàs i no s'ha renunciat totalment a l'ús de la força armada. El que ha estat succeïnt en el territori de l'ex-Iugoslàvia n'és un clar exemple, però no podem oblidar que si no haguessin existit les Nacions Unides els resultats haurien estat, sens dubte, molt pitjors.

»Hem de concloure que els èxits parcials assolits són manifestament insuficients, però és bo recordar que gràcies a l'actuació de les Nacions Unides s'han suavitzat molts conflictes internacionals; fem memòria de Cambodja, l'Àfrica del Sud, Namíbia, el Sàhara. El procés, en termes generals pacífic, de descolonització dels anys seixanta és una realitat positiva històrica.

»Les convencions i els tractats internacionals propiciats per les Nacions Unides formen tot un teixit jurídic important, fonament d'un ordre internacional de relacions.

»Des de Catalunya, a l'hora de fer balanç, no podem oblidar que la nostra llengua ha esdevingut llengua oficial en l'Assemblea General, mercès a l'ingrés d'Andorra.

»En aquests cinquanta anys transcorreguts des del 1945 la humanitat ha viscut molts canvis. La població mundial s'ha duplicat, la producció de petroli d'automòbils s'ha multiplicat per sis, el desenvolupament tecnològic camina a passos agegantats, l'ésser humà ha trepitjat la Lluna, els *mass media* ens permeten conèixer amb rapidesa instantània el que succeeix a qualsevol racó del planeta; gairebé podem afirmar que el món d'avui poc té a veure amb el del 1945. Els canvis que s'han produït en l'esfera internacional aquests darrers anys i, per damunt de tot, l'acabament de la guerra freda entre les dues superpotències militars han propiciat una profunda transformació en els temes de la seguretat i la defensa, tant a nivell estatal com d'aliances militars.

»Els nous estats que han sorgit a Europa els darrers anys tenen una ferma voluntat de garantir la pau i la defensa, amb una participació activa en l'ordre mundial. També les nacions sense estat, les comunitats infraestatals i les regions estan decidides a participar en l'escenari internacional i fer sentir la seva veu incidint en el marc global en tots els aspectes. Per nosaltres, el fet que Catalunya no tingui competències per a dirigir la política exterior, que pertoca constitucionalment a l'Administració central, no vol dir que sigui indiferent a la forma d'exercir les esmentades competències, la qual cosa fonamenta l'existència d'organitzacions no governamentals com ara l'Associació per les Nacions Unides, que han tingut, tenen i tindran cada cop més pes i valor en l'opinió pública i en les iniciatives creixents de solidaritat internacional.

»Som ara a l'any 1995, any declarat de la tolerància per les Nacions Unides. Tant de bo que aquesta declaració, establerta com a culminació dels primers cinquanta anys de l'organització, sigui punt de partença d'una nova era de comprensió a nivell planetari. Les Nacions Unides no han de perdre el nord d'un futur govern mundial que, respectant les identitats nacionals, regeixi aquest nou ordre internacional, presidit per la pau com a fruit de la justícia. Cal no des-

aprofitar aquest moment que pot ser històric i que pot esdevenir definitiu per al futur de tota la humanitat.

»Aquest Parlament, viva representació del poble de Catalunya, vol fer constar, en la commemoració del cinquantenari de les Nacions Unides, la seva sincera adhesió als principis fundacionals de l'organització, plenament vigents avui, i el seu compromís a posar tots els mitjans al seu abast per a fer-los plenament realitat.»

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

Necrologia del Sr. Cipriano García Sánchez, diputat a la II legislatura

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la necrologia del senyor Cipriano García Sánchez. Es troben presents en aquest Saló de Sessions els seus familiars, i els dirigeixo des d'aquí una afectuosa salutació. Té la paraula l'illustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, familiars d'en Cipriano García... En Cipriano havia nascut a Manzanares, Ciudad Real, el 26 de setembre del 1927, i morí a Castelldefels just a l'inici de la campanya electoral prèvia a les darreres eleccions municipals, el maig del 1995. La commoció, la resposta popular a l'hora de la mort d'en Cipriano García, el Cipri, planteja els primers interrogants: qui va ser?, què va representar?, no és ben cert que representava i simbolitzava el perfil de molts catalans, en el marc d'una Catalunya contemporània tan diversa, on molts des d'orígens i des d'accents ben diversos han hagut de lluitar a favor de les llibertats per a totes les ciutadanes i tots els ciutadans de Catalunya?

Minaire a Almuradiel, Cipriano García va treballar a Catalunya en el ram de la construcció, la ceràmica i les arts gràfiques. Allò que va centrar la seva vida, però, va ser la dedicació intensíssima a la lluita sindical i a la lluita política, que per Cipriano García eren dos aspectes d'un únic combat. En aquesta lluita permanent, Cipriano García hi va aportar els seus anys, la seva llibertat, la seva energia, la seva intel·ligència, el seu esforç permanent, la renúncia a tota mena de comoditats i de privilegis. La persona que morí en l'acte de penjar cartells per a una campanya electoral no era el jubilat quiet que gaudeix legítimament de la pau guanyada al llarg dels anys; ben a l'inrevés, els que hem estat els seus companys i amics el recordem present tothora en els debats i en els combats, amb la urgència d'algú que mai no ha renunciat, siguin quines siguin les circumstàncies vitals, a mantenir encesa la flama de l'esperança, a treballar a favor de dos conceptes que a algú li podrien semblar anacrònics: la llibertat sense trampes i la justícia social, base de la igualtat.

Cipriano García serà recordat sempre com un gran lluitador antifranquista, primer, i ja en el marc de les llibertats democràtiques, després. Per què, per qui, amb qui, quan i en quin país ha treballat intensament Cipriano García? Per què va lluitar el Cipri? Perquè creia en les persones i en la seva dignitat i sentia molt endins el pes de la humiliació històrica

a què havien estat sotmesos els treballadors. Va ser un rebel radical, una persona que mai no va voler pactar amb la indignitat resignada. Aviat va descobrir que aquesta dignitat era vulnerada pels que volien imposar al país condicions dictatorials, i és per això que, en ell, alliberament social i alliberament polític es trobaven.

Un cop a Catalunya va descobrir, a més, que vivia en un poble que lluitava per les seves llibertats nacionals, i es va convertir en un dels combatents més lúcids i més íntegres a favor del combat nacional català. Pocs dirigents obrers com Cipriano García han escrit tant sobre moviment obrer i qüestió nacional. Pocs han fet la defensa dels drets nacionals catalans amb la constància i amb l'energia de Cipriano García, en un marc on no era fàcil la pedagogia del fet nacional català.

Recordo què va suposar que en l'instant fundacional de les aleshores clandestines Comissions Obreres Cipriano García defensés que a Catalunya es creava la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. No van faltar veus que l'acusaven de vendre's als interessos d'una burgesia catalana, a la qual creien dipositària del fet nacional català. Tanmateix, en Cipri, amb la fermesa que el caracteritzava, defensà les seves conviccions amb reflexions com aquesta: «Alguns proposem» —deia— «des del primer moment que el moviment obrer català vinculat a les Comissions Obreres assumeixi el doble vessant que tenen els treballadors que viuen i treballen a Catalunya, en tant que assalariats i en tant que ciutadans de la nació catalana». Ho deia un personatge que s'havia passat molts anys a la presó de Burgos perquè va ser detingut per la policia mentre pintava a les parets «Llibertat per a en Jordi Pujol».

Cipriano García va ser, a més, un dels impulsors de l'Assemblea de Catalunya, formà part de la Taula rodona de forces polítiques catalanes i assistí a Estrasburg, com a representant de Comissions Obreres, a la constitució de la Junta Democràtica.

Dirigent activíssim del PSUC des del 1954, va ser diputat al Congrés dels Diputats representant el PSUC a la circumscripció de Barcelona entre 1977 i 1979, primer, i entre 1979 i 1982, després. Entre els anys 1984 i 1988 va ser membre d'aquest Parlament de Catalunya.

Cipriano García va lluitar tothora per les llibertats, però, com ens recordava el diputat Ignasi Riera, el combat d'en Cipri va ser un combat molt concret: lluitava per les persones, les esmentava i les descrivia amb una tendresa sorprenent. Ell, sovint amb fama de personatge granfíctic, era capaç d'excusar i de justificar les febleses dels altres, dels companys anònims de lluita, molt més que les dels dirigents sindicals o polítics. Quan ja no era diputat al Parlament, es posava en contacte amb companys del nostre Grup Parlamentari per suscitar qüestions, per suggerir preguntes concretíssimes, per alliberar tal o tal altre racó del món de la marginació, o de les injustes barreres arquitectòniques, o de la necessitat de reforestar les zones cremades del Garraf.

El seu no era un univers de conceptes abstractes, sinó de cares i d'ulls i de mans i de cors, amb els quals batejava. Potser per això Cipriano García treballava en equip, colze a colze, amb els seus companys, vivia obsedit per l'organitza-

ció. Ens deia sovint: «Nosaltres som pobres, no tenim els recursos econòmics, publicitaris dels altres, les nostres eines de lluita són les paraules dites cara a cara, les feines que ens porten a convèncer tal o tal altra persona a través de les raons objectives, de les explicacions coherents, però això només es fa amb organització. Ni el moviment obrer ni la política» —deia—, «en nom dels interessos de la majoria, tiraran endavant si no som capaços d'enfortir les nostres organitzacions». Em recordava sovint la imatge del vell predicador de la idea, disposat a recórrer ciutats i pobles —per exemple, per preparar unes eleccions sindicals o unes eleccions municipals— sense mitjans materials, convençut, en canvi, de la solidaritat a l'engròs i a la menuda, de la solidaritat dels companys i de les companyes.

Home, per tant, de fidelitats concretes, tangibles, comprovables. havia après que no hi ha receptes universals per defensar els interessos dels treballadors i de les treballadores. El seu pragmatisme el portava a posar en pràctica canvis de tàctica sindical i política. La defensa, per exemple, de l'ocupació de totes les escletxes que deixava obertes l'estructura antidemocràtica del sindicat vertical, o la possibilitat de col·laborar en un mitjà de comunicació d'aparença més o menys marginal, marcaven l'agenda d'un home tossut, que aprenia en la lluita quotidiana a lluitar.

Ens parlava sovint dels seus anys de Terrassa, on havia fundat la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que va dirigir fins al 1973, any en què va passar a dirigir Comissions Obreres. Propostes que ara ens poden semblar de vella utopia, com la unió en la lluita i a favor de les llibertats de les forces del treball i de la cultura, eren referents permanents, pràctiques quotidianes d'un home autodidacte que s'havia format en els llargs períodes viscuts a les presons de Barcelona i de Burgos o a través de la lectura persistent i humil de qui mai no dubtava a l'hora de confessar als companys que no havia entès això o allò.

Per a nosaltres Cipriano García ha estat un gran company, un gran home, un gran amic, un gran lluitador; gosem dir que ho ha estat també per al conjunt de Catalunya. Home a qui no agradaven els homenatges, que no hauria suportat aquest recordatori. Creiem que s'hauria limitat a dir-nos: «No ens aturem, amigues i amics, ens queda molta feina encara; ja ens arribarà algun dia el temps de descansar».

Belén, la seva companya, ens explicava que sovint en Cipri, fent broma, deia: «Viviré ciento veinte años». Belén, familiars d'en Cipri, senyores diputades i senyors diputats, en Cipri viurà molt més, perquè és un punt de referència obligat de la història del nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Projecte de llei sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i

Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable consellera senyora de Gispert.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA (Núria de Gispert i Català): Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, em proposo presentar, tot seguit, el Projecte de Llei sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya.

Aquesta iniciativa parlamentària respon a la necessitat de crear un òrgan tècnic propi, de naturalesa administrativa, que exerceixi les funcions de taxació, peritatge i determinació del preu just en els expedients expropiatoris de l'Administració de la Generalitat i de les corporacions locals en l'àmbit de Catalunya. Amb la creació del Jurat d'Expropiació de Catalunya es configura un òrgan de naturalesa arbitral o de composició, és a dir un òrgan col·legial, que, sota una presidència neutral, s'integra amb representants de l'administració i del sector privat, aquests no sotmesos a jerarquia. És la peça clau dins del sistema de valoració dels béns expropiats. És disposar d'una eina pròpia que permetrà superar els problemes d'ordre pràctic, derivats del fet que l'actual Jurat Provincial d'Expropiació sigui un òrgan que pertanyi a l'organització de l'Administració perifèrica de l'Estat. Així mateix, és una fita remarcable dins el procés de configuració de les institucions d'autogovern de Catalunya.

El Projecte de Llei que presento respecta les normes bàsiques estatals relatives a les garanties expropiatòries, de caràcter patrimonial i procedimental, i es fonamenta en les competències de què disposa la Generalitat en matèria d'autoorganització, regulació de les normes de procediment administratiu derivades de l'especialitat de la seva organització, desenvolupament legislatiu en matèria d'expropiació forçosa i règim local. Cal tenir present que tant la comunitat autònoma del País Basc com la de Navarra ja han creat els seus respectius jurats d'expropiació. També vull remarcar que el fet que el Jurat d'Expropiació de Catalunya s'adscriu al Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya respon a la idea de coordinar els departaments que actuen com a administració expropiant, i des d'aquesta perspectiva es va considerar que l'esmentat Departament era el més adequat, atès el caràcter interdepartamental de la majoria de funcions que té atribuïdes.

Malgrat que encara queden esmenes per defensar en el Ple, els demano el vot favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, amb el convenciment que la institució del Jurat d'Expropiació de Catalunya és una fita important dins del procés d'institucionalització de l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies, molt honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Hi ha algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No essent així, començarem el debat del Projecte de Llei.

Hi ha reservada una esmena a la totalitat: és de retorn del Projecte al Govern, i és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, he quedat sorprès perquè el meu primer interrogant era veure quin membre del Govern defensava aquest Projecte de Llei en aquest hemicicle, però he quedat més sorprès quan he sentit els arguments absolutament contundents que vostè ha donat en nom del Govern per definir alguns trets absolutament importantíssims d'aquest òrgan administratiu que ens ha de venir a solucionar els problemes.

Miri, el fet d'adscriure això a Presidència significa, ni més ni menys, no una voluntat de coordinació, sinó fer un «trajo» a mida; a mida d'algú que necessita tècnicament poder tenir un instrument per poder solucionar problemes, alguns problemes interns, d'algun departament de la Generalitat. No hi ha cap raó, absolutament cap raó objectiva que justifiqui això tan estrany que en aquests moments ja és el Departament de Presidència de la Generalitat. I que això ho faci vostè, m'ha deixat absolutament perplex, tota vegada que Iniciativa per Catalunya ha estat presentant i perdent —com perdrem avui amb tota la dignitat possible— que precisament el Jurat d'Expropiació de Catalunya quedés adscrit en el Departament que vostè presideix. Perquè, de quin tipus d'òrgan estem parlant? Què és el que ha de fer aquest organisme? Quin caràcter previ té? Quina és la vinculació? Qui té la vinculació o la relació del Govern amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? És a dir, una colla d'interrogants que aquest Grup no pot entendre de cap manera.

La segona sorpresa és que vostè ens afirma aquí que això ha de permetre superar els problemes pràctics que avui té l'adscripció..., o el fet que els jurats provincials siguin òrgans que depenen de l'Administració perifèrica de l'Estat. Honorable consellera, els problemes del Jurat Provincial d'Expropiació són: primer, que no funciona; segon, que hi ha una quantitat d'expedients increïbles; tercer, que moltes vegades els interessos pugen més que el principal; quart, la incongruència de moltes valoracions; cinquè, el caràcter discontinu que té aquest mecanisme; sisè, el retard que moltes vegades ocasiona, especialment als ajuntaments —perquè vostès tenen un altre instrument que no tenen les corporacions locals, que és la de declarar el caràcter d'urgència i, a partir d'aquí, poder solucionar alguns problemes. I aquests són els problemes del Jurat Provincial d'Expropiació; no el fet que sigui un òrgan que pertany o no pertany a l'Administració perifèrica de l'Estat.

Però és que, a més a més d'inútil, aquesta Llei, perquè aquesta Llei no ve a solucionar absolutament ni un dels problemes pràctics que tenen presentats o que tenen plantejats els jurats provincials d'expropiació, és una llei —i si m'ho permet dir— inoportuna. Inoportuna perquè no hi ha cap fet que hagi desencadenat la necessitat vital d'haver de regular aquesta qüestió en un moment..., en un moment que des del

Ministeri precisament s'estaven plantejant..., o hi ha la possibilitat..., i de fet hi han hagut alguns estudis previs per poder revisar una legislació que efectivament és obsoleta, de l'any 1954, i que, per descomptat, ni el paper que juguem les administracions, que juguen les administracions, ni les tècniques ni les necessitats que hi ha avui s'assemblen gaire a les circumstàncies tècniques i, per descomptat, polítiques de 1954.

Però si presentant aquesta Llei no solucionen absolutament cap d'aquests problemes, i en un moment —hi insisteixo— que des del Ministeri s'estaven plantejant la possibilitat, per una banda, de constatar que els jurats provincials, efectivament, no desapareguessin, però que era necessari, que és necessari, incorporar representants de comunitat autònoma, i fins i tot hi ha en algun plantejament —oficiós encara— la possibilitat d'implantar jurats a nivell territorial autòndmic —que en això estic segur que estariem tots d'acord—, que és necessari eliminar dinàmiques com les que a vegades han creat els representants o la representació de les cambres de la propietat, que és necessària una major tecnificació dels membres del Jurat Provincial d'Expropiació... Per exemple, algú pot explicar quin és el sentit i quines són les aportacions d'un representant del Col·legi de Notaris, i en canvi que no hi hagin representants dels organismes tècnics que estan treballant a nivell de valoracions, com pot ser la possibilitat d'incorporar representants —a través de la fórmula pactada políticament que sigui— dels centres de gestió cadastral, que són els que d'alguna manera estan a càrrec de les ponències tècniques de valoracions i que després, en definitiva, en el procés expropiatori, es tractarà que tècnicament es valori aquella finca, aquell bé, i a partir d'aquí s'indemnitzi el particular?

I la possibilitat, sobretot, que això sigui una eina que treballi cada dia. Nosaltres participem, en aquests aspectes, de la possibilitat d'alguns estudis, i en aquest sentit tenim esmenes presentades, que els jurats provincials, o els jurats d'expropiació, siguin òrgans d'actuació permanent, amb la corresponent dotació pressupostària, amb adscripció de funcionaris especialitzats i amb una bona assistència tècnica, jurídica i de gestió administrativa; en definitiva, que hi hagi un veritable instrument que es reuneixi amb regularitat, setmanalment si és necessari, que desembussi tot allò que té, tota aquella quantitat de paper que té encallat, que unifiqui criteris, que, en definitiva, no se sumi també en algunes ocasions al joc maniqueu del que són els valors administratius i el que són els valors que als efectes d'indemnització a vegades es fixen. Les coses tenen, han de tenir, un sol valor.

Aquesta és una gran ocasió perduda, i si és una llei inútil, si és una llei inoportuna, és una llei, en aquests moments, innecessària. I així és com altres vegades aquest Grup ha mantingut esmenes a la totalitat, de retorn al Govern, fruit de posicionaments polítics, de diferents sistemes de prioritat, aquesta vegada, honorable consellera, en nom d'Iniciativa per Catalunya, els demano de veritat que retirin aquesta Llei per dolenta; perquè no ve a solucionar absolutament re, re, re.

És que el fet que el Jurat d'Expropiació es digui «de Catalunya» i determinades persones siguin nomenades pel Govern de la Generalitat és garantia que tota aquesta problemàtica es resoldrà? No. Com resoldrem en la pràctica la contradicció que significarà per a l'expropiat, per a l'administrat expropiat, el fet que, en funció de l'organisme que sigui el que tira endavant el procés expropiatori, sigui un o altre jurat el que hagi de fixar els valors? Com resoldrem..., serà motiu de conflictes i de possibles inconstitucionalitats, perquè hi ha uns problemes competencials, vull dir, que es tracten de traspasar com sigui, en moments en què sigui necessària una expropiació per part de l'Estat i una expropiació per part, per exemple, de la mateixa Generalitat? I, per tant, a nosaltres ens sembla que això no acaba tècnicament d'estar ben travat.

I finalment, un altre dels aspectes que nosaltres creiem que és una gran ocasió perduda és precisament també en la línia d'alguns estudis previs que s'han estat fent, i que nosaltres mateixos hem introduït una esmena que entenem que molt probablement, vull dir en el marc actual, fos difícil de mantenir, però que ens sembla que és per on podrien anar una part de les reformes que són necessàries en aquest camp de l'administració: és que precisament els jurats d'expropiació poguessin convertir-se o poguessin actuar en determinades circumstàncies com a tribunals arbitral, donat que precisament avui s'estan introduint les tècniques arbitral en el camp de l'administració. I precisament, precisament, això sí que podria tenir un caràcter o ser un aspecte molt més útil, aquests instruments, tota vegada que en aquestes relacions entre administrats expropiats i administració expropiant és necessari, en uns casos, i interessa a les parts, que hi hagi una resolució, que en aquest cas podria tenir aquest caràcter equivalent a una sentència ferma, i que, per tant, podríem, en aquest sentit, resoldre molts dels problemes pràctics que tenim.

Ja m'he referit —ja m'hi he referit, òbviament, però vull tornar-hi a insistir— a la incongruència que ens sembla que és adscriure això a Presidència. Home, en moltes ocasions, aquí, i sobretot amb motiu de les discussions de pressupostos, hem parlat que Presidència és un calaix de sastre, però és que ara ja no sé què pot anar-hi més a parar. El caràcter absolutament heterogeni del que està adscrit a Presidència és una cosa tan increïble que al final diem: «Què és competència d'una conselleria?» Diu: «Allò que no està adscrit a Presidència en funció, més o menys, d'afinitats competencials». Perquè, és clar, ja comencen a ser molts els departaments de la Generalitat que estan «capitidisminuïts» per l'amputació sistemàtica de competències que, per lògica, per funcionament, per dependència jeràrquica o per relació de causalitat d'una cosa o de l'altra, estan sostretes del que seria el seu plantejament o la seva ubicació lògica i s'han posat a Presidència. És clar, si des de Presidència s'han de controlar els processos..., o n'ha de dependre l'organisme que ha d'executar les expropiacions, entre altres, vull dir, dels ajuntaments de Catalunya, ja podríem dir..., el que potser seria millor és que ho concentréssim tot, que el Consell Executiu

fos simplement allò, una cosa per assessor el president en determinats aspectes, i que des de Presidència es faci absolutament tot.

Per això la veritat és que no entenem a què respon la presentació d'aquesta Llei. Manifestem el nostre desacord amb la poca..., tasca..., no, amb les poques ganes o el poc marc que hi ha hagut per negociar en ponència una llei d'aquestes característiques, que no té una transcendència política excepcional, però que sí que té una transcendència pràctica molt important. Hi hagut una reunió de ponència perquè se'ns contestés les esmenes que s'acceptaven o no i proposar algunes transaccionals, una segona reunió per veure exactament com quedava, i llestos. En comparació amb les vegades, amb les hores, amb els esforços que s'han fet amb altres lleis per poder millorar els textos presentats, no entenem, no entenem que aquesta Llei no s'hagi treballat més. I per què no s'ha treballat més? Segurament perquè no hi havia marge de negociació. I per què no hi havia marge de negociació? Perquè algú d'alguna manera havia fet la llei que necessitava i va dir: «No me la toqueu». Bé, doncs, llavors, si això és així, aprovin-la vostès. Perquè això, en comptes de venir a solucionar problemes, el que farà serà complicar-ho. Complicar-ho. I hi han coses que no són en absolut de rebut. Gens.

Acabo. Per últim, hi havia un aspecte que ara s'intentarà solucionar amb una transaccional. Bé, es tracta que en aquesta..., no sé si les senyores i senyors diputats tenen consciència d'aprovar una llei que diu que es creen els jurats..., no sé si es pot dir «provincials», però es tracta de crear uns jurats que correspondran als àmbits territorials de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, que, si no ho recordo malament, són les províncies espanyoles que corresponen al territori català, i que, si no ho recordo malament, aquesta cambra va aprovar fa poc una resolució dient: «Mirin, aprovat el Pla general territorial de Catalunya, totes aquelles disposicions de caràcter organitzatiu que afecten la Generalitat s'adaptaran als àmbits territorials funcionals que defineix el Pla territorial general de Catalunya». Avui, aquí, és la primera ocasió que tenim d'adoptar una..., d'aprovar una llei d'acord amb el que, si no ho recordo malament, tota la cambra unànimement vàrem aprovar. I avui tindrem l'ocasió d'infringir per primera vegada aquest criteri unànim de la cambra.

És evident que s'intenta ara solucionar, dir: «Bé, quan es faci la divisió territorial...» Però, com que això ja anem amb un incompliment de no sé quants anys en relació amb la divisió regional, precisament la resolució que va prendre el Parlament era per no haver d'esperar aquella cosa de la província única, que potser algun dia es donaran les circumstàncies polítiques per poder-ho plantejar. Clar, si ho remetem a aquest referent, que és de tan difícil compliment, i mentrestant havíem acordat algun tipus de mesura perquè de mica en mica tot s'anés adaptant a la nova divisió, que van proposar-nos vostès mateixos, i que en aquest aspecte no necessàriament els altres vàrem aprovar, em fa la impressió que hom té un sentiment d'estar aprovant coses que després es transformen en paper mullat.

Per tant, no tant per raons polítiques –encara que, òbviament, aquesta última és clarament una raó política–, però sobretot per la inutilitat del text, la inoportunitat de la seva presentació, i que no significa cap pas endavant ni ve a solucionar cap dels problemes existents, per això nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat de retorn al Govern. I qui vulgui «trajos» a mida que vagi a cal sastre, no al Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'advocat senyor Camps, el diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest cas, el fet que la meva principal professió sigui d'advocat em va bé per poder intentar contestar la filípica..., o la catilinària, la catilinària, del *quousque tandem Catilina abutere patientia nostra*. Això és el que podríem dir... Miri, em va bé aquesta frase, perquè vostè ha exagerat, ha exagerat terriblement. Però si ara..., tots vostès, vostè el primer, ens hauria de dir: «*Quousque tandem*, Govern de la Generalitat, no exerciràs la competència estatutària que et correspon i crearàs d'una vegada el Jurat d'Expropiació de Catalunya?». I això vostè ens ho ha dit mil vegades, vostè o el cap del seu Grup: «Exerceixin les competències estatutàries, no s'excusin que Madrid no els traspasa no sé què; el que tenen, exerceixin les competències.» Un clam, ens ho diu vostè cada vegada. Doncs fa quinze anys que podíem exercir aquesta competència, i hem tingut una paciència..., una autonòmica paciència de sant, esperant que l'Estat, no nosaltres, arreglés un problema que vostè sap, i vostè sap com a alcalde, i vostè sap també com a advocat –o com a ex-advocat, perdó–, vostè sap perfectament com funcionen els jurats d'expropiació. I tota la crítica que vostè ha fet és en bona part certa, i jo alguna n'hi afegiria, fins i tot, però pensi que aquesta crítica és aplicable als jurats d'expropiació provincials de l'Estat.

I ara tenim una competència estatutària, la tenim, tenim una competència estatutària, i jo li pregunto: l'exercim o no l'exercim, senyor Farrés? Perquè fa quinze anys, que la volem exercir. I la meva pregunta no és la del «trajo» a mida, la meva pregunta no va per un estirabot; va per dir-li: «Senyor Farrés, vostè, diputat al Parlament de Catalunya, està disposat o no que la Generalitat exerceixi una competència estatutària?» Que no és molt important, segurament hi estaríem d'acord: no trontollarà l'autonomia pel fet que no tinguem el nostre propi jurat d'expropiació. Ara, no li sembla paradoxal que quan l'Administració catalana expropia, o quan un ajuntament català expropia, hagi de ser l'Estat qui li faci el jurat d'expropiació? No li sembla una contradicció immensa? No li sembla el més lògic que sigui el nostre propi jurat d'expropiació el que executi una competència? A mi em sembla que això ja justifica la llei.

Segon punt: per què només aquesta Llei, per què aquesta Llei tan senzilla? Doncs, miri, perquè la competència estatal no ens permet altra cosa. Perquè vostè coneix millor que jo, o tan bé com jo, com a mínim, les sentències del Tribunal Constitucional –la 37/1987, de 26 de març, i la 149/1991, de 4 de juliol–, i aquestes sentències li diuen, reiterant tota

l'anterior jurisprudència, que la competència en matèria d'expropiació forçosa abasta la totalitat de la legislació, no només els aspectes bàsics. I, per tant, que la competència que ens correspon, ai las, és només la delimitació de la causa «expropiandi» —només faltaria: nosaltres podem decidir..., perdó, el Govern pot decidir, l'ajuntament pot decidir, la causa «expropiandi», i pot decidir l'execució—, i res més, i res més.

Lamentablement, això és així. I si volem fer una llei constitucional, si volem fer una llei que esgoti la nostra competència i que intenti fer un pas endavant, i dir: «Senyors de l'Estat, legislin d'una vegada sobre aquest tema, legislin d'una vegada sobre aquest tema, perquè és important»... Perquè vostè..., i ho comentàvem en ponència —aquesta ponència no s'ha reunit tantes vegades o no ha treballant tant perquè la Llei és molt senzilla i no calia, perquè tots teníem el topall del sostre constitucional—, quan nosaltres li dèiem: «És bo o no és bo que hi hagi un jurat d'expropiació de Catalunya? —Sí. —I és bo o on és bo que coincideixi amb el jurat d'expropiació de l'Estat. —No és bo.» Imagini's, li explicàvem i comentàvem, una cruïlla de carreteres en què s'afecti una finca d'un expropiat i que coincideixin una carretera comarcal i estatal, una carretera nacional catalana i una estatal; evidentment, l'expropiat, el podem tornar boig —no tan boig, de tota manera, perquè els criteris bàsics d'expropiació són els mateixos; ara, sí que és cert que hi hauria dues administracions.

I, davant d'això, que vostè té tota la raó, nosaltres què hem de fer? Hem esperat quinze anys que l'Estat fes una legislació que permetés la subrogació en la versió catalana. Però nosaltres no la podem fer, aquesta legislació; l'ha de fer el Parlament de Madrid. I, nosaltres, el que demanem és aquest pas endavant com han fet al País Basc, com ha fet Navarra. És que el País Basc i Navarra han fet el mateix, i ho han fet des de l'any 87 i l'any 89. I han trobat una fórmula que no és vàlida, que la proposarem quan veiem l'esmena del Grup Socialista i que la modificarem, en el sentit que no hi ha hagut acord entre l'Estat i la comunitat autònoma per posar-se d'acord.

Què seria el bo? Miri, el que seria bo és que hi hagués un jurat nacional català d'expropiació i que, amb canvi de membres quan s'escaigués, actués per a l'Administració de l'Estat i actués per a les administracions catalana i dels ajuntaments. Això serà possible com? A través d'aquesta Llei i a través d'una llei que han de fer a Madrid, que és la transaccional que deprés en parlarem i que ja li anuncio. Per tant, quina és la finalitat d'aquesta Llei? Simplement exercir una competència estatutària.

Segon punt, que vostè ha criticat molt i molt: el fet de l'adscripció a Justícia o l'adscripció a Presidència. Home, miri, vostè pot fer la broma que vulgui amb les competències de Presidència, però el fet cert és que aquestes..., ja m'explicarà vostè per què això de dependre de Justícia? No ho entenc. Diu: «Oh», diu, «perquè la instància és després el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya». Home, si totes les competències que s'anessin a discutir i a litigar al Tribu-

nal Superior de Justícia de Catalunya haguessin de dependre de la consellera, doncs qualsevol incidència que té un termini judicial, vingués d'Obres Públiques, vingués de Governació, vingués d'Economia i Finances, hauria d'anar a Justícia, perquè tot pot acabar als tribunals, tot pot acabar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya —o gairebé tot—, i tot, en el temps al temps, dependrà de la Direcció General de Relacions d'Administració de la Justícia, de la consellera de Justícia. Per tant, home, no... Per què Justícia? Jo haguera entès que vostè em digués Governació, per exemple. Ho haguera entès perquè en els ajuntaments tindria un sentit, i també té competències horitzontals; o que em digués Economia i Finances, que també té competències horitzontals. Però per què Justícia? Justícia, no ho entenc.

«I per què Presidència?», pot preguntar-se vostè. Doncs, miri, perquè hi ha el Gabinet Jurídic Central, perquè ja hi ha un cos de lletrats i perquè no volem encarir l'administració de la llei. Aquesta Llei necessitarà unes dotacions pressupostàries, i vostè..., una de les esmenes, que li contradirem, és que s'ha de crear un cos de lletrats. No hem de crear un cos de lletrats; ja el tenim, home. Que funcioni! Amb uns quants milionets, amb uns pocs milionets, podem posar en marxa això. No creem una infraestructura de cos de lletrats nous adscrits... Ja funciona. I potser per això s'ha adscrit a Presidència. I li ho repeteixo: es podria haver adscrit perfectament a Governació o a Economia i Finances; a Justícia, no ho entenc.

Finalment, el tema territorial. Home, seria bo... Evidentment, si tinguéssim província única, hauria estat un jurat d'expropiació territorial. I precisament el nostre Grup hi va ser..., va ser molt curós, en aquest tema, en el sentit que vam posar el crit al cel. Recordi que aquesta argumentació que ha fet vostè en l'esmena a la totalitat la hi vaig fer jo. Ho recordarà. I jo, també, apellant a la paternitat de l'argumentació, que no es va traduir per cert en cap esmena, he de també referir-me a la paternitat de la meua argumentació, que és molt referida a un excellent amic i company d'Unió Democràtica, el senyor Ferran Pont. És a dir, home, realment, doncs, per què no ho adaptem? Llavors, hem trobat un sistema, atès que no tenim la província única, encara, per les raons que seria llarg i prolix d'explicar aquí (*remor de veus*), hem trobat un sistema... —llarg i prolix d'explicar aquí, *remor de veus* (*rialles*); llarg i prolix d'explicar aquí..., i en la prolixitat també hi seria vostè—, bé, llavors, com que no tenim aquest..., hem trobat una esmena transaccional que els proposarem i que a efectes de tramitació vostès han acceptat, a efectes de tramitació, en què realment es dóna compliment a aquest mandat —una esmena tècnica, perquè no teníem esmena viva per poder transaccionar.

Amb tot això, jo entenc, senyor Farrés, que a vostè li produeixi una frustració el fet que aquesta Llei és molt petita i senzilleta, i li asseguro que d'això en tenen culpa dues coses: en té culpa sobretot la competència estatutària i, sobretot, que l'Estat no ha legislat per poder fer l'adaptació dels dos tribunals. No en tenim la culpa nosaltres. En tot cas, l'única culpa nostra és haver esperat quinze anys a fer-la. I

aquesta és precisament la que vostè ens critica més, que ens diu que és inútil i que no l'hauríem d'haver fet. Doncs, miri, jo crec que si alguna culpa tenim, si alguna culpa té el Govern de la Generalitat, és haver tardat quinze anys a fer-la.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Ara poden intervenir els altres grups parlamentaris, per fixar posició. El Grup Parlamentari Mixt? *(Pausa.)* Hi renuncia.

Grup Parlamentari Popular? *(Pausa.)* No intervé.

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, és per fer un torn de posició únic a aquesta Llei, parlant de l'esmena a la totalitat i també parlant de la Llei en general.

El dia 2 de juny la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament va estudiar el text d'aquest Projecte, amb presses –en això coincidim perfectament amb el senyor Farrés–, sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya. Aquesta Llei d'expropiació forçosa i el reglament que esperem que en derivarà, més concret –ja en parlarem més endavant–, regularan, regulen, la figura del jurat, amb una potestat que esdevé –n'estem convençuts, i massa tard– indispensable per a l'exercici de la política general i sobretot sectorial de la Generalitat en les quals té competència exclusiva –poques– i sobretot, com diu el text avui en debat, en matèria d'ordenació de territori i obres públiques, fonamentalment.

Aquest òrgan administratiu –també ho ha dit la senyora consellera–, absolutament indispensable, serà l'expressió pràctica en un terreny molt i molt concret, molt i molt quotidià, del que és el nostre Estatut d'autonomia –com deia el senyor Camps, aspecte que ha tardat quinze anys a materialitzar-se. Són funcions específiques d'aquest Jurat la taxaació, el peritatge i la fixació de preu just en aquells processos expropiatoris que sempre, sempre en benefici del bé comú, són necessaris, i també sempre de conformitat amb la llei.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha tingut i té un posicionament, i s'ha de dir clar, entre crític, molt crític i positiu en part, també, pel que fa a l'aprovació d'aquesta Llei, a la qual donarem nosaltres suport finalment, però voldríem destacar els aspectes crítics que volem assenyalar, i n'hi ha que són d'àmbit general i n'hi ha d'altres que són d'àmbit més concret. Pel que fa a l'àmbit general –ho ha dit el senyor Farrés, jo diria que amb molta contundència, i nosaltres ho mantenim–, hi ha el manteniment d'un jurat d'expropiació a les quatre seccions, coincidint amb l'anacronisme del mapa provincial de Catalunya. La transacció que ens presentaran després intenta corregir això: jo el que no sé és si ens evitarà passar al Constitucional; d'això ja en parlarem.

Pel que fa al segon aspecte crític d'àmbit general, nosaltres pensem i creiem, i també ha estat dit aquí, que és una llei que ha tingut un tràmit precipitat i que està en un marc competencial encara massa escàs; que això no vol dir que justifiqui el retard d'aquesta Llei, sinó que justament posa

en qüestió el perquè d'aquest marc competencial a aquestes altures de l'Estatut i de la democràcia, encara tan restringit per al nostre autogovern.

L'adscripció a Presidència és un altre dels temes que nosaltres també no veiem positius. Podria haver-se fet a altres departaments de la Generalitat, inclòs el de Política Territorial i Obres Públiques –s'ha dit també el de Governació, el d'Economia i el de Justícia–; en cap cas nosaltres creiem que el de Presidència sigui el més adequat, i també ho volem assenyalar.

En l'àmbit més concret, i referint-nos ja a algun articulat d'aquesta Llei, diríem el següent, o posaríem els següents interrogants, que a nosaltres ens fan difícil –no volem dir impossible, per això hi votarem a favor– o poc mengívola aquesta Llei.

Ha de ser..., l'únic tècnic del jurat ha de ser el que aporta una o altra administració? No hi ha una excessiva verticalitat, en això?

Pel que fa a l'article quart, sobre procediment, és cert i està bé que es marquin terminis per fer efectiva l'expropiació, però, ai las!, si, com passa tan i tan sovint, aquests terminis no són complerts, què passa? Quan la gent no cobra el que i en els terminis que ha dit la llei o que marca la llei que ha de cobrar, què passa? No hi ha previsió sobre aquest fet, en aquesta Llei; hi ha un buit legal en un dels aspectes més punyents en qualsevol expropiació, que és rebre els diners en el termini fixat per la llei.

Pel que fa a la comissió tècnica de valoracions, article sisè, per exemple, nosaltres no acabem de veure, sincerament, l'objecte d'aquesta comissió segons es desprèn del que enumera aquest articulat. És funció d'aquesta comissió analitzar? És funció d'aquesta comissió recollir, contrastar, suggerir? I pel que fa al tercer punt, quan parla que aquesta comissió tècnica de valoracions –a part de la redacció– pot sol·licitar la inclusió entre els seus membres d'experts en matèries relacionades amb valoració de béns i drets, que han de ser designats en la forma que es determini per via reglamentària..., no sabem, tots plegats, com passa, i que passa molt sovint, que el reglament no acaba d'arribar mai? I en aquest punt el reglament és clau.

Pel que fa a les discrepàncies de valoració entre l'Estat i Catalunya, la transaccional, com ja he esmentat abans, no acaba, entenem nosaltres, de resoldre el problema.

Pel que fa als aspectes positius que finalment ens han fet decantar –i ho anuncio ja– el nostre vot positiu a aquesta Llei, és que és bo que Catalunya, finalment, amb molts anys de retard –i ho recordava el senyor Camps– d'altres autonomies o d'altres països, com Navarra i el País Basc, finalment la majoria porti, el Govern porti aquí i pugui ser aprovat un jurat d'expropiació. Nosaltres només podem dir: «Ja era hora». El que paral·lelament hem de dir –i per això no hem presentat cap esmena, tampoc– és que les esmenes haurien d'estar en un altre àmbit, les que van des del nostre punt de vista..., com serien l'oportunitat i sobretot en quin marc de competències vostès, Govern, ens presenten ara aquesta Llei, quan encara les competències en aquest país són tan

escasses. Hauríem volgut que aquesta Llei hagués arribat abans, però també que aquesta Llei s'hagués pogut trobar amb un marc de competències més adequades al que són realment els desitjos de molts, que és un autogovern efectiu.

Finalment, crec que és bo que s'hagi assumit aquesta competència, i fent-la efectiva, fent-la efectiva a través d'aquesta Llei, ens permetrà unificar criteris en les valoracions de les expropiacions forçoses, d'acord amb les lleis urbanístiques d'aquest Govern. I, això, malgrat totes les crítiques que hi hem fet fins ara, és un pas més, i en temps de màxima quietud, sobretot pel que fa a processos autonòmics, amb tot el país –i sobretot la nostra autonomia– enormement paralitzada, entenem que és un pas endavant que no podem nosaltres altrament que donar-hi, malgrat la crítica, el vot favorable.

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a una intervenció breu, de posicionament del Grup Socialista al voltant de l'esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei.

El Grup Socialista s'abstindrà en la votació de l'esmena a la totalitat d'aquest Projecte de Llei i votarà favorablement la Llei, perquè fa una valoració globalment positiva de la Llei, sobretot després del conjunt d'esmenes transaccionals que al final d'aquest procés de debat d'avui en aquest Parlament s'iran aprovant, esperem. Per tant, podem fer una valoració positiva del recull que fa la majoria dels suggeriments que el Grup Socialista ha anat fent per solucionar alguns dels temes que ens han preocupat, i que continuen essent motiu de crítica, i que han estat motiu de crítica d'alguns dels grups parlamentaris que ens han precedit. Però ens sembla que aquestes crítiques s'iran corregint amb les aportacions, ho repeteixo, de les transaccions.

Valorem globalment positivament aquesta Llei perquè s'exerceix una competència, i perquè s'aprofundeix en l'autogovern, tal com ha dit la consellera en la seva introducció a la Llei. Per tant, això és positiu, que exercim una competència, que aprofundim l'autogovern. I també és molt positiu que s'afronti un problema, un problema real: els jurats d'expropiació que en aquests moments funcionen, dependents de l'Administració de l'Estat, són jurats saturats, que no donen curs a les tramitacions que tenen damunt de la taula i que, doncs, provoquen greus problemes a les administracions que han d'afrontar aquests temes d'expropiació forçosa. Per tant, intenta solucionar un problema, tot i que en creem un de nou; és a dir, ara teníem quatre jurats dependents de l'Administració de l'Estat, en creem quatre de nous, tindrem vuit jurats. Per tant, s'agilitaran alguns temes, però crearà una certa inseguretat jurídica en alguns casos. Però aquesta inseguretat jurídica que es crea en mantenir els jurats de l'Administració de l'Estat i els jurats de l'Administració de la Generalitat, si s'accepta la transacció que preveu que en el

moment que sigui possible, doncs, també l'Estat delegui aquesta competència a aquest tribunal que avui creem, doncs, ens sembla que solucionarem aquest tema d'inseguretat jurídica. Per tant, si ara tenim quatre tribunals, després en tindrem vuit; per tant, suposem que s'agilitaran els temes i iran d'una manera millor.

També, un altre problema que hi havia, important, en aquesta Llei, era –tal com s'ha plantejat aquí– que no donava solució o no complia un dels mandats parlamentaris, que era que s'adeqüessin les noves divisions administratives de la Generalitat, o que quan la Generalitat o els seus departaments haguessin de descentralitzar-se, doncs, s'adaptessin al que havíem aprovat en el Pla territorial general de Catalunya. Però a això també hi ha una esmena transaccional que preveu que, en comptes de quatre jurats, doncs, siguin els jurats necessaris que es decideixin en funció que s'apliqui la Llei territorial general de Catalunya, que, per tant, s'adapti a les sis àrees funcionals territorials que vam preveure en aquella Llei.

Per tant, ens sembla que, de veritat, aquesta Llei, globalment, globalment, ve a solucionar problemes, globalment aprofundeix un mandat estatutari, una competència, però també és cert que hi ha altres crítiques que, tot i l'esforç que han fet els diversos grups, no s'acaben de solucionar. A nosaltres ens ha preocupat, una mica, que aquesta Llei hagi estat tramitada d'una manera precipitada, d'una manera fins i tot una mica improvisada. Ens sembla que en el si del Consell Executiu no hi ha hagut prou debat sobre el contingut d'aquesta Llei, i que es podia haver fet amb més rigor jurídic, amb més rigor del que en aquests moments té.

Ens sembla, per exemple, lamentable –i ho hem de dir així– que un departament afectat profundament per aquesta Llei, com és el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, hagi demostrat un total desconeixement de la Llei, no interessar-lo, i quan s'han demanat converses per dir: «Escolteu, discutim aquest tema, és un tema important per a Catalunya, és un tema important per al vostre Departament», no l'ha interessat. Em sembla que, per tant, hi ha hagut una certa descoordinació en el si del Consell Executiu sobre el contingut d'aquesta Llei. Malgrat tot, doncs, s'adjudica al Departament de la Presidència, esperem que sigui eficaç i, com que estem convençuts que, perquè aprofundeix l'Estatut, aprofundeix l'autogovern, assumim una competència, afronta un problema, agilitarà l'administració, globalment, la nostra valoració és positiva.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

Seguidament passarem a la votació del retorn del Projecte de Llei. (*Pausa llarga.*)

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor del retorn del Projecte de Llei, es volen posar dempeus?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Les i els qui s'abstinguin?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 4 vots a favor, 52 en contra i 24 abstencions.

Passem ara a la part dispositiva; la primera esmena és a l'article primer, apartat primer, presentada pel Grup Parla-

mentari Popular; és una esmena de supressió. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...*(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci! *(Pausa.)* Pot començar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyor president, anuncio la retirada de l'esmena número 10, i, si m'ho permet, faré conjuntament la defensa de les esmenes números 2, 5, 7, 11, 13 i 20.

Tal com es deriva de la mateixa exposició de motius del Projecte de Llei sobre el Jurat d'Expropiació de Catalunya, aquest està integrat per majoria de funcionaris públics. Les atribucions que se li confereixen són les de taxació, peritatge i fixació de preu just en els procediments expropiatoris. Les resolucions que dicta tenen caràcter administratiu i exhaureixen la via administrativa. És a dir, la regulació que es fa d'aquest òrgan deixa prou clara la seva naturalesa jurídica; per tant, la referència a la seva naturalesa administrativa és quelcom que no aporta res, és quelcom que des del nostre punt de vista és superflu. Per tal de donar una major simplicitat i claredat de normativa a la redacció de l'article 1 del Projecte de Llei, el nostre Grup Parlamentari considera que ha de suprimir-se del títol de l'article 1, del punt primer d'aquest, la referència a la naturalesa administrativa d'aquest òrgan, que és el que proposen les nostres esmenes números 2 i 5. Per una altra banda, no vull deixar de fer esment de la necessitat de comptar amb un llibre d'estil, una mena de manual per als redactors dels projectes de Llei que es trameten a la cambra, ja que, recollir referències a la naturalesa jurídica o a la finalitat de l'òrgan o als principis rectors en altres casos, no respon a criteris clars de tècnica legislativa, sinó més aviat a allò que *cada maestrillo tiene su librillo*.

Pel que fa a l'esmena número 7, del nostre Grup Parlamentari, es tracta que, dels quatre vocals que preveu el Projecte de Llei que s'integrin en cadascuna de les seccions del Jurat d'Expropiació, el vocal que ha de designar el Departament de Presidència, a més a més d'estar al servei de la Generalitat, sigui expert en valoracions, i això per tal que es puguin complir millor les funcions que té el Jurat, que són les de taxació, peritatge, fixació del preu just. Per una altra banda, la mateixa Llei d'expropiació forçosa de 1954, quan preveu la participació d'un advocat de l'Estat com a vocal del Jurat Provincial d'Expropiació, ja recull que aquest ho sigui de la respectiva delegació d'Hisenda, i això per la seva major preparació pràctica en les valoracions. En aquesta línia, el nostre Grup considera que els lletrats de l'Administració de la Generalitat que formin part del Jurat d'Expropiació han de ser escollits d'entre aquells que tinguin experiència en valoracions per haver treballat en taxacions amb anterioritat.

En la composició del Jurat s'hi recull també la presència d'un notari, designat, segons diu el Projecte de Llei, pel col·legi notarial corresponent. En aquest cas sí que s'ha transcrit la lletra d de l'article 32 de la Llei de 1954, però sense tenir en compte que l'únic col·legi notarial existent a

tot Catalunya és el Col·legi Notarial de Barcelona, i, per tant, mantenir la referència al «col·legi notarial corresponent» pot portar erròniament a creure que existeix més d'un col·legi notarial a Catalunya. Segons disposa l'article 9.1 de la Constitució, tots els ciutadans estan subjectes a l'ordenament jurídic, i segons el Codi civil, article 6.1, la ignorància de les lleis no excusa del seu compliment. Per tant, les lleis han d'estar redactades de manera que els ciutadans puguin entendre amb la major claredat possible què i com s'està regulant. La nostra esmena número 11 va dirigida a introduir a l'article 2 del Projecte que el notari que s'integrarà com a vocal a cadascuna de les accions del Jurat d'Expropiació serà designat pel Col·legi Notarial de Barcelona, l'únic que hi ha i l'únic, per tant, que pot fer-ho, fent desaparèixer la possibilitat d'interpretacions errònies per part dels ciutadans destinataris d'aquesta Llei.

La nostra esmena número 13 suprimeix la menció que fa el punt 3 de l'article 2 que el Departament de Presidència presti al Jurat el suport administratiu necessari per al seu funcionament, perquè aquest suport l'hauran de prestar tots els departaments de la Generalitat, atès que tots tenen el deure general de col·laboració.

Per una altra banda, dins del procediment de l'article 4 del Projecte, no es preveu que el Jurat pugui, dins del termini de dos mesos amb què compten els casos ordinaris, o de quatre mesos en el supòsits excepcionals, per a adoptar els seus acords, pugui, com deia, realitzar, abans de resoldre, totes les providències que consideri oportunes per a millor proveir, que és el que recull la nostra esmena número 20. Es tracta de garantir que el Jurat ha pogut comptar amb tota la informació per tal de poder arribar a la fixació del preu just amb la màxima informació al seu abast. Considerem que això és una garantia tant per a l'administració expropiant com per a l'expropiat i permet refermar i aprofundir la presumpció d'encert de les decisions del Jurat, com ha reiterat tot un seguit de jurisprudència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Per al torn en contra, el senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, senyor president, per oposar-me a aquest seguit d'esmenes, que espero que hagi pogut resseguir, i per oposar-m'hi en to menor, vull dir, perquè no són esmenes que no puguin deixar de ser acceptades si no ens trobéssim amb uns topalls competencials, que són els que tenim.

Concretament, amb l'esmena número 2 es pretén la supressió de la naturalesa administrativa del Jurat d'Expropiació de Catalunya. Bé, és que ha de tenir aquesta naturalesa administrativa; és que el fet de no dir-ho, el fet de suprimir aquesta menció, podia pensar-se que excedeix les competències d'aquella jurisprudència que jo li explicava. És a dir, lamentablement —i li asseguro que estic convençut que vostè ho lamenta, i jo, com a mínim, tant com vostè—, només tenim competència, els ens expropiants, per marcar la causa «expropiandi» i l'execució de la llei estatal; no tenim altra cosa. En el moment en què vostè li treu aquesta naturalesa

administrativa està transformant-la, i podria entendre's que es pot dir una competència, doncs, judicial o jurisdiccional, d'alguna forma, que podria donar a entendre que és un altre tipus de tribunal o de jurat. Per això no podíem votar-la favorablement.

En coherència, l'esmena número 5 diu el mateix, no?

Un altre tema, que és un tema molt menor: vostè parla que aquell lletrat que forma part del Jurat hauria de ser expert en valoracions; és que entenem que no n'hi han, de lletrats experts en valoracions. És que tots els membres del tribunal ho han de ser, i, és clar, no podem dir «un notari expert en valoracions» o «un magistrat expert en valoracions». Suposo que, l'especialització, la fa la mateixa tasca, i, evidentment, s'ha de trobar un lletrat, home, que sigui més sensible, que no sigui un lletrat especialista en propietat intel·lectual, per entendre'ns; però, dintre de la professió de lletrat, el mateix ofici l'anirà especialitzant, i segur que la gent del Gabinet Jurídic Central i la gent que s'hi adscriu, o del Departament d'Agricultura, o del Departament d'Obres Públiques, etcètera –perquè els lletrats poden ser d'on siguin–, ja seran experts en valoracions, però és que han de ser-ho tots els membres del tribunal, no únicament el lletrat.

Pel que fa al tema del Col·legi Notarial de Barcelona, home, efectivament, té raó vostè, té raó vostè: només hi ha un sol col·legi notarial. I si demà n'hi han dos? Ens semblava que era més lògic... Estaríem d'acord, si vol vostè, amb una transaccional, de posar «el Col·legi Notarial de Barcelona i el que correspongui el dia que n'hi hagin d'altres». Per què només hi ha un col·legi notarial de Barcelona? És sobirania dels notaris articular-se com vulguin: i si demà passat ens trobem que hi ha un col·legi a Lleida, o un col·legi a les comarques de Tarragona? Ens trobaríem que ens hauríem enganxat i ens dirien: «Centralistes! El Col·legi de Barcelona! I per què el de Barcelona?» Per això ens sembla més..., però li ho dic en to menor, eh?, vull dir, si ho vol vostè, podem fer una transaccional, de dir: «Col·legi Notarial de Barcelona o aquell que hi hagi el dia que correspongui». En fi, no hi faig més esment.

No sé si ha defensat l'esmena 13, vostè... Jo diria que no, però... O potser sí?

El Sr. PRESIDENT: Ha anunciat que la defensava.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Ah, és clar. Aquesta esmena és la supressió d'un apartat en què es diu, en el Projecte, en el Dictamen, vaja, es diu que el Jurat d'Expropiació dependrà organitzativament d'algun departament, crec recordar. Jo voldria dir-li que es pot discutir –com feia vostè mateix en ponència, o com hi han esmenes del senyor Farrés– que si depèn de Presidència, d'Obres Públiques, de Justícia..., però algun departament ha de donar el suport logístic, i ens sembla per això que la supressió..., o bé no entenem el fonament de l'esmena, no l'hem entès bé..., perquè ens sembla que forçosament el suport, la mecànica operativa ha d'asentar-se sobre uns mecanismes i sobre un suport logístic que algun departament ha de donar. Discutirem quin és, però sí que algú ha de fer-ho.

Finalment, l'esmena número 20 –aquest, no en to menor: en to mínim. El que preveu vostè està ja en el Reglament. Fixi's-hi: que el Jurat d'Expropiació de Catalunya, abans de resoldre, pot realitzar les providències que consideri oportunes per a millor proveir, això està en la Llei de procediment administratiu, està en el Reglament del Jurat d'Expropiació, està a la lliure discrecionalitat del Jurat, que sempre pot dir: «Miri, sense esgotar el termini que jo tinc per dictar sentència, jo ara demano..., en fi, la diligència que vostè vulgui.» Sap què passa? Miri, li donaré un argument, que jo no hi estic massa d'acord, però que me'l defensava vostè: el fet que nosaltres, en una llei autonòmica, repetim el text del Reglament de la Llei d'expropiació forçosa em sembla innecessari, però fins i tot hi ha algú que diu que és inconstitucional. El fet de repetir. (*Veus de fons.*) No, no li trec aquest argument: dic simplement que estic totalment d'acord amb el que vostè diu a l'esmena, però que a mi em sembla que és innecessari.

Amb tot això, doncs, si vostè no s'enfada, les hi votariem en contra, però, vull dir, repeteixo que el to no voldria..., perdoni'm, no voldria en absolut que vostè entengués que és una oposició sistemàtica i un atac personal. En absolut; és en to menor.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. El Grup Socialista, per defensar l'esmena número 3, a l'article 1, apartat 2: el senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, si em permet, defensaria l'esmena 3, l'esmena 8, la 9, la 18 i la 24, conjuntament. (*Pausa.*)

Bé, aquest conjunt d'esmenes que queden del que havia sigut la proposta del Grup Socialista, diguem-ne, de modificació del contingut d'aquesta Llei, va en el sentit de quina era la nostra voluntat general per millorar aquesta Llei.

En primer lloc, el Grup Socialista ha intentat modificar la composició del Jurat d'expropiació forçosa, que, com vostès saben, està format per un president, quatre vocals i un secretari. I, sobretot en el tema dels quatre vocals –que són dues de les esmenes que aquí ara defensem–, defensàvem amb molta força que un dels vocals, que és nomenat per l'Administració de la Generalitat quan fa referència a expropiacions que fan referència a la Generalitat..., l'altre, que ja es preveia que fos nomenat per les administracions locals, sigui nomenat per l'administració local afectada per aquesta expropiació. I ens semblava molt important, perquè, dels quatre vocals, n'hi ha dos que són: un de fix de la Generalitat i un altre de la Generalitat quan fa referència a expropiacions de la mateixa Generalitat; en canvi, el tècnic de l'administració local quedava en dubte, era proposat per les associacions i federacions de municipis, però no podia ser..., i encara hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya que preveu que no pugui ser de l'administració local afectada. Nosaltres pensem que sí, que, si la Generalitat pot tenir els seus tècnics, l'administració local afectada també ha de poder tenir els seus tècnics. Per tant, un primer punt era la composició d'aquest Jurat d'expropiació forçosa, insistint

que l'administració local pogués nomenar també el seu tècnic quan fes referència a l'expropiació d'una administració local.

Un segon punt que nosaltres defensàvem, i que ha quedat recollit en tot un article, era l'establiment d'una comissió tècnica de valoracions. A nosaltres ens sembla que aquesta comissió tècnica de valoracions pot ajudar a crear com una espècie de cos permanent, de grup permanent de treball en el si dels jurats d'expropiació forçosa, que ajudi a establir uns mecanismes generals que es puguin aplicar de manera gairebé automàtica en totes les expropiacions. Si aquesta comissió tècnica funciona bé, em sembla que ajudarem de manera molt decidida al funcionament d'aquests jurats d'expropiació forçosa.

Un tercer tema que nosaltres plantejàvem, també lligat al de la comissió tècnica de valoracions, i que potser el planteja amb molt més èmfasi el Grup d'Iniciativa per Catalunya, és que aquests jurats tinguin una estructura permanent, tinguin una dotació de recursos, tinguin mitjans econòmics, mitjans personals, i tinguin una permanència, un lloc i una estructura permanent. I, per tant, nosaltres, per exemple, insistim que és importantíssima la presència d'un secretari de manera fixa en les sessions dels jurats d'expropiació territorials. Aquesta esmena sembla que està recollida en una transacció que serà sotmesa a votació.

I, finalment, l'últim punt que nosaltres volíem defensar amb les nostres esmenes és el de donar major seguretat jurídica als ciutadans en tot el tema dels recursos. Ja veurem, en una esmena que ha quedat pendent –l'única que queda per defensar al Grup Socialista–, que cal solucionar el problema de conflictes quan hi hagi dues administracions, una l'Estat i una la Generalitat, que actuïn sobre el mateix territori a l'hora d'expropiar. Però, per exemple, nosaltres presentem aquí per refermar, donar més seguretat jurídica als expropiats, establir una data fixa d'inici del procediment pel qual els ciutadans poden fer recursos administratius sobre les decisions del Jurat d'expropiació forçosa.

Aquest és el conjunt d'esmenes que nosaltres presentem. Com que ens sembla que algunes tenen més força que d'altres, jo diria que, l'esmena número 3, la retirem; l'esmena número 8, també la retirem, perquè ha quedat perfectament assumida –és la que fa referència al nomenament d'un tècnic de l'administració local per la mateixa administració local, quan faci referència a aquestes expropiacions–; la 9, la mantenim, i la 18, la retirarem en funció de la transacció, però de moment, diguem-ne, fins que no hi hagi la transacció presentada, està mantinguda, però ja anuncio la retirada quan hi hagi la transacció presentada, i la 24, també la mantindríem a votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra: el senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Òbviament, no faig el torn en contra, en ares a la brevetat processal, de les esmenes defensades i després retirades.

Pel que fa al tema del secretari, hem presentat, senyor president, amb l'acceptació a efectes de tramitació de tots

els grups, una transaccional en què es formula la figura del secretari o de la persona que el substitueixi, òbviament d'acord amb el funcionament dels òrgans col·legiats a l'administració. Per tant, demano al ponent que accepti aquesta transacció, que permetria donar sortida a l'esmena 18.

Pel que fa a l'esmena número..., és la 8, la que vostè ha defensat, senyor...? O la 9? La 8, l'ha retirada. Miri, no és que no ens agradi aquesta esmena, però és que la redacció genèrica que té la Llei ens sembla més flexible, simplement. Vostè precisa més la composició, i ens sembla que la redacció genèrica de la Llei sembla que és més adequada i que, en reglament, ja es podria delimitar.

I, finalment, l'esmena 24. L'esmena 24, vostè parla que la data de l'acord constitueix el termini inicial de caducitat d'elaboració establerta. És clar, jo em temo que aquí, sincerament, està excedint el sostre competencial: vostè no pot parlar d'això. Bé, perdó, evidentment, que en pot parlar. Des de la competència estatutària, vostè no pot fixar terminis, perquè és purament modificar els esquemes processals, i em sembla que no..., és un problema semblant a l'esmena anterior, d'Iniciativa –que ja en parlarem–, que és una esmena molt imaginativa, però que transforma el silenci administratiu: són aquests temes que em sembla que no es poden tocar. Tant de bo que ho poguéssim fer!

En tot cas, nosaltres presentem la transaccional pel que fa a la 18 i votariem en contra de les dues que se sotmeten a votació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. El senyor Nadal retira l'esmena 18 per donar lloc a la tramitació de la transaccional, que en aquest moment hi donarà lectura la senyora secretària.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional que presenten els grups parlamentaris sotasignats al Projecte de llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya, referent a l'esmena 18, a l'article 3, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Text, en el mateix article: «En qualsevol cas, es requerirà la presència del secretari o de qui el substitueixi, d'acord amb la normativa aplicable als òrgans col·legiats».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a l'esmena número 4, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. FARRÉS: Agruparia el conjunt d'esmenes que queden vives, encara que les agruparia, per raonar-les, per blocs, però que són la 4, la 6, la 12, la 14, la 17, la 19, la 21, la 22, la 23, la 25, la 27 i la 30. Em sembla que són totes.

El Sr. PRESIDENT: Són totes.

El Sr. FARRÉS: Molt bé, moltes gràcies. Bé, seguint, en tot cas, el raonament que del que es tractava no solament és d'exercir una competència autonòmica, sinó d'exercir-la bé, i que el fet que un organisme que depèn avui per avui de

l'Administració perifèrica de l'Estat pugui formar part de l'Administració de la Generalitat, no es tracta únicament i exclusivament de traduir –que això ja ens ha passat en moltes altres ocasions– les lleis de l'Estat, traduir-les al català i que les aprovi aquest Parlament, sinó que del que es tracta és que tinguem uns instruments millors, si pot ser, dels que hi han en aquests moments. I, per tant, nosaltres entenem que aquesta competència s'ha d'exercir no com s'està exercint en aquests moments, movent-nos per una escletxa que no dona pràcticament cap possibilitat d'introduir cap modificació substancial al que avui són els procediments i els problemes que hi han al voltant de les expropiacions forçoses, sinó que del que es tracta és de negociar políticament totes aquelles..., és a dir, de posar-ho en els temes a negociar amb el Govern de l'Estat, veure com es pot impulsar una modificació que per altra banda és absolutament imprescindible arreu de l'Estat i que, per una altra banda, tal com s'ha dit, ja s'ha posat de manifest des del mateix Ministeri, i ja estan plantejant la necessitat d'adequar i de donar-hi una altra naturalesa, i no estar únicament i exclusivament a convertir aquesta cambra en un cos especialitzat en traduccions de textos legals. Entenem que aquest no és el camí. I, per tant, nosaltres entenem –i aquí va l'esmena número 4– la possibilitat d'introduir una dinàmica absolutament nova en el que és avui la pràctica dels jurats provincials.

En un procés d'expropiació, què ens trobem? Per una banda, que hi ha la possibilitat que a nivell de l'ens actuant o de l'ens expropiatori pugui arribar a acords amb els particulars, i, si no, remetre-ho al jurat, que ja faran. Aquí es tractava..., a més a més, per una altra banda, quan van al jurat, jo ara no sé percentatges, però em fa la impressió que uns percentatges altíssims de resolucions del jurat són únicament i exclusivament un pas previ per poder acudir a la via contenciosa. Per tant, si aquesta és la realitat, si avui tenim uns jurats que són un pas previ necessari per anar a la via contenciosa, i per una altra banda hi ha un esforç per part de les administracions expropiants d'intentar arribar a acords d'avinences, hi ha una gran quantitat de circumstàncies o de casos particulars que tindria l'avantatge, si fóssim capaços de donar-li aquest caràcter de tribunal arbitral, podríem introduir una dinàmica absolutament diferent.

Podríem, d'entrada, desembussar molts dels afers que estan en els jurats provincials; entre altres coses, perquè hi han expedients d'anys, d'anys, senyores i senyors diputats –i «anys» en plural–, que estan pendants de resoldre, i que, a més a més, al final encara hauran de fer tot el viacrucis judicial, i que mentrestant els interessos es menjaran les parts que estiguin discutint. Aquesta possibilitat d'introduir, hi insisteixo, tal com dèiem en l'esmena a la totalitat, tota vegada que la figura de l'arbitratge s'està introduint en el camp del dret administratiu i de l'administració, nosaltres creiem que valia la pena i que realment aquest era un salt endavant. Que això ens ho podien impugnar? Doncs, probablement; no ho sé, probablement. Però estaríem fent una aportació o estaríem forçant, precisament, l'evolució d'aquest tema a nivell de tot el conjunt de l'Estat.

L'esmena número 6 és que tenim realment discrepàncies en relació amb qui ha de compondre el jurat provincial..., en aquest cas el de Catalunya. Nosaltres pensem..., i aquí hi ha un conjunt d'esmenes, que són la 6, la 12, la 14 i la 27, que fan referència a l'adscripció de la Conselleria de Justícia. Vostè, senyor Camps, em deia: «Escolti, i per què no s'ha adscrit a la Conselleria d'Economia i Finances?» Doncs miri, ja posats a fer, per què no? En el moment que hem començat a discutir aquesta Llei, hi havia el conseller d'Economia i Finances; doncs, haver pujat aquí i haver-lo defensat. Per què, precisament, ha pujat l'honorable conseller de Justícia? Per què no ha vingut...? Vull dir, jo fins i tot pensava: potser avui ho defensarà el senyor Guitart, no?, que moltes vegades defensa coses que estan adscrites a Presidència. O..., no ho sé, el nou conseller de Política Territorial.

Escolti, a veure, si nosaltres volem..., si hi ha un òrgan que està presidit per un magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que es nomena un altre magistrat que és suplent, que intervé un lletrat, que és en un procés que, d'alguna manera, està, allò, tocant aspectes molt delicats de la propietat, que demanem que siguin resolucions raonades, que s'apliquin, lògicament, a part de les exempcions, de les cassacions, els aspectes lògicament formals de tot el procediment, perquè després tot això ens anirà a parar a la via del contenciós, perquè és necessari que aquestes resolucions –hi insisteixo– siguin raonades..., home!, doncs, que a més a més es considera que pot ser interessant el fet d'obrir aquest camí que es transformi en tribunals arbitral, a nosaltres ens sembla bastant lògic que depengui de la Conselleria o que estigui adscrit dintre d'aquest marc de relacions en relació amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que entenem que s'han de portar i que es porten des de la Conselleria de Justícia.

Entre altres coses, entre altres coses, perquè a nosaltres ens agradaria –i en això discrepem, fins i tot, d'una esmena dels socialistes– que els membres que formen part d'aquest tribunal tinguessin un caràcter més neutral, i nosaltres, per exemple..., que entenem que han de ser..., que no estem d'acord amb una esmena de les que ha defensat el Partit Popular, que deia: «Escolti, l'expropiat, que nomeni un membre del jurat», perquè entenem que no procedeix; en tot cas, té la seva representació, i la tindrà quan vagi a la via contenciosa.

Nosaltres, en la representació dels municipis, a diferència del que argumentava el representant del Grup Parlamentari Socialista, deia: «No, escolti, de l'ajuntament», no, perquè per altra banda ja és el que segurament ha tramitat; en tot cas, que sigui un lletrat vinculat al que és el municipalisme i el món del municipalisme, que siguin tècnics proposats per les organitzacions municipalistes, però que no necessàriament sigui aquest» I per tant, anem a tecnificar més, anem a fer un organisme molt menys de les parts i que objectivament es mirin el problema.

I a continuació una altra qüestió: el tema del notari, amb independència si hi ha un o més col·legis notariais –que em

sembla fantàstic—, home, posem-hi algú que entengui de valoracions! I qui hi entén, de valoracions? Home, doncs algú a proposta del Centre de Gestió Cadastral. Diu: «Escolti, d'això, en tot cas, se n'ha de parlar amb l'Estat.» Doncs, parlin amb l'Estat abans de portar la Llei aquí. Parlin amb l'Estat. Aquesta és la meva queixa, no la de si s'ha d'exercir o no aquesta competència autonòmica. Parlem, perquè ens quedi una cosa útil. Escolti, els notaris hi entenen gaire, de valoracions? Jo em penso que precisament són els que hi entenen menys, no? Perquè..., allò, escriptura que un agafa, veu normalment uns valors que no tenen res a veure amb els del mercat. No sé si és un dels aspectes, podríem dir, de la moralitat pública d'aquest país, no? Però, és clar, és allò... Precisament el qui dóna fe d'uns valors que es necessita molta fe per creure-se'ls, home, no els posem a decidir què és el que costa una finca o un terreny, quan, per una altra banda, hi han uns organismes especialitzats a valorar les finques i les cases de tot el nostre país. Home!, doncs posem-hi algú que, llavors, en el moment de valorar, que és la base sobre la qual després s'aplicaran els impostos, que serveixi també en pla de moralitzar el país, això serveixi, aquests mateixos valors, a efectes d'indemnitzar els particulars.

Perquè amb el que no estem d'acord, lògicament, és que a efectes d'impostos tinguin uns valors, els valors que fixen les ponències, i moltes vegades, llavors, a la pràctica dels jurats provincials surten uns valors absolutament diferents, que potser tenen a veure amb el mercat però no en canvi amb el que, d'alguna manera, era la base imposable perquè les administracions poguessin aplicar les exigències fiscals que se'n deriven. Home!, doncs, si hem de parlar de doble moral i de dobles valors, aquí en tenim un exemple. Hi posem un notari, aquí dintre! Doncs no hi estem d'acord, no hi estem d'acord perquè això és anar mantenint ficcions, i així continuarem omplint la via contenciosa de plets que l'administració i els particulars, com que tenim aquest nyap, altra vegada, de valoracions, ens tornem a trobar altra vegada en els tribunals havent-ho de discutir tot d'entrada. I això no ens sembla rigorós. Per a aquest viatge no..., nosaltres creiem que no és aquesta la manera com entenem que s'han d'exercir les competències autonòmiques ni com s'han de treballar prèviament.

I l'altre, l'altre conjunt d'esmenes, el que pretén és donar rigor i que això funcioni com un organisme permanent, estable, que d'alguna manera doni seguretat a administració i a administrats. Moltes vegades, referit a la justícia, hem dit: «Una justícia, pel fet que sigui una justícia ràpida, segur que serà més justa». Doncs això és exactament el mateix: quan ens trobem, hi insisteixo, amb el que arriben a pujar en alguns casos tots els temes d'interessos. Llavors, què es planteja des d'aquesta perspectiva? Home!, doncs, definir les funcions del secretari. Tal com està definit en el Projecte aquest de llei, el secretari què té? Veu i vot? Té veu? És el cap de l'oficina administrativa? Fa les funcions d'assessor jurídic? Definim les característiques que ha de tenir aquest secretari! I, per tant, d'alguna manera, no fem allò com..., no entenguem el jurat d'expropiació com l'activitat comple-

mentària de tota una sèrie de persones que ja en tenen una de principal; anem a donar-hi importància de veritat, anem a agilitar-ho i, per tant, anem a constituir uns jurats que, d'alguna manera, hi hagi un personal assignat, que hi hagi un secretari que tingui aquesta tasca com la seva funció laboral, de la seva vida —vull dir allò, des que es lleva fins que se'n va a dormir, la seva obligació és això, de fer de cap d'una oficina, de fer d'assessor jurídic, de mantenir uns ritmes de reunions, que es reuneixi cada setmana el jurat—, escurcem els terminis, d'alguna manera intentem modificar el silenci tal com està plantejat.

I, efectivament —i el senyor Camps hi feia esment—, nosaltres tenim una esmena, la 23, que deia que, en cas que en els terminis expressats, els terminis en què s'ha de resoldre, no s'hagués acordat la corresponent resolució, s'entendrà confirmada la valoració feta per l'administració —i ho dic per posar..., perquè s'hi ha de fer una referència—, i automàticament obrir la via contenciosa administrativa, perquè és que, si no, anem allargant, allargant, allargant, i passa el que passa.

I, finalment, dintre d'aquest conjunt d'esmenes, el que també entenem, vull dir, és —25— que les resolucions siguin necessàriament motivades, que s'exposin els criteris de valoració i que, d'alguna manera, sapiguem tots plegats a què atendre'ns i com podem avançar.

Aquest era el conjunt de reflexions —algunes d'elles ja han sortit amb motiu de l'esmena a la totalitat—; suposo que, pel que ha anunciat el senyor Camps, tot aquest conjunt d'esmenes passaran a millor vida després de les votacions oportunes, però, bé, més enllà d'aquesta anècdota parlamentària, el problema el continuarem tenint igual. Els jurats provincials, almenys al nostre criteri, continuaran no funcionant, i haurem afegit la complexitat de tenir quatre jurats provincials i altres quatre jurats provincials, i continuarem complicant l'administració en aquest país, que és el que en definitiva és un dels aspectes que podríem subratllar com a característics del nostre ordenament jurídic: una administració que ningú sap com circular-hi, una administració complicadíssima, una administració que cada vegada són necessaris més especialistes. Perquè, un ciutadà normal i corrent, pobre d'ell si pretén acostar-se a aquesta administració pels propis mitjans. Potser sí que així donarem sortida a advocats, donarem sortida a molts altres tècnics, vull dir, que, home, mira, també van estudiar i tothom té dret a guanyar-s'hi la vida, però, és clar, pensem que no és així com se solucionen els problemes, ni molt menys quan en aquests moments hi ha un clamor popular que l'administració sigui eficaç.

Avui podem exercir una competència... Deixin-me dir: per mi, l'estan exercint malament. Perquè no aprofiten perquè realment signifiqui un pas endavant, signifiqui una millor situació per al nostre país, signifiqui modernitzar l'administració, signifiqui adaptar l'administració als nous reptes que té. Per tant, per continuar així, a mi, personalment, si el fet d'exercir una competència des de Catalunya no significa objectivament una millora per a l'administrat,

escolti, per mi té un valor molt relatiu. La bandera i prou, a mi, no m'és suficient; a mi la bandera m'interessa molt, però m'interessen molt més els homes i les dones que estan aplegats sota la bandera; si l'eix és la bandera i no són els homes i dones de sota la bandera, en algunes guerres, almenys a nosaltres, no ens hi trobaran. Els homes i les dones, els administrats, els que són expropiats, aquests són els importants, no el fet de tenir una titularitat. Almenys, aquest és el nostre criteri, i dit des d'una posició que em penso que està fora de tota discussió. Els debats són els importants.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Normalment, les defenses, o els torns en contra, jo els faig des de l'escó, perquè és més còmode i això, i respecto perfectament que vostè ho faci des de la tribuna, però pujo a la tribuna perquè..., perquè, escolti, senyor Farrés, no ens renyi, no ens renyi, home! Vostè fa unes filípiques..., ja entenc que cada u té el seu estil, i estic convençut que el meu no li agrada gens —a vegades no m'agrada ni a mi, imagini's—, però no ens renyi. No ens renyi, perquè és que ara em fa sentir mala consciència. No em faci sentir que si haig de defensar la bandera, o haig de sentir els ciutadans, els de sota... No em critiqui els advocats, no em digui «miri, s'han de guanyar la vida»... Allò, «temete, litiganti sventurati, più le liti stesse che gli avvocati» —«temeu, litigants desventurats, duren més els plets que els advocats»—, i «a l'infern de dos en dos», i etcètera, etcètera. Home, que no és això! No és això. És un tema important, però és un tema molt més senzill. I vostè ho sap, home! Vostè ho sap perquè s'hi troba. Perquè el seu anecdotari com a alcalde, dintre el tema de les expropiacions, si em permet, és molt menys ric que el que li podria explicar jo amb trenta anys d'exercici: n'hi podria explicar de les que volgués.

I, quan parlen vostès de criteris de valoració, ha d'entendre que moltes vegades la interposició —i permeti'm el petit..., el petit..., el petit comentari professional—, la interposició d'un interdicte fa que la valoració pugi. I quan l'administració ofereix un preu just ja està calculant que això durarà cinc anys i està calculant els interessos. No ens vagi de «pureta», senyor Toni Farrés, que vostè coneix la vida, home! I vostè coneix aquest tema perfectament. I vostè sap perfectament que hi ha unes competències estatutàries marcades que no les pot tocar. No em digui que seria molt bo el sistema arbitral... És clar que sí, és clar que sí! I digui'm vostè si ho pot tocar amb l'Estatut en mà? I vostè, com a jurista de reconegut prestigi, o com a advocat, o com a sentit comú, em dirà que no, que no ho pot tocar. I és clar que jo estic d'acord que l'acte administratiu s'hauria de canviar. És clar que sí! I com ho vol fer? Anem d'una forma positiva. Home, no em renyi amb unes esmenes que vostè sap que són inconstitucionals. Diu: «No, és igual, hem de fer un pas endavant». Home, això no és seriós!

Sap quin pas endavant el convido a fer? Aprovem la transaccional que oferíem al Grup Socialista i anem a fer

una llei estatal, anem a fer una llei estatal. Vostè i jo no el canviarem, l'Estatut: juntament amb tots els de baix, aquests de la bandera —jo també la respecto—, tots, el canviarem entre tots, l'Estatut; vostè i jo, no; sols, no.

Anem a fer una llei estatal per canviar-ho; anem a fer una nova llei d'expropiació forçosa; anem a perfilar en el Reglament aquests temes que vostè diu, i que són molt importants, i que són realment creatius i imaginatius; anem a convertir el jurat d'expropiació, a voltes, en un tema arbitral; anem a regular el nou silenci administratiu; anem a acabar amb la vergonya dels interessos de demora, passats d'una forma suspensiva durant anys i anys; anem a treure les corrupteles... Per què es fica amb els notaris? Els notaris? I tant si coneixen les valoracions! I tant si coneixen les valoracions! A part que el notari és el que dona fe pública, té un coneixement dels instruments públics amb què es redacten moltes de les coses i és un home perfectament adequat. Que seria l'agent de gestió cadastral? Doncs, miri, segurament només saben corregir les contribucions urbanes, l'únic que saben: dir, doncs, «una vegada i mitja més» (*remor de veus*). No en tenen ni idea... El que està al carrer sí que coneix la valoració, i coneix cada problema, i coneix què val una hectàrea de rústic, i coneix perfectament que, aquesta hectàrea, posada en un lloc o un altre no té el mateix valor, o sap la importància si està a la vora o no d'una cruïlla de carreteres, o sap si l'administrat necessita o no necessita cobrar amb rapidesa.

Per tant, anem a fer una llei estatal. I és el que proposem en aquesta transaccional a l'esmena 26 que proposava el Grup Socialista. I jo el convido que la fem, que fem una proposta de proposició de llei en aquest Parlament. Això altre és fer volar coloms i pretendre fer-nos agafar mala consciència. I, miri, mala consciència, en aquest aspecte, ni vostè ni ningú.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. El Grup Popular té l'esmena 15, 16, 28, 29, 31: té la paraula, per defensar-les, el senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Farrés, jo he retirat l'esmena número 10. Li ho dic per al seu coneixement.

El Grup Parlamentari Popular introdueix, de forma temperada, amb la seva esmena número 15, la figura de l'arbitratge, en la mesura que permet a l'administració expropiant i a l'expropiat substituir de comú acord tots o algun dels membres del jurat d'expropiació que sorgeixin de l'aplicació de les normes que regula la seva composició i que es recull en l'article 2 del Projecte.

La figura de l'arbitratge la recollim plenament en la nostra esmena número 16, per als supòsits d'expropiacions massives degudes a realització d'obres públiques en les quals es poden crear, per a cada cas en concret, i dins de la demarcació afectada, jurats integrats per àrbitres escollits de comú acord entre l'administració expropiant i l'expropiat. Ens sembla a nosaltres que evitaria els embussos actuals que estan en els jurats d'expropiació.

Les qüestions fonamentals que se'ns plantejaven en analitzar la possibilitat d'introduir l'arbitratge com a mecanisme per fixar el preu just a l'expropiació van ser, per una banda, la seva utilitat i, per altra, la seva adequació al repartiment competencial que fixa la Constitució i l'Estatut.

Pel que fa al primer punt, és innegable que la introducció de l'arbitratge com a eina clarament diferenciada de la transacció i del peritatge en la determinació del preu just del jurat d'expropiació serà de gran utilitat, o seria de gran utilitat, perquè permetria resoldre amb més rapidesa i amb major independència, imparcialitat i objectivitat la valoració.

Ens ha ajudat a arribar a aquesta conclusió el fet d'haver analitzar la situació que es va produir amb les expropiacions massives derivades dels Jocs Olímpics, per exemple per a la realització de les rondes, en les quals s'han donat conflictes innecessaris entre l'administració expropiant i els expropiats, i casos també anòmals en què qui ha actuat com a expropiant, davant de la magnitud de les expropiacions a realitzar, no ha estat l'administració investida de potestat d'imperi expropiatòria, sinó empreses públiques, cosa que evidentment és una transgressió de la llei.

Per una altra banda, és evident que, quan es produeixen expropiacions de gran magnitud, sis persones per província no poden respondre a les necessitats de taxació i valoració dels béns expropiats. Per tant, varem considerar que era necessari implementar uns mecanismes que permetessin resoldre aquestes situacions, que quedarien resoltes amb la introducció de la possibilitat d'acudir a l'arbitratge.

Pel que fa a la qüestió competencial, que era el dubte que tenia el senyor Camps, és cert que l'article 149.1.18 de la Constitució reconeix competència exclusiva a l'Estat en matèria d'expropiació forçosa, però també és cert que la Generalitat disposa de potestat d'autoorganització —article 9.3 de l'Estatut— i de competències per desenvolupar legislativament la regulació de l'expropiació forçosa, d'acord amb l'article 10.1.2.

Per una altra banda, en aquesta matèria, el punt d'inflexió es recull en l'article 107.2 de la Llei 30/92, de 26 de novembre, de règim jurídic d'administracions públiques i del procediment administratiu comú, en què es fixa que el recurs ordinari pot ser substituït per altres tècniques, com ho són la resolució a través d'uns òrgans administratius independents, i de l'arbitratge, la mediació i la conciliació. Em sembla, doncs, que des d'un punt de vista jurídic queden aclarits els dubtes que podia tenir el senyor ponent de la majoria.

Això és precisament el que pretén el nostre Grup Parlamentari, amb les nostres esmenes 15 i 16. És a dir, introduir en una llei autonòmica, que té, si es vol, un caràcter bàsicament organitzatiu, un element substantiu com ho és la regulació de l'arbitratge, que considerem que s'adequa a allò que preveu l'article 10 de l'Estatut, article 10 segons el qual, en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els temes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució en matèria d'expropiació forçosa en l'àmbit de les competències de la Generalitat. És a dir, no hi ha cap problema competencial si

s'aplica a competències de la Generalitat: la Sentència del Tribunal Constitucional de 28 de gener de 1982 recull una definició del que és bàsic, dient que «les bases han de tenir una regulació uniforme i de vigència a tota la Nació, amb la qual cosa s'asseguri un comú denominador normatiu, a partir del qual cada comunitat, en defensa del seu propi interès general, podrà establir les peculiaritats que convinguin».

El Grup Parlamentari Popular considera que tenim competències per poder regular la figura de l'arbitratge en el jurat d'expropiació i que la seva regulació seria d'una gran utilitat per resoldre la fixació del preu just en les expropiacions i, per tant, demana el vot favorable de la cambra a les esmenes número 15 i 16, així com a les 28, 29 i 31, a l'exposició de motius, que introdueixen a la part expositiva de la Llei la novetat que es concreta a la part dispositiva d'acudir a arbitratges per a la fixació del preu just enquadrant-ho en el marc competencial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Simón Pujol. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor Pujol, estic força d'acord amb la seva exposició, i m'agradaria poder-la compartir; el que passa és que, fixi's, les sentències... Jo li demano que..., a mi el que m'ha preocupat no és tant la lectura dels articles que vostè ha llegit, de l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola: hi ha les sentències 37 de l'any 87, de 26 de març, i 149 del 91, de 4 de juliol, que són dramàtiques. Perquè és que no et deixa tocar un punt del Reglament d'expropiació forçosa —a part de la Llei, per descomptat, però ni del Reglament. És clar, la seva esmena, la principal, que és la més imaginativa, que és compartida també pel senyor Toni Farrés, té una dificultat; té una dificultat que a mi, sincerament, aquesta part de l'esmena no m'agrada, que és la de les expropiacions massives. Què vol dir una expropiació «massiva»? D'acord, vostè parla dels cinturons de... Sí, ja l'entenc, però, és clar, com delimita vostè...? Segurament que trobaríem la fórmula per delimitar quan és massiva —perquè, normalment, les expropiacions que fa l'administració, normalment, abasten una pluralitat d'expropiats—, quan serien massives...

El tema arbitral. Jo crec i estic convençut, amb tots vostès, que és un tema imaginatiu. Vostè diu: «Això encaixa o arriba just a les competències». Jo crec que no, sincerament. I crec que valdria la pena..., i això crec que..., jo els convido..., segurament..., jo no sé si n'han parlat poc, en aquesta ponència, però jo els convido a una tasca..., que tots tenim prou feina, no?, però que preparem una proposta de proposició de llei, per presentar al Congrés de Diputats, en què..., jo crec sincerament que podríem fer una llei catalana que subrogués, que aglutinés les competències... És a dir, que el Jurat d'Expropiació de Catalunya, que seria amb sis seccions, amb cinc, amb les que toquessin, fos l'únic jurat a Catalunya, i que, de la mateixa manera que xucla les competències en aquest aspecte d'execució expropiatòria dels municipis, xuclés també les de l'Estat. Què voldria dir, això? Que potser la composició del Jurat hauria de ser una composició

flexible que permetés, en el cas que s'expropiés en nom de l'Estat, algun tipus de canvis en les persones del mateix Jurat, però que hi hagués un sol jurat amb tota la infraestructura, tots els mecanismes necessaris, i, llavors, en crear una llei estatal que permetés això —que per cert solucionaria els problemes del País Basc i de Navarra, que no els tenen solucionats, que per tant hi ha la superposició dels vuit jurats..., no dels vuit, no, dels que toquin: en aquest cas, de les diputacions forals—, crec que faríem un bon servei. I jo els convido que, des de Catalunya, de la mateixa manera... Miri, hi ha un precedent important en el Parlament de Catalunya, en això, que és la Llei de coordinació del defensor del poble, del Síndic de Greuges, amb la figura del Defensor del Poble i altres figures similars de l'Estat espanyol: vam fer una proposta de proposició de llei que es va aprovar. Allà tenim l'avantatge que l'article 35 de l'Estatut parla de «coordinar-se» i, per tant, ja teníem un peu al coll en aquesta coordinació; mentrestant, mentre no puguem fer això, jo no donaria suport a les seves esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

El senyor Pujol ha defensat les esmenes del seu Grup a l'exposició de motius? 28, 29 i 31? *(Pausa.)* Les ha defensat. Molt bé.

Em sembla que resta només la número 26, del Grup Socialista.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor president, no sé si és aquest el moment, però en el decurs d'aquesta defensa i rèplica d'esmenes, ens hem oblidat, segurament, de dir que tots els grups hem consensuat una esmena tècnica que afecta o l'article 2, apartat 1, o bé una disposició addicional. N'hem parlat —n'hem parlat, que era el tema de la divisió territorial—, però en tot cas que quedi dit que almenys per part del nostre Grup es presenta.

El Sr. PRESIDENT: I abans de procedir a la votació, s'hi donarà lectura, eh?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: I, a més, senyor president, en aquesta esmena tècnica que formulàvem els grups, parlàvem que podia anar com un segon paràgraf de l'apartat 2.1 o una disposició addicional. Consultat amb els companys ponents, m'han dit que ells veuen més clar que sigui una disposició addicional, que és més propi d'una disposició addicional. En tot cas, això ho deixem a la voluntat de la Mesa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, també podria ser que fos amb les dues redaccions. Una a l'article dos i una altra a la disposició addicional. Bé, això en el moment que s'hi doni lectura ho concretarem.

Molt bé. El senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista proposa una disposició addicional que ens sembla que és important i que ve a intentar plantejar una solució a un dels problemes que aquesta Llei ocasiona.

El problema que aquesta Llei pot ocasionar —com s'ha estat discutint aquí prèviament entre el Grup Popular i el

Grup de Convergència i Unió, i el Grup d'Iniciativa i el Grup de Convergència i Unió, també— és que en aquests moments, quan entri en vigor la Llei, hi haurà, segurament de moment de manera provisional, quatre jurats, diguem, que tindran la competència sobre les expropiacions de l'Administració de la Generalitat i de les administracions locals, i quatre jurats, que són els que fins ara existien, que tindran la competència sobre les expropiacions que faci l'Administració de l'Estat. És clar, es pot produir una sobreposició de competències en el cas, que també pot passar, que es produeixi una expropiació amb terrenys confrontant, per exemple, amb carreteres, que entronquin amb una cruïlla de carreteres, en què hi hagi una carretera de l'Administració de la Generalitat que troba una carretera de l'Administració de l'Estat, i que un propietari tingui terrenys afectats per les dues administracions. Es podria produir que el tracte d'un jurat d'expropiació fos diferent del tracte de l'altre, que un pagués més que l'altre o menys que l'altre, etcètera. I això és un problema que ens sembla gravíssim, que hi haguessin dos jurats que, sobre el mateix terreny, donessin dues valoracions perquè afectessin expropiacions d'administracions diferents.

El Grup Socialista és conscient que aquesta Llei, tal com explicava el diputat Jaume Camps, està en el límit competencial. Hi ha unes sentències que emmarquen molt clarament el que es pot fer i el que no es pot fer. Però, conscients d'aquests límits, també hem analitzat el que s'ha fet en altres comunitats. Per exemple, el País Basc i Navarra han intentat buscar una solució a aquest problema de dos tribunals que actuïn sobre el mateix territori. Ho repeteixo: han intentat buscar una solució. I en la Llei la solució hi és. La solució és semblant a la disposició addicional que nosaltres proposem, que llegiré; diu: «El Jurat d'Expropiació de Catalunya regulat en aquesta Llei coneixerà i decidirà sobre els expedients de "justipreu" que es suscitin en les expropiacions que dugui a terme l'Administració de l'Estat del territori de Catalunya, quan així s'acordi amb aquesta Administració». És a dir, el que proposem és que es puguin establir convenis entre l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat, i que aquesta competència d'expropiació desaparegui dels jurats que en aquests moments existeixen de l'Estat i la puguin exercir aquests jurats de nova creació, que avui ho fem. Això proposem que es faci per conveni, que és el que deia la llei basca. Som conscients que aquests convenis no s'han aplicat, que no hi ha hagut voluntat de signar convenis entre les dues administracions.

Aquí, avui, s'oferirà ara una disposició addicional transitoria...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. MANUEL NADAL: ...que el que proposarà serà que, en comptes d'arribar a convenis entre les dues administracions, doncs, esperem que hi hagi una nova regulació del tema dels jurats d'expropiació a nivell d'Estat, que contempli la possibilitat de delegació en el jurat que avui creem.

Ens sembla que el que cal és solucionar el problema, que no hi hagi dos jurats que actuïn sobre el mateix territori. La

nostra proposta ens sembla positiva –assenyalava el problema–; l'esmena transaccional també ens sembla que, a més d'assenyalar el problema, pot ajudar a la solució, com ho feia la nostra esmena. Per tant, estem disposats a acceptar l'esmena transaccional que se'ns proposarà. Perquè el problema és real i cal fer possible que les expropiacions de Catalunya, sense trencar el marc competencial, les exerceixi aquest tribunal que avui creem i que no hi hagi dos tribunals. Per tant, ens sembla positiva la proposta aquesta que la llei de l'Estat ho reguli i, quan això estigui regulat, doncs, aquesta competència la puguin exercir els tribunals de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra, el senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No exactament un torn en contra. Almenys l'utilitzo per presentar aquesta transaccional que hem fet entre tots els grups.

O sigui, la transaccional té una raó. El que proposava l'esmena socialista és que, mitjançant uns acords entre l'Administració de l'Estat i la comunitat autònoma corresponent, s'arribés a la subrogació de competències o d'execució de competències d'expropiació. Això hi és en la llei basca, en la llei navarra, i no s'ha aplicat. Jo no vull entrar a discutir, no vull entrar a discutir, si hi havia manca de voluntat política per part de l'Estat, o per part de les comunitats, de fer exercir aquest conveni, de signar-lo o de no signar-lo. És que jo entenc –i és una cosa molt menys greu–, jo entenc que per conveni no es pot modificar una llei d'expropiació forçosa. Jo crec que el problema –i d'aquí ve l'esmena transaccional que els oferim– no és tant de creure que mitjançant convenis no es pugui arribar a aquesta situació; és que li podrien dir: «Vostè firmi el conveni que vulgui, però la Llei d'expropiació forçosa em dóna a mi competències totals i absolutes i, per tant, no li puc cedir per conveni aquesta competència: li podria cedir els mitjans materials, li podria cedir...; la competència, no.» Per tant, o modifiquem la Llei o no ens en sortirem. I d'aquí..., per això faig una apel·lació de dir: miri, «d'acord amb allò que la normativa aplicable disposi». I de la normativa aplicable què li he de dir? Ras i curt: no existeix en aquest moment. I per això els proposo que la fem. Ara, em sembla una esmena més realista que no els convenis del País Basc i Navarra: no és que no s'hagin aplicat, és que no servien de re.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Prego al senyor secretari que doni lectura a l'esmena transaccional i a l'esmena tècnica a què s'ha fet referència en aquest darrer debat.

El Sr. SECRETARI TERCER: Esmena transaccional que presenten els grups parlamentaris sotasignats al Projecte de Llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya, referent a l'esmena 26 del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, amb la següent redacció: «Disposició addicional segona. El Jurat d'Expropiació de Catalunya regulat en aquesta Llei coneixerà i decidirà sobre els expedients de "justipreu" que es suscitin a les expropiacions que dugui a terme l'Administra-

ció de l'Estat, d'acord amb allò que la normativa aplicable disposi.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I ara, la tècnica.

El Sr. SECRETARI TERCER: La disposició addicional tercera, el text del Dictamen, quedaria amb el següent redactat: «El funcionament en seccions del Jurat d'Expropiació de Catalunya que estableix l'article 2.1 d'aquesta Llei s'adaptarà a la legislació que s'aprovi sobre organització territorial».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Així, aquesta quedaria com una disposició addicional. D'acord, senyors portaveus? (Pausa.) Com a disposició addicional.

(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)

Senyor Pujol, per què demana la paraula?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Un aclariment, senyor president, sobre l'esmena transaccional a la del Grup Socialista, l'esmena número 26.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Hi ha un canvi a la part final de la proposta d'esmena, i aquí veig que s'ha oblidat posar «Administració de l'Estat a Catalunya», tal com posa l'esmena socialista. Si vostè mira l'esmena socialista, acaba: «Administració de l'Estat al territori de Catalunya», i després hi ha l'esmena transaccional, però aquí acaba «que dugui a terme l'Administració de l'Estat», o sigui, falta «al territori de Catalunya», que crec que s'hi hauria d'incloure...

El Sr. PRESIDENT: Bé, gràcies, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ...per ser fidel a l'esmena socialista, entenc jo.

(El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí. Només per fer un aclariment.

La supressió no tenia cap intencionalitat política. És simplement que com que ens estem referint a una llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya, òbviament només podem regir-nos..., només la podem aplicar a l'expropiació de l'Estat a Catalunya. Si això ha de fer el consens, i vostè..., doncs podem reiterar-ho, no hi ha cap problema. A mi em sembla que els altres ponents hi estaran d'acord.

No tenia cap intencionalitat política el fet de suprimir-ho. Òbviament és l'Administració de l'Estat..., les expropiacions que faci l'Estat a Catalunya. Perquè no podem legislar sobre les expropiacions que faci l'Estat fora de Catalunya. Però, vaja, si l'aclariment és vàlid, em sembla que els altres ponents estarien d'acord a incloure-ho.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Camps. De totes maneres, haig d'advertir al senyor Simón Pujol que el Grup Popular havia signat aquesta transaccional de la forma en què s'ha llegit, eh? De manera que...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Bé, els altres portaveus són partidaris d'afegir-hi dient «a Catalunya», «en el territori de Catalunya», o deixar-ho com «l'Administració de l'Estat», que ja se suposa, està claríssimament entès que es refereix a

quan actua en el territori de Catalunya? *(Pausa.)* A veure, el senyor Farrés?

El Sr. FARRÉS: No, jo no tinc absolutament cap inconvenient amb cap de les dues fórmules, encara que, personalment, a mi em fa la impressió que tal com està redactat és correcte; tal com està redactat aquí, sense dir «de Catalunya», perquè ja s'entén que és sobre aquest àmbit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Nadal...

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, el mateix criteri que el senyor Farrés o el senyor Jaume Camps; però em sembla que, si això facilita el consens, doncs, que posem «a Catalunya» i no passa res, la reiteració.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, el senyor Pujol reitera la seva observació anterior?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president, la reitero, perquè quan vam signar la transaccional..., això ha sigut després. A més, és que aquesta és una transaccional de modificació i, en canvi, de l'altra manera seria de modificació i de supressió envers la del Grup Socialista; em sembla que seria reglamentàriament més correcte.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camps...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No, escolti, jo he expressat la meva opinió molt clarament: a mi m'encantaria que des de l'autonomia catalana, que ens hem queixat moltes vegades que és molt estreta, poguéssim legislar i saber que podem marcar lleis per expropiar el País Valencià, les Illes, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, però, ai las!, no podem fer-ho. I, per tant, em sembla molt bé l'aclariment, absolutament obvi, però, si això fa consens, a mi m'agradaria que poguéssim haver-hi consens, home.

Gràcies... I, per tant, estaria per incloure-ho, a aquests efectes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La Presidència entén que se sotmetrà a votació la transaccional en la forma en què ha vingut per escrit i signada per tots els grups a aquesta Presidència. *(Remor de veus.)* No? *(Pausa.)* Doncs, amb l'afegit; no en parlem més. *(Remor de veus.)* Jo volia fer constar que, el que se signa, signat està. *(Rialles.)*

Bé, en procedir a les votacions, si els sembla bé als senyors portaveus i a tot el Ple, fariem agrupacions d'esmenes en funció dels grups que les han presentades, fent les excepcions oportunes que demanin els grups, de votacions separades. Sembla bé així? *(Pausa.)*

Doncs, en primer lloc, votariem les esmenes del Grup Popular, conjuntament, que són: la número 2, número 5, número 7, número 11, número 13, número 15, número 16, 20, 28, 29 i 31. Hi ha alguna petició de votació separada?

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president. La 16, del Grup Popular, jo la demanaria separada... Un segon, eh? *(Pausa.)* La 16 i la 20.

El Sr. PRESIDENT: Que poden anar conjuntament. *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, en primer lloc, es voten les números 16 i 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 52 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista, que són: la número 9, la 24... i prou; 9 i 24, que les altres o estan retirades o estan transaccionades; 9 i 24, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són les següents: la 4, la 6, la 12, la 14, la 17, la 19, 21, 22, 23, 25, 27 i 30. *(El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.)* Sí, el senyor Nadal...

El Sr. MANUEL NADAL: Votació separada de l'esmena número 6, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: De la número 6.

Doncs, en primer lloc, es vota aquesta esmena número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 54 en contra i 24 abstencions.

Acte seguit se sotmeten a votació la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les dues esmenes transaccionals i la tècnica, conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació votariem els articles..., un per un, no? *(Pausa.)* Em sembla que no hi ha altra solució. *(El Sr. Farrés demana per parlar.)* Sí, senyor Farrés...

El Sr. FARRÉS: De totes maneres, a veure, senyor president, en ares d'intentar més agilitat, n'hi han una parell, que per a nosaltres són l'1 i el 2, que són els que defineixen, que hi votariem en contra, i la resta, vull dir, doncs...

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament.

El Sr. FARRÉS: ...es pot votar conjuntament, perquè són qüestions de tècniques de funcionament, i les matisacions ja les hem explicat abans.

El Sr. PRESIDENT: Als altres... *(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)* Sí, el senyor Simón Pujol...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, nosaltres demanaríem votació separada de l'article 1 i de l'article 4, que podria ser votació conjunta. I a l'article 2, votació separada a cada un dels tres apartats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Presidència s'afirma i ratifica en la seva impressió primera: que votarem article per article.

Article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 79 vots a favor, 4 en contra i 4 abstencions.

Passem a l'article segon, punt primer, o número 1.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El punt primer de l'article segon ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Punt número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat aprovat per 79 vots a favor, 4 en contra i 4 abstencions.

Passem al tercer punt d'aquest article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt tercer ha quedat aprovat per 79 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

A veure, 3, 5, 7 i disposicions addicionals, es podrien votar conjuntament? (*Remor de veus.*) I addicionals... I finals, també? (*Pausa.*) No?

El Sr. FARRÉS: Es poden agrupar aquests articles que diu, senyor president, excepte la final tercera, que torna a fer referència a l'adscripció a Presidència.

El Sr. PRESIDENT: 3, 5, 6, addicionals i finals primera i segona, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per unanimitat.

Ara es vota l'article quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Ara se sotmet a votació la disposició final tercera, que havia quedat pendent.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per 79 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Ara votarem l'exposició de motius, el títol i títols. (*Remor de veus.*) Per separat?

Exposició de motius.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius ha quedat aprovada per 79 vots a favor, 4 en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació el títol i títols. No tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests conceptes han quedat aprovats per unanimitat.

Modificació de l'ordre del dia

Passem..., hauríem de passar al punt quart de l'ordre del dia, que era el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'atenció i protecció a la infància i a l'adolescència, que ha quedat suprimit de l'ordre del dia per haver sol·licitat dos grups parlamentaris, el Grup Popular i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el dictamen del Consell Consultiu.

Projecte de llei de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya

Per consegüent, passem al següent punt: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya i de les esmenes presentades per a defensar en el Ple.

Per a presentar el Projecte, algun membre del Consell Executiu? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable consellera senyora de Gispert.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, em proposo presentar tot seguit el Projecte de llei de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya.

Aquesta iniciativa parlamentària respon a la necessitat de donar plasmació legal a l'aspiració d'un col·lectiu arrelat a casa nostra i de veure reconeguda la seva especificitat professional. Aquest Projecte de llei, que representa la culminació d'un llarg procés de definició i de regulació de la professió dels censors jurats de comptes, és respectuós amb el fet que l'auditoria és una activitat que poden desenvolupar diferents professionals, tal com va declarar el Tribunal Constitucional en sentència 386/1993, del 23 de desembre. Crec que amb això es dona una resposta adequada a les aspiracions del col·lectiu de censors jurats de comptes, que demanaven la possibilitat d'organitzar-se en forma de col·legi i, al mateix temps, no hi ha pertorbació en el desenvolupament d'activitats d'altres col·lectius professionals del món econòmic i financer.

També vull remarcar la importància del fet que Catalunya sigui la primera comunitat autònoma en la qual es crea un col·legi de censors jurats de comptes amb personalitat ju-

ridica pròpia i, per tant, independent de l'Institut de Censors Jurats de Comptes d'Espanya i amb capacitat plena per al compliment dels seus fins.

En el present cas concorren els requisits que la Llei 13/1982, del 17 de desembre, de col·legis professionals, i la jurisprudència constitucional reclamen per impulsar la creació d'un col·legi professional: hi ha una activitat professional regulada, que gira bàsicament entorn de l'auditoria dels comptes de les societats; el títol exigít, que és un títol professional que està regulat a l'article 12 del Reial decret 2777/1982, del 24 de setembre, que va aprovar els estatuts de l'Institut de Censors Jurats de Comptes d'Espanya, i un interès públic, mereixedor de protecció, i que no és altre que garantir un correcte funcionament de les empreses i, per tant, de l'economia de mercat. La consolidació jurídica del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya permetrà assolir, mitjançant l'activitat corporativa, un millor exercici de l'activitat professional, fonamentalment auditora, al servei de tots els usuaris de la informació comptable.

En el tràmit parlamentari de comissió s'han introduït algunes esmenes en el Projecte del Govern, que el milloren tècnicament i que el Govern assumeix. Em congratulo per l'alt nivell d'acord assolit, una vegada més, en relació amb la creació d'un nou col·legi professional, que demostra la voluntat de tots els grups polítics, sense excepció, de no fer de la creació de col·legis professionals una qüestió de controvèrsia política.

Atès que només han quedat dues esmenes per defensar en el Ple, cal presumir que el Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana tindrà una votació àmpliament favorable, que jo els demano, per tal que els censors jurats de comptes puguin autoorganitzar-se, com és la seva aspiració, la seva justa aspiració, dintre del marc de la nostra legislació col·legial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable consellera. Com ha dit la consellera, només hi han dues esmenes a aquest Projecte de Llei, totes dues presentades pel Grup Parlamentari Popular: una és a l'article 2 i l'altra és a la disposició..., a una nova disposició addicional; per defensar-les, té la paraula el senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, Catalunya compta actualment amb uns mil sis-cents censors de comptes inscrits en el col·legi professional creat a l'empara d'una sentència del Tribunal Suprem, i prop de quatre-cents auditors col·legiats en els col·legis d'economistes. La sentència del Tribunal Suprem, del 27 de gener de 1987, va permetre interpretar que l'Institut de Censores Jurados de Cuentas de España era una corporació professional i, com els professionals integrats en un col·legi únic d'abast estatal, incorporats a ell a través de qualsevol de les seves delegacions radicades a Catalunya, i, per tant, podien formar un sol col·legi d'àmbit català, segons disposa la disposició transitòria segona de la Llei de col·legis professionals de Catalunya, de 17 de desembre de 1982. En data 16 d'octubre de 1987, una ordre del Departament de Justícia

va reconèixer la creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya com a segregació de l'Institut de Censores Jurados de Cuentas de España. No obstant això, la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 16 de novembre del 92 va entendre que l'Institut de Censores Jurados de Cuentas de España no es pot considerar un col·legi professional, sinó una corporació de dret públic i, per tant, no es podia utilitzar el mecanisme de la disposició transitòria segona de la Llei per a la seva creació. Aquesta situació ha fet necessari, per a la constitució del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya, aplicar l'article 3 de la Llei de col·legis professionals, en virtut del qual l'extensió de l'organització col·legial s'ha de fer llei del Parlament de Catalunya.

A Catalunya s'han produït, des de fa temps, enfrontaments entre els diferents col·legis professionals que tenen entre els seus col·legiats professionals de l'auditoria, i que han estat en l'origen dels canvis que s'han hagut de fer per a la creació del Col·legi. Per una banda, els censors volen exercir les funcions que els permet la Llei d'auditoria, revisar els actes empresarials o públics que, per llei o voluntàriament, requereixen la seva opinió per a successos *ex-post*, i realitzar aquesta tasca organitzadament: això no només és absolutament legítim, perquè tenen tot el dret d'agrupar-se col·legialment i d'identificar-se al públic com a tals, sinó que, a més a més, és convenient. Per una altra banda, els economistes volen poder desenvolupar sense intrusisme les seves funcions, entre les quals estan, a més a més de les de consultoria, les pròpies dels diferents temes empresarials que els permet la seva titulació d'economista, per examinar successos *ex-ante*; també les d'auditoria per examinar successos *ex-post*, compartida aquesta darrera amb els censors.

Amb la finalitat d'organitzar aquestes dues funcions i evitar friccions entre col·legis professionals que tenen entre els seus col·legiats professionals que realitzen tasques idèntiques, encara que més àmplies en alguns casos, el Grup Parlamentari Popular ha mantingut aquesta esmena, per a la qual demano el vot de la cambra, per tal de delimitar les competències del Col·legi de Censors Jurats de Comptes, que s'haurien d'entendre sens perjudici de les que tenen atribuïdes les altres corporacions representatives dels auditors i sense afectar la resta de finalitats i competències que corresponguin a aquestes altres corporacions, en virtut dels seus respectius estatuts col·legials i professionals.

I, per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, jo crec que ha sigut una pena, que fins a l'últim moment s'ha intentat, però pel que he vist i he parlat amb el ponent de la majoria no ha sigut possible, variar el títol d'aquest Projecte de Llei, que el que seria lògic és que hagués sigut un col·legi professional d'auditors i censors de comptes, que és realment les funcions que determina aquest Col·legi, i algunes argumentacions que s'han fet, que els col·legis d'economistes no ho tenien..., doncs, tampoc no hauria estat malament que els col·legis d'economistes haguessin sigut auditors economistes i els col·legis de titulats

mercantils haguessin sigut auditors titulats mercantils. Però, en fi, circumstàncies que han impedit que pugui variar-se el títol d'aquesta Llei poden permetre, en un futur, un projecte de variació d'aquesta Llei, i, si així és possible, doncs, el nostre Grup està obert per arribar a aquesta modificació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra? El senyor Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Sí, moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant.

Senyores i senyors diputats, realment, la discussió d'aquestes esmenes que encara queden vives, del Grup Popular —i entén el Grup de Convergència i Unió que queda viva exactament l'esmena número 4, encara—, aquest Grup, el Grup de Convergència i Unió, voldria manifestar, ja en aquest moment, anticipant-nos de cara a la votació, que el Grup de Convergència i Unió estaria disposat a votar favorablement part de l'esmena que queda viva, entenent i demanant al Grup Popular si realment vol retirar la segona part. I, per tant, explicitant-ho concretament, seria que Convergència i Unió votaria favorablement «Les competències del Col·legi» fins a «corporacions representatives dels auditors», i en tot cas demanaria, perquè hi hagi una unanimitat total de tots els grups, i després de les converses amb els altres grups parlamentaris, que el Grup Popular també pogués fer possible la retirada de la segona part de l'argumentació, sobretot tenint en compte que la segona part de l'esmena, quant al seu contingut i la seva part substantiva, més que formal, podria arribar a entendre's, si més no, que condicionaria el Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya a la formalització o a la part substantiva dels estatuts d'altres col·legis, i davant el dubte possible que això es pugui crear i de la relació entre diversos col·legis professionals, aleshores, el que nosaltres entenem és que convindria, en aquest moment, tenir la prudència, per part de tots plegats, de fer possible aquesta unanimitat, sobretot amb el fet —i agrair-ho d'antuvi— de si el Grup Popular vol retirar aquesta segona part o aquesta part, diguem-ne, de l'esmena que encara quedava viva, per tant de l'esmena número 4.

Dit això, senyor president, i des del punt de vista exclusivament formal, el que sí que voldria dir-los és que per part de Convergència i Unió s'ha fet un esforç important per arribar a un consens amb els altres grups, però, en relació amb un dels temes que ha esmentat darrerament el senyor Simó Pujol, en nom del Grup Popular, i que és la seva denominació, sobretot pel que afecta la incorporació o l'addició del concepte d'«auditors censors jurats de comptes», el nostre Grup ha fet una anàlisi comparativa del que representen les legislacions de diversos països europeus i ha pogut comprovar que la funció concreta de l'auditoria, l'activitat professional concreta de l'auditoria no es correspon moltes vegades amb el nom concret de la corporació representativa, d'acord amb la legislació homologada a cada un dels països. I així ens trobem, per exemple a França, que el que en podríem dir o el que vostè pretenia que es digués «auditors censors jurats de comptes», o el que nosaltres, d'acord amb

la Llei... —i en aquest sentit esperem la unanimitat de la cambra—, de dir: «Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya», en diuen *commissaires aux comptes*, a Holanda en diuen *register accountants*, a Irlanda en diuen *chartered accountants*, a Luxemburg en diuen *réviseurs d'entreprises...*, i per tant no podem dir que hi hagi un concepte en aquest moment suficientment homologat en el que és la legislació europea. Fins al punt que l'agrupació europea que precisament permet des del punt de vista de la col·legiació una equiparació, i per tant participar del mateix àmbit corporatiu a nivell europeu, es diu Federació d'Experts Comptables Europeus, que per altra banda el concepte d'«expert comptable» seria el concepte que s'aplica a França per a les auditories voluntàries i no pas les d'obligat compliment per part de les empreses, en funció del seu volum de negoci.

Per tant, permeti'm, senyor Simó Pujol, que faci aquesta reflexió des del dret comparat o des dels noms que se'n puguin dir, com també passa a Alemanya, que tampoc se'n diu «col·legi professional», sinó que se'n diu «cambra», amb la qual cosa podem veure que el concepte o el nom de la llei no ha de determinar ni molt menys les funcions que puguin desenvolupar els auditors, de tal forma que la no-existència del concepte d'auditor en el títol de la Llei en cap cas podria condicionar el desenvolupament de l'activitat d'auditoria. I això encara ve més refermat per la disposició addicional segona de la Llei 19/1988, en la qual se'ns diu que les funcions fins aleshores atorgades als censors jurats de comptes passarien als auditors de comptes i societats d'auditoria, la qual cosa torna a refermar que el concepte de «censor jurat de compte», en la seva accepció com a possibilitat de titulació de qualsevol corporació representativa en l'esperit de la llei, no és incompatible, ni molt menys, amb el desenvolupament de l'activitat d'auditoria, tant a nivell individual com podria ser a nivell de societats d'auditoria, tota vegada que el mercat, precisament, el que distingeix és precisament els auditors individuals i les societats d'auditoria.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, abans... —i suposo que els altres grups també voldran fer la seva explicació de vot, i potser en aquell moment serà el moment de poder agrair, sobretot, el valor de la unanimitat que esperem que puguem aconseguir, fruit d'aquest debat que es produeix en aquest moment—, jo en el que en aquest moment torno a refermar-me és a votar, en nom de Convergència i Unió, i per tant del Grup Parlamentari, aquesta part de l'esmena número 4 —per tant, d'una nova disposició addicional—, fins a «auditors», i en tot cas permetre d'aquesta manera que entre tots fem possible la consolidació d'aquesta nova realitat, que faria honor, per altra banda, a aquell famós Col·legi de Comptadors de Catalunya que va existir l'any 1931 fins al 36, que per motius obvis es va extingir, pels motius que tots coneixem, però que d'alguna manera ara torna a néixer, mercès a la recuperació de la democràcia i a una actitud oberta per part, també, de la Conselleria de Justícia de la Generalitat, que el que vol no és altra cosa que tinguem el màxim número d'institucions pròpies de Catalunya per reforçar el nostre teixit civil i associatiu, i també

lògicament en el camp de la defensa de l'economia de mercat, que és el que, d'alguna manera, regula la nostra vida econòmica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sembla que el senyor Simón Pujol té alguna cosa a dir respecte a la proposta que li fa el portaveu de la majoria, respecte a retirar l'última part de la seva esmena número 4.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Vostè té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Retiro l'última part de l'esmena número 4, a partir de «i no afectaran»; això ja queda suprimit. I, al mateix temps, retiro l'esmena número 1, que continuava viva.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, en primer lloc, votarem aquesta esmena número 4 en la forma en què ha quedat després de suprimir les tres últimes ratlles.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara, en una sola votació, podríem sotmetre a votació tots els articles de la Llei i els seus títols i títol i exposició de motius. En una sola votació.

Vots a favor?

Tots els conceptes expressats han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió... (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí, el senyor... (*Pausa.*) Vol explicar vot? Doncs hi té dret. Cinc minuts. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Encara que només sigui per reiterar el que ja s'ha dit per altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, però per mostrar la satisfacció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya per l'aprovació d'aquesta Llei i per la unanimitat en l'aprovació d'aquesta Llei. Els dos conceptes crec que són importants, ho són per nosaltres.

Aquesta és, efectivament, una llei que materialitza una competència exclusiva que ens dona l'article 9, apartat 23, de l'Estatut, quant a la creació de col·legis professionals a casa nostra, i a més és una necessitat —i així nosaltres ho vàrem assenyalar en una de les nostres esmenes—, no és únicament una conveniència, un desig, sinó que és una necessitat per complir efectivament aquesta doble finalitat que tenen els col·legis professionals, que té aquest col·legi professional, de l'interès públic, de les garanties per l'interès públic, precisament en el bon funcionament dels mecanismes de la nostra economia, i també, naturalment, de l'interès privat, de l'interès estricte, de l'interès específic dels professionals, sense, naturalment, cap menysteniment per altres professions, tal com efectivament ja hem indicat en la Llei. És a dir que això es fa per sumar, això es fa per millorar,

això no es fa, en cap cas, per anar en detriment ni en perjudici de ningú, de cap altra professió capacitada també per portar a terme funcions com aquesta, d'auditoria.

Nosaltres vàrem presentar quatre esmenes; hem de dir que dues esmenes foren recollides ja en el tràmit de discussió —breu, però jo crec que profitosa discussió— en la Ponència, i les altres dues esmenes foren retirades pel nostre Grup, perquè, sincerament, hem considerat, sobretot a partir dels treballs que vàrem fer a la Ponència, que no aportaven res, que no milloraven el text i que, per tant, amb les aportacions de tots plegats s'ha aconseguit aquesta Llei, que és una llei curta, però jo crec que és una llei important, perquè recull el que ha de recollir, i no més, que és la creació del col·legi professional, les seves facultats, les seves competències, les seves disposicions transitòries per establir els mecanismes corresponents perquè això es pugui posar en marxa a casa nostra... I, en definitiva —per no cansar les senyores diputades i els senyors diputats—, el que volia dir i el que dic és que per al nostre Grup és una doble satisfacció l'aprovació d'aquesta Llei i la unanimitat que s'ha aconseguit en la seva aprovació.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Simón Pujol, per explicar el vot.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. És indiscutible la importància que han tingut i tenen els censors jurats de comptes en el món financer i econòmic de Catalunya, una organització professional que ve funcionant des de l'any 1945, amb independència d'altres que també desenvolupen les mateixes tasques, per la qual cosa està més que justificada la creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya, que respon a l'existència d'un veritable interès públic.

Els col·legis professionals tenen com a finalitats essencials, segons disposa la Llei de col·legis professionals, les següents: ordenar dins del marc de les lleis i vigilar l'exercici de la professió respectiva; representar els interessos generals de la professió, especialment en les seves relacions amb l'administració; defensar els interessos professionals dels col·legiats, i vetllar perquè l'activitat professional s'adeqüi als interessos dels ciutadans.

Per al Grup Parlamentari Popular, d'aquests quatre punts, té valor cabdal el darrer, ja que ultrapassa el que podria ser una mera organització corporativista i abasta l'interès general de tots els ciutadans. En aquest sentit, el Tribunal de Defensa de la Competència va elaborar el mes de juny del 1992 un magnífic informe sobre el lliure exercici de les professions, segons el qual, si algunes professions requereixen l'autoregulació per garantir la qualitat dels seus serveis, benvinguda sigui; el que és important és que l'autoregulació, que es concedeix per millorar la qualitat, no s'utilitzi com a autoconcessió de privilegis als quals no tenen accés altres ciutadans. En definitiva, si uns professionals volen organitzar-se de forma diferenciada per millorar la qualitat de la

professió, per ajudar-se entre ells, per millorar la formació, per prestar serveis corporatius o per garantir l'ètica en els comportaments, això és positiu i no té perquè afectar negativament l'interès públic, sinó tot el contrari; el que seria inadmissible és la utilització de la distinció per impedir la competència, per impedir ajustar-se als desitjos del consumidor, per frenar la innovació o fins i tot perquè, centrant la seva atenció en la defensa d'aquests privilegis, s'oblidés la defensa de la qualitat dels serveis.

Amb el convenciment, donada la trajectòria d'aquests professionals, que el nou Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya serà abrandat en la defensa dels interessos dels ciutadans, aprofito per felicitar els futurs col·legiats per la creació del seu nou col·legi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera..., per anunciar dues coses: el nostre vot favorable, congratular-nos d'aquest nou col·legi professional, agrair l'esforç que en nom de la majoria ha fet el senyor Tomàs a fi d'aconseguir un consens que em sembla que era important quan es creen coses d'aquest estil. Nosaltres entenem que crear un col·legi professional no solament va en benefici dels que estaran aixoplugats sota aquest col·legi, sinó que fonamentalment —i per això ho fem— se'n deriva un millor servei al país.

És per això que nosaltres ens congratulem d'això, tot i reconeixent que, evidentment —ho ha insinuat abans el senyor Tomàs—, del 36 al 95 són moltes nits, són molts dies, plou massa per al nostre país, però finalment, quan les coses arriben, un oblida una mica i sembla que, com diu el filòsof que acaba de morir, el francès Cioran, realment, la història es fa mengívola gràcies als oblits: avui, per exemple, podem dir que gràcies a aquest oblit que va del 36 al 95 podem celebrar una mica amb satisfacció el que avui ens acaba d'arribar.

El procés ha estat llarg. Nosaltres no direm que no pogués ser millorable, aquesta creació d'aquest Col·legi, sobretot pel que feia al títol. Esperem —i en tenim promeses— que, quan això estigui creat i això tiri endavant, des del mateix col·legi professional es faran esforços per corregir el que nosaltres entenem que podria ser una anomalia, i que nosaltres hauríem preferit que aquesta Llei portés el nom d'«auditors censors jurats de comptes de Catalunya». Més endavant, quan es llimin les coses que s'han de llimar, i sobre la marxa del treball, esperem que això es pugui esmenar.

A tots, autofelicitar-nos; honorable consellera, diputades i diputats, senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Socialista i per a explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria jo també, en nom del Grup Socialista, congratular-nos pel que avui hem aprovat: creiem que és

interessant i que era necessari i, per tant, ha estat aquesta la voluntat del Grup Socialista des del primer moment, que s'aprovés la creació d'aquest Col·legi i que, a més, es fes de la forma com ho estem fent avui, de forma unànime per part de tots els grups. Jo no voldria estendre'm, perquè la majoria dels extrems ja han estat evocats per la senyora consellera i per la resta dels grups; només voldríem constatar algunes qüestions.

En primer lloc, que es tracta d'una llei que fa oficial quelcom que ja funcionava des de feia prou temps, és a dir, que amb l'aprovació d'aquesta Llei demà no comença el funcionament d'un nou col·legi, sinó que continua el treball de molt de temps de molta gent, d'un bagatge realitzat durant molts anys, un bagatge prou interessant i fet per gent que ha demostrat servei al país durant molts anys i voluntat de fer i de treballar. Ara bé, entenem que era necessari que es posés en positiu, que es fes la constatació, l'acte formal d'aprovar aquest Col·legi, que era necessari, perquè es tracta d'una professió emergent, es tracta d'una professió que té molta incidència no només per als col·legiats —com bé deia el senyor Rodri—, sinó també per a molts ciutadans del país, i per això és que ho fem. Per tant, hem constituït avui una corporació de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia i amb una regulació que entenem prou acurada, perquè creiem que això, aquesta regulació, permetrà evitar un dels perills que en la ponència vàrem comentar en relació amb un possible intrusisme laboral, i respectar alhora també els diferents àmbits de cada professió.

El nostre Grup ha realitzat dues esmenes, que varen ser acceptades pel Grup de la majoria, i els ho agraim. Creiem que hi ha hagut una disposició per part de tots els grups, per part de tots els ponents, per part del Grup de la majoria, fonamentalment, i també per part de la Conselleria, que entenem que és positiva, que ha permès arribar a aquest acord unànime que tots volíem; que ha permès també, amb la incorporació d'esmenes, millorar la Llei. I, finalment, el que voldríem és que aquesta voluntat de consens, aquesta voluntat d'acord que va existir des del primer dia que es va reunir la Ponència, continuï també per poder assolir aquest objectiu dels censors jurats de comptes, i és que el seu col·legi sigui anomenat «d'auditors i censors jurats de comptes». Estic convençut que amb la voluntat del Grup de la majoria, de la Conselleria i de la resta dels grups, i per descomptat del nou Col·legi, això s'aconseguirà.

Moltes gràcies, i felicitats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a explicació de vot, té la paraula el senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, com molt bé s'ha dit aquí, l'esforç de fer una llei per unanimitat no correspon a cap grup en concret, sinó, sobretot, a l'estil que es pugui produir a l'hora de desenvolupar l'esperit del legislador i, per tant, a la concepció que un tingui de la seva pròpia funció política, tant estigui al Govern com a l'oposició; i, sobretot, per la capacitat que tots puguem tenir moltes

vegades de posar els interessos del país i, en aquest sentit, tal com deia el senyor Roc Fuentes, l'interès públic que tots puguem tenir de servir el nostre país per damunt de les nostres pròpies, lògiques, legítimes apetències polítiques. Això s'ha produït amb la realització d'aquesta Llei del Col·legi de Censors Jurats de Comptes, i al mateix temps també vull reconèixer, més enllà d'aquest estil que s'ha viscut en la Ponència, també l'actitud positiva i de col·laboració per part de la Conselleria.

De fet, de forma important, hi ha hagut la possibilitat d'aquest diàleg, que encara més en el futur —i ara ho diré, a continuació— ha de permetre aquest clam, que també es produeix des de tots els grups d'aquesta cambra, de poder fer possible que en el futur es pugui canviar aquest títol de la Llei. Però, com molt bé també s'ha dit en aquesta tribuna i per part de tots els que han intervingut, l'important és que haguem aconseguit aquesta unanimitat: aquesta unanimitat produeix una situació de possible inexpugnabilitat per part d'aquest col·legi professional, que ha de tenir també els seus fruits i la seguretat per a tots els seus associats de fer possible la defensa dels seus legítims interessos com a professionals. I això, en aquest moment, és el bé més valuós que tots hem fet possible, no per part d'uns i no dels altres, sinó entre tots, a més de la Conselleria de Justícia.

Senyores i senyors diputats, voldria anunciar ja en aquest moment, i no pas per la meua iniciativa, en nom del Grup de Convergència i Unió, sinó atenent precisament una petició de la consellera de Justícia en aquest sentit, donat el tràmit formal que no permet que sigui ella qui en aquest moment pugui intervenir, sinó a través del mateix Grup, que ja els anuncio el compromís per part del Grup de Convergència i Unió, i en tot cas la sensibilitat per part del Grup de Convergència i Unió, de fer possible que, si el Col·legi, una vegada creat i, per tant, consolidada la seva situació des del punt de vista jurídic i de funcionament de forma definitiva, vol impulsar precisament aquest canvi del títol de la Llei, com repeteixo, el Grup de Convergència i Unió, a petició de la consellera, farà tots aquells esforços necessaris, en tant que es donin les circumstàncies jurídiques que ho permetin, de fer possible que, en el futur, el Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya pugui arribar a dir-se Col·legi d'Auditors i Censors Jurats de Comptes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs.

**Control del Decret legislatiu 2/1994, del 13 de juliol,
pel qual es modifiquen la Llei 14/1985,
del 28 de juny, que regula el Consell Nacional
de la Joventut de Catalunya, i la Llei 38/1991,
del 30 de desembre, d'instal·lacions
destinades a activitats amb infants i joves**

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural re-

ferit al control del Decret legislatiu 2/1994, del 13 de juliol, pel qual es modifiquen la Llei 14/1985, del 28 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i la Llei 38/1991, del 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves.

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar el procediment? *(Pausa.)* No és així. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió de Política Cultural per presentar el Dictamen de l'esmentada Comissió? *(Pausa.)* Tampoc. Doncs, podem passar tot seguit a la votació del text del Dictamen.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat.

Hi ha explicació de vot? *(Pausa.)* El Grup Socialista ho ha demanat en primer lloc: té la paraula el senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt ràpidament, el nostre vot ha estat favorable al Dictamen de la Ponència fonamentalment per dues raons: en primer lloc, perquè creiem que era necessari el que es va fer i, per tant, és de rebut que nosaltres votéssim favorablement, i en segon lloc, perquè s'introdueix un matís que creiem que és necessari i important.

Va haver-hi, al meu entendre..., el nostre Grup va presentar una objecció que ha estat acceptada, en la línia d'evitar el que nosaltres consideràvem un perill, i era que poguessin ser recorregudes, que poguessin ser canviades les resolucions, les decisions del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per la mateixa Administració. És per aquest motiu que nosaltres varem presentar una esmena, una objecció, en la línia d'evitar això, en la línia que les decisions que volguessin ser recorregudes, del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, ho fossin via contenciosa administrativa, però que no fos la mateixa Administració qui pogués revocar-les. Ja sabem quina és la virtualitat, l'eficàcia que té el fet que en la Ponència es digui el que es diu, en les conclusions de la Ponència, perquè el que ha estat és el que la Secretaria General de Joventut, en nom del Govern, va aprovar, és a dir, que no té cap eficàcia. Però, de totes maneres, creiem que és interessant que això s'hagi introduït, bàsicament perquè entenem que, d'aquesta manera, la Secretaria General de Joventut i, per tant, el Govern, aplicarà aquesta normativa de la forma com queda expressada en la Ponència i no de la forma en la qual va redactar al seu dia, creiem que erròniament, la resolució. Això en primer lloc.

I, en segon lloc, també voldríem dir que per al futur esperem, confiïm, desitgem i demanem que, quan hi hagi una modificació d'una llei del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, s'informi al mateix Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i no com s'ha fet en aquesta ocasió, que se'n va assabentar perquè va sortir en l'ordre del dia d'una comissió al Parlament de Catalunya. Creiem que és un mal estil, que no s'han de fer les coses així i que s'han de canviar, en aquest sentit, algunes coses.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. (*Pausa.*) Sí, el senyor Fuentes té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament nosaltres hem votat favorablement, perquè pensem que aquesta adequació de les normes administratives corresponents al funcionament del Consell Nacional de la Joventut és adient; per tant, amb el que diu l'acord, hi varem estar i hi estem d'acord. El que sí que volia, de tota manera, és aprofitar per assenyalar que el que nosaltres pensem que s'ha de modificar —i cridem l'atenció del conjunt de grups de la cambra— és, precisament, la Llei reguladora del Consell Nacional de la Joventut, que pensem que a la pràctica l'aplicació d'aquesta Llei ha demostrat que és necessari millorar els seus mecanismes de participació, de control, de funcionament, en línia, precisament, amb el que va aprovar ja el Consell Nacional de la Joventut en una resolució recent.

Per tot això, expressem el nostre acord, naturalment, i el nostre vot favorable a aquesta resolució que suara hem aprovat, però alhora també volem demanar i volem emplaçar el conjunt dels grups de la cambra a estudiar, a preparar, a treballar les modificacions adients a la Llei reguladora per millorar el funcionament del Consell Nacional de la Joventut.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, senyor president. Nosaltres, efectivament, hem votat a favor del Dictamen de la Comissió de Cultura. Ens sembla que en les dues consideracions que s'efectuen, i al marge de les limitacions que té el tràmit parlamentari que ara estem acabant de substanciar, calia que constés que el Govern havia efectuat de manera correcta aquesta delegació i calia també que constatéssim que segurament el text de l'allegació presentada pel Grup Socialista, doncs, podria tenir algunes virtuts que el text presentat pel Govern no tenia. També entenem que en el fons de la qüestió ambdós redactats permeten garantir els drets que deriven del règim de recursos que es preveia en la Llei del Consell Nacional.

En tot cas, també, coincidint amb el que deia el senyor Fuentes, en aquestes properes setmanes se'ns plantejarà als grups parlamentaris la modificació de l'actual Llei del Consell Nacional. En aquests moments ja existeix un redactat aprovat per les entitats juvenils catalanes en aquesta assemblea a la qual el senyor Fuentes feia referència; el que haurem d'esperar és que en el tràmit parlamentari d'aquesta iniciativa, que haurem de veure com la vehiculem, doncs, els grups polítics en el Parlament de Catalunya demostrin la mateixa capacitat de posar-nos d'acord que les entitats juvenils en aquests moments han demostrat, que suposarà un canvi molt important de la legislació del Consell Nacional i que, evidentment, per tant, també ens obligarà a plantejar de

manera diferent el que avui estem, en aquests moments, aprovant.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. En la mateixa línia que els altres grups, dir que aquesta adequació tècnica, formal i jurídica, nosaltres la votarem a favor, perquè queda més clar quina és la situació legal, en aquests moments, del Consell.

També val a dir que, per part del Grup d'Esquerra Republicana, també encomanem i desitgem que ben properament puguem debatre la proposta de modificació de la Llei que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, tal com va ser aprovada el 10 de juny a l'assemblea del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Aquesta és, en tot cas, doncs, una petita modificació que hem fet, tècnica, jurídica, però que encomanem i demanem i esperem que puguem emprendre un debat tots els grups parlamentaris per a modificar definitivament i adaptar aquesta Llei reguladora, i que es faci el més necessari i doni més autonomia i més capacitat al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya

Passem al setè punt de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat; per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un autor menor, de cultura francesa —no pas per això, sinó pel seu paper dins del conjunt d'aquesta cultura—, va escriure un cop que la paciència és el coratge de la virtut. Però la paciència dels col·lectius més importants de regants expectants de Catalunya s'acaba, i comença a estendre's, especialment en aquests moments, quan es pot comparar la velocitat amb què progressen les obres de l'embassament de Rialb i la paralització, per raons diverses, de tots els projectes de regadiu, o dels projectes més importants de nous regadius, dic que s'estén la sensació que aquests regants expectants d'alguna manera han estat víctimes d'algun tipus d'engany o de manipulació.

Diumenge passat, el conseller d'Agricultura, l'honorable Marimon, va publicar —i ens el vam llegir amb molta atenció— un article en diversos periòdics del país sobre el futur d'un d'aquests projectes de reg, en concret sobre el futur del canal Segarra-Garrigues, i acabava afirmant en aquest arti-

cle: «Estic segur que amb bona voluntat tots ens entendrem». Subscrivim aquesta afirmació. Aquest diputat que els parla, el seu Grup Parlamentari, està ple d'aquesta bona voluntat; als regants expectants és possible que ja no els en quedi tanta, de bona voluntat, que ja no els quedi, en definitiva, tanta voluntat, ni bona ni dolenta. Als sindicats agraris del país, a les comunitats, a les forces polítiques, amb l'excepció de les que donen suport al Govern, els consta que l'actual sistema de finançament de les obres hidràuliques, determinat per la Llei 5/1990, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, la modificació de la qual proposem avui, no respon a la situació real, a la situació real del camp de Catalunya, ni a la situació real de les empreses familiars agràries.

En el mes d'octubre de 1993, en conseqüència, vam defensar exactament la mateixa Proposició de llei de modificació que avui tornem a defensar, que consisteix essencialment en una modificació molt puntual del punt 3 de l'article 26, en el sentit de prendre en consideració la situació socioeconòmica dels beneficiaris dels nous regs i de l'addició d'una disposició addicional quarta que implicaria que la modificació introduïda en el punt 3 de l'article 26 començaria a comptar des del nou exercici pressupostari.

Per què tornem a presentar avui la mateixa proposta de modificació de la Llei que vam presentar l'any 1993? Doncs, en síntesi i essencialment, perquè estem raonablement tips que se'ns digui, en públic, en debats, en declaracions de responsables del Govern, etcètera, que no es pot millorar l'actual sistema de finançament de les obres hidràuliques perquè és el sistema que fixa la Llei i, simultàniament se'ns digui també que no és bo canviar aquesta Llei de 1990 per diverses raons que, almenys fins al moment actual, només el Grup que dona suport al Govern sembla estar en condicions de copsar. Vull dir que estem tancats en una situació difícil de resoldre: se'ns diu que el sistema de finançament és el que fixa la Llei, però també se'ns diu que no és el moment de canviar la Llei, de tal manera que ens trobem en una situació difícil de resoldre.

A hores d'ara —i aquest és un dels motius principals pels quals tornem a presentar la mateixa proposta de modificació que vam presentar l'any 1993—, a hores d'ara, quan no sembla que l'aigua de Rialb hagi de servir per reforçar els regs de l'Urgell, quan no hi ha manera de fer arrencar el Segarra-Garrigues, són molts —som molts— els qui comencen —els qui comencem— a preguntar-nos —i em sembla que aquesta és una pregunta que la cambra s'hauria de fer responsablement—, que comencem a preguntar-nos on anirà definitivament aquesta aigua de Rialb i per quines raons el mig Segre, uns municipis i una àrea molt determinada, s'ha vist obligat a pagar un preu humà, territorial, social tan elevat per la construcció d'un embassament com aquest, de l'embassament de Rialb, qualificat per l'ex-conseller Molins com —paraules textuais— «l'obra hidràulica més important d'aquest segle». El canal Segarra-Garrigues va en aquests moments pel camí de convertir-se en «l'estafa hidràulica d'aquest segle», i el conjunt de la política de regs del Govern de la Ge-

neralitat tenim la sensació que va pel camí de convertir-se o bé en un miratge o bé en una autèntica pastanaga electoral que s'agita en els moments previs a la celebració d'eleccions.

Hi ha dues raons principals per les quals des d'Esquerra Republicana plantejem una reforma del sistema de finançament previst per la Llei d'infraestructures hidràuliques. El primer motiu fa referència a l'autèntica situació econòmica de les famílies pageses de les comarques afectades pels projectes de regadiu, situació econòmica objectiva i objectivable. El segon motiu es basa —i entenc que aquest pugui ser més discutible—, es basa en la nostra convicció, en la convicció ferma i absoluta des d'Esquerra Republicana que els canals de reg, igual que les carreteres, els ponts o les línies de ferrocarril, constitueixen infraestructures bàsiques per a la comunitat i, per tant, han de pagar-se, si més no principalment, amb els pressupostos de les administracions implicades, perquè a ningú no se li acudiria esperar ni exigir que els usuaris paguin el 40% o el 30% d'un pont, o d'una variant, o de l'accés a una població.

Que la legislació estatal sigui millor o pitjor pel que fa a la política de nous regs —que aquest és un debat que a vegades es planteja—, a nosaltres és una qüestió que no ens fa, d'alguna manera, ni fred ni calor; no ens en sentim responsables, d'aquesta legislació, de la mateixa manera que tampoc no ens sentim responsables d'aquesta... —perdonin que ho digui amb una expressió col·loquial—, jo en diria «baixada de pantalons» del Govern de la Generalitat, en el retorn de les competències sobre el Segarra-Garrigues a l'Estat.

Que el Segarra-Garrigues val 18.000 milions de pessetes i que Regs, SA, enguany, l'empresa pública Regs de la Generalitat, només té pressupostats 3.500 milions de pessetes per a tot el país i per a totes les obres és cert, és innegable, però això, contràriament al que el Govern pretén fer-nos creure, només ens duu a dues conclusions possibles. Primera conclusió: que el pressupost de Regs, SA, és insuficient, com ja vam dir al seu moment, quan es debatien els pressupostos a la cambra, i, segona conclusió, que la capacitat pressupostària de la Generalitat, filla d'un mal sistema de finançament i d'una subordinació política crònica, resulta clarament insuficient per a les necessitats del país i queda, al mateix temps, molt per sota de l'esforç fiscal que el país realitza.

Mirin, amb absoluta franquesa, les modestes, puntuals, precises modificacions que plantejem a la Llei d'infraestructures hidràuliques constitueixen —ho direm un cop més— únicament una porta oberta, un mecanisme, un mecanisme parlamentari perquè tornin a revisar-se certs aspectes del finançament dels regadius, fins i tot perquè tornem a cercar o perquè cerquem un nou consens sobre el particular, del qual, en definitiva, també el Govern seria beneficiari. Vostès no poden tornar a recordar per enèsima vegada quina era la situació en què es va aprovar aquesta Llei en el seu moment —entre parèntesis he de dir que, en els aspectes principals, el meu Grup, en aquells moments, es va abstenir—, sinó que el que han de plantejar-se és quina és la situació actual, política, econòmica, etcètera.

No entrem, doncs –ja veuen que pràcticament ni l'he recordada, ni l'he llegida–, a discutir la textualitat de la proposta que fa Esquerra Republicana, que és, ja dic, la mateixa que vàrem fer l'any 1993, perquè no és aquest el motiu, la textualitat de la nostra proposta, no és aquest el motiu, dic, que ens ha dut dos cops en una mateixa legislatura –dos cops en una mateixa legislatura, i ja anuncio que continuarem en la mateixa línia fins que es modifiqui aquesta situació–, dic, això és el que ens ha dut a presentar dos cops aquesta mateixa proposta de modificació. La majoria, naturalment, té tot el dret –dret, a més a més, democràtic indiscutible– a entrar a analitzar aspectes formals, aspectes reglamentaris puntuals de la proposta que fem; la majoria pot, en definitiva, fins i tot, si vol, jugar al gat i la rata en aquest aspecte, però em sembla que no és aquesta l'actitud que la majoria dels regants, sobretot els regants expectants del país, esperen. Naturalment, la majoria, entre molts altres drets, té també el dret de..., de contestar-nos xiulant, però la majoria faria bé, si més no en aquest particular, de no quedar-se en l'anàlisi dels detalls.

Senyors diputats i senyores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Hi ha possibilitat d'un torn en contra... *(Pausa.)* Entrarem en la fixació de posicions. *(Pausa.)* El senyor Reguant hi renuncia. Grup Parlamentari Popular: la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. És tradició del Grup Parlamentari Popular donar suport al treball presentat pels diferents grups de la cambra; per tant, el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 5, de 1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, perquè compartim la inquietud exposada pel Grup d'Esquerra Republicana. És cert que la situació econòmica, social i estructural d'algunes comarques afectades pels projectes de regadiu existeix i és molt greu. És cert que ni els pagesos regants ni fins i tot els fills dels pagesos no poden ni podran assumir el 30 o el 40% del cost tan elevat de les obres d'infraestructures de reg; per tant, el nostre Grup Parlamentari, si vostès ho recorden, ha presentat i defensat diverses iniciatives encaminades en aquest sentit: un exemple clar, per tal de recordar-los-el, és el canal Algerri-Balaguer i el Segarra-Garrigues. Per tant, per tot el que he exposat, el nostre Grup hi votarà favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Per manifestar també inicialment que, com és també una norma bastant usual, votarem favorablement la presa en consideració, no només perquè és una iniciativa que parteix d'un grup de l'oposició, sinó perquè, a més, també estem de conformitat amb els plantejaments inicials presentats pel Grup d'Esquerra Republicana. Però també he de dir que el nostre suport també ve avalat per la nostra oposició que ja vam manifestar

en el moment de l'aprovació de la Llei, d'aquesta Llei 5/90, d'infraestructures hidràuliques, que vam defensar i vam sostenir una esmena a la totalitat de la Llei quan era un projecte.

Jo no vull afegir cap consideració a les que s'han plantejat per part del diputat d'Esquerra Republicana, en el sentit que no es poden aplicar mecànicament uns coeficients per a l'elaboració o per a l'execució d'uns projectes de regadiu; estem d'acord que la situació socio-econòmica de molts territoris fa aconsellable, recomanable o necessària una modificació d'aquests percentatges o una renegociació de les possibilitats d'executar l'obra perquè els pagesos s'hi puguin afegir, però, en tot cas, el que vull dir és que les modificacions que proposa el Grup d'Esquerra Republicana –tal com ha dit el mateix diputat Pueyo– són modestes i puntuals i, per tant, són ampliables dins del tràmit de modificació de la Llei si aquesta fos acceptada per part del Grup majoritari.

I he de dir que ens ha sorprès que l'únic element a qüestionar del projecte de Llei fos només l'aspecte dels regadius. He dit que en això hi estem d'acord, però alguna cosa més hi voldríem afegir. Nosaltres vam presentar fa cinc anys, pràcticament quan es debatia la Llei, que aquesta era una llei de l'època de les vaques grasses, era una llei que el que volia era recaptar diners per fer obres, fossin les obres necessàries o no fossin necessàries; era l'època en què el ciment era l'objectiu fonamental de l'actuació d'un govern, i amb aquest cànon d'infraestructures hidràuliques el que fèiem era recaptar uns diners per fer obres, fossin les que fossin; no era, en absolut, una llei de racionalització del consum. I això ho ratifica el fet que el mateix pròleg de la Llei diu que l'aigua és un recurs que es presenta de manera irregular en l'espai i el temps i que l'hem de convertir –els humans, òbviament– en un conjunt de dotacions regulars que permetin el desenvolupament de les diferents activitats de les poblacions afectades. És a dir, l'única consideració que fa de l'aigua la Llei i els objectius d'aquesta Llei és transformar un recurs que cau malament perquè el temps no actua prou bé, la hidrologia, la geologia, la climatologia, en definitiva, del país no és la correcta, i el que hem de fer és corregir aquestes irregularitats del clima perquè puguem utilitzar l'aigua simplement com un recurs en benefici únic dels humans: òbviament, aquest plantejament, no crec que en aquests moments, cinc anys després d'aquesta Llei..., jo diria que això fa vergonya, crec, a la majoria dels diputats; avui ja no pensa ningú que l'aigua simplement sigui un recurs per utilitzar, té altres finalitats. I, possiblement, una de les coses ja a modificar seria aquest pròleg: el fet que puguem domesticar una cosa mal feta en benefici exclusiu dels homes és un plantejament que té molt poc a veure amb la política de desenvolupament sostenible que avui tothom diem que defensem.

Plantejàvem també en aquesta Llei que el que es feia era una justificació d'un programa d'obres hidràuliques que fa la Junta d'Aigües i que en aquest programa d'obres hidràuliques s'havia d'incloure, es podien incloure les necessitats que establia el Pla hidrològic de les conques internes de Ca-

talunya i fins i tot es podien incloure les que no establia aquest Pla hidrològic: vull recordar que el Pla hidrològic plantejava una sèrie d'hipòtesis de consums exagerats fruit d'un creixement de la població també exagerat, i que avui encara tenim el Pla hidrològic per aquí, que és el que ens hauria de definir quins són els programes d'obres hidràuliques. El que especifica la Llei i el que fa, el que ratifica la Llei, és la creació simplement de l'impost, l'impost com a voluntat recaptatòria; no diu en absolut a la Llei, i creiem que hi hauria d'entrar, el concepte aquest de la racionalitat del consum, del concepte de cànon, si és un impost inamovable o pot ser reduïble o ampliable en funció de majors consums o en funció de menors necessitats d'obres hidràuliques.

En definitiva, hi ha moltes variacions que s'haurien d'incloure dins del que és l'estructura del Programa d'obres hidràuliques del Pla hidrològic de les conques internes i d'aquesta Llei que fa possible aquesta sèrie d'actuacions per part del Govern. I, en definitiva, el que plantejem és que donarem suport a la racionalitat en l'ús de l'aigua per a regadiu quant a les condicions socio-econòmiques del territori que ha de poder ser beneficiat, però també intentarem modificar alguns d'aquests aspectes que considerem clarament insatisfactoris i que haurien de tenir una traducció més actual de la política de regadius, de la política de racionalització del consum per a usos domèstics turístics o industrials. Totes aquestes són les propostes que nosaltres plantejem fer si s'aprova aquesta modificació i que, en definitiva, serà si votem a favor, com farem Iniciativa per Catalunya a la proposta d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no solament per raons de cortesia parlamentària, perquè és un grup de l'oposició que ho proposa, sinó per un convenciment profund, nosaltres donarem suport a aquesta Proposició de llei.

Ens sembla una proposició de la qual cal destacar la bondat del seu contingut i l'oportunitat en la seva presentació. Cada vegada que aquí al Parlament s'ha abordat el tema de la construcció dels grans canals que resten pendents –sobretot, dels grans canals que resten pendents– i de les dificultats que hi han per a materialitzar-los, els portaveus de la majoria, de Convergència i Unió, ens recorden que precisament els obstacles neixen d'una llei que en el seu moment va tenir el consens de tots i va ser aprovada, en aquesta part, doncs, amb un ampli suport parlamentari, inclòs el suport del Grup Socialista. Per aquesta raó hi faig un especial incís i ho esmento tan particularment: la realitat ens ha demostrat, solament en cinc anys, que aquell va ser un error, i per això nosaltres avui donem suport a aquesta Proposició de llei.

Què succeeix en el tema d'aquests grans canals que resten pendents? Bàsicament són dos: el d'Algerri-Balaguer i

el del Segarra-Garrigues. En el cas de l'Algerri-Balaguer, que va provocar una manifestació, doncs, diumenge passat, a la zona, on els pagesos i els assistents –una nombrosa assistència– demanaven la dimissió del conseller d'Agricultura, precisament per la impossibilitat real de donar sortida al repte de la construcció d'aquest canal, expressaven un malestar profund en la zona, en el sentit que el canal és necessari, però és impossible assumir la part de càrrega que, d'acord amb la Llei d'infraestructures hidràuliques, caldria repercutir sobre els possibles futurs usuaris. Hem dit «en el curs del temps» per què? Bàsicament per dues raons.

Una primera, perquè el canal no es construeix només per a usos agrícoles: aquest canal portarà aigua en general per al desenvolupament de la zona, per a usos agrícoles i també per a usos industrials, per als usos turístics que siguin necessaris i per al consum de boca de les persones i de la mateixa ramaderia de la zona. I, per tant, voler donar-li un tractament exclusiu des del punt de vista de la rendibilitat econòmica que produirà en el sector de l'agricultura és una exageració en el plantejament i un error. La veritat és que quan en aquest moment es demana als pagesos, futurs usuaris, el compromís específic d'aportació del 30% que els correspondria en una obra que ells han reclamat tantíssim i que diumenge passat provocava, fins i tot, una manifestació en aquest sentit, el nivell de resposta en la signatura del compromís que el conseller d'Agricultura els proposa és tan absolutament baix –de l'ordre d'un 25%– que fa inviable l'obra, perquè evidentment el compromís dels usuaris agraris, dels pagesos, futurs beneficiaris de l'obra, no els permet assumir un compromís d'aportar el 30% de l'obra. I, per tant, tot i que la infraestructura sigui de vital importància per a ells, es troben en la situació que pateix en aquest moment l'agricultura, sobretot de les zones de secà, que no els permet assumir amb la seva signatura un compromís com el que l'Administració els reclama. I en conseqüència no s'obté el nivell de compromisos necessaris, no s'obtenen les signatures necessàries i, per tant, no s'obté el compromís de l'aportació del 30%. I així ens trobem que la Generalitat, que ha executat set quilòmetres ja de canal, aquests quilòmetres estan fora d'ús i es converteixen en una vergonya que clama al cel, d'impotència i de mala gestió al final, perquè els set quilòmetres estan allí sense cap tipus d'ús i han costat ja uns milers de milions de pessetes; resten pendents d'executar uns altres milers de milions de pessetes que en aquest moment no se sap si es podran executar o no, perquè no hi ha els compromisos suficients per part dels pagesos per poder escometre la part d'obra que els correspondria, d'acord amb la Llei d'infraestructures hidràuliques, i això condueix a una situació molt dramàtica i, jo diria, molt vergonyosa.

I en el cas del Segarra-Garrigues, que no ha arribat encara a aquesta fase, jo crec que el problema serà molt pitjor. Si fem cas de les mateixes previsions pressupostàries en els costos de construcció que estima la Conselleria d'Agricultura, el canal Segarra-Garrigues costarà 130.000 milions de pessetes. Això significa que els pagesos de la Segarra i de

les Garrigues, de les zones de secà de Catalunya, de les zones on, precisament per ser-ho, per ser zones de secà, l'agricultura està en una situació, doncs, molt difícil, i no hem tingut inconvenient a qualificar-les tots plegats de zones deprimides, significarà que estem demanant per a viabilitzar la construcció del canal Segarra-Garrigues, una obra de la qual fa tantíssims anys que es parla en aquest Parlament, i que ha provocat tantíssimes intervencions, significaria el compromís que els pagesos, futurs beneficiaris de la construcció d'aquest canal, beneficiaris a molt llarg termini, aportin, es comprometin a aportar gairebé 40.000 milions de pessetes. Doncs això és evident que no serà possible i, per tant, el gran repte de construcció de l'Algerri-Balaguer, ara s'està veient..., el gran repte de construcció del Segarra-Garrigues, com a vies de dinamització econòmica d'unes zones de Catalunya que tots hem convingut a qualificar de zones deprimides, entren en una via morta. L'única manera que hi ha de plantejar-ho, i això és el mateix a què ens havien reptat els portaveus de Convergència cada vegada que s'ha discutit el tema aquí en el Parlament, era, doncs, en el tractament que la Llei 5/94, d'infraestructures hidràuliques, fa respecte als compromisos d'aportació. Doncs escolti, prenguem en consideració aquesta Proposició de Llei que ens planteja Esquerra Republicana i, a través de la revisió de la Llei, anem a fer-hi les correccions que siguin necessàries per a viabilitzar la construcció d'aquestes grans infraestructures. No fer-ho, des del nostre punt de vista, és un disbarat que no condueix enlloc, que deixa aquestes obres, aquests grans projectes, tan necessaris per a les comarques centrals de Catalunya, en una via morta, i ho converteixen en un motiu de frustració per a tots plegats i, per descomptat, també per al Grup Socialista, d'una manera molt especial.

Per tant, i en conseqüència, senyor president, reiterar-li que nosaltres donem suport a aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Efectivament, senyor Pueyo, l'octubre del 93, al voltant del 6 d'octubre del 93, es debatia, i no per primera vegada, una proposta que en aquell moment era d'Esquerra Republicana, i amb anterioritat n'hi havia hagut una altra del Grup Popular, i ara em recordava el diputat Gimeno que feia quatre anys aproximadament que també hi havien hagut iniciatives en aquesta direcció. I, de fet, què és el que ens proposa, senyor Pueyo? De fet, avui hem assistit novament a un debat que ha estat, jo diria, més de política general d'agricultura que no pas puntualment del que és la proposta que fa vostè avui. Aquestes han estat les intervencions del diputat Vilalta i de tota la resta de diputats que han intervingut, perquè entenc que, des de l'oposició, és lícit aprofitar qualsevol circumstància —i aquesta no era gens menyspreable— per tornar a recordar aquelles malifetes que, segons el punt de vista de l'oposició, ha anat fent al llarg d'aquest temps el Govern de la Generalitat.

Deia, doncs, que s'havia produït l'any 93 un debat similar a aquest i amb una proposta exactament igual que la que avui ens torna a portar a debat el senyor Pueyo. I deixi'm dir-li també, senyor Pueyo, que res més lluny de la meua actuació habitual en aquesta cambra que passar xiulant: intentaré entrar i donar-li les raons suficients, des del nostre punt de vista, perquè no es pugui interpretar mai en cap moment que és que no és un tema que ens interessi, sinó les raons per les quals avui tampoc podrem estar d'acord amb la seva proposta.

Vostè el que ha fet és un discurs important, jo diria, des del punt de vista global de política agrícola, però, en canvi, ha passat molt de puntetes sobre allò que vostè proposa en la seva presa en consideració de la seva Proposició de Llei. Vostè, en definitiva, el que demana, senyor Pueyo, i ho sap perfectament, és que hi hagi la possibilitat que el Parlament, diu vostè, el Parlament pugui valorar en cada cas si és possible o no que el regant de torn pugui o no pugui pagar el 30 o el 40%, i, fins i tot, pugui haver-hi una exempció de la seva contribució.

I vostè, senyor Pueyo, coneix també perfectament, perquè va ser una persona que va intervenir en el debat, en la preparació del debat d'aquesta Llei, de la Llei 5, precisament, que vostè ha recordat que Esquerra Republicana havia pres una postura d'abstenció i que, més enllà d'això, concretament en el punt concret de les aportacions dels nous regants, no hi van haver esmenes —i això tampoc està gens renyit, senyor Vilalta, amb el fet que vostès en un moment determinat hi donessin suport i avui variïn el seu criteri, això és absolutament lícit, ha passat prou temps perquè puguin variar; per tant, no els recrimino en absolut que avui tinguin una posició diferent—, però en definitiva, senyor Pueyo, el que vostè ens demanava o ens demana avui és que sigui el Parlament qui prengui en consideració, doncs, aquestes qüestions que vostè plantejava: la possibilitat o no que el nou regant pugui pagar el 30 o el 40 o, si cal, pugui no pagar res. Vostè sap, senyor Pueyo, també, i no ho ha dit i hi ha passat per alt, hi ha passat de puntetes, que aquesta possibilitat està contemplada en la Llei. La diferència quina és? Que vostè demana que sigui el Parlament i que el que preveu la Llei és que sigui la Junta d'Aigües. Però la garantia d'aquesta excepcionalitat està reconeguda. Per tant, podem, tot i discrepar, entendre que s'hagi volgut aprofitar aquest debat —ho repeteixo—, doncs, per fer un debat molt més general, però vostès saben que la garantia que això sigui possible senzillament està en la diferència que vostès creuen que això és el Parlament qui ho ha de fer i la Llei diu, i nosaltres continuem pensant, que qui ho ha de discernir és la Junta d'Aigües.

Per tant, senyor Pueyo, vostè podrà portar una vegada més —les que cregui convenient— a debat en aquesta cambra la qüestió que vostè planteja, però si ho fa per la via que ho ha fet avui, fent la proposta que fa avui, que garanteixi aquestes qüestions que a vostè el preocupen, sap que la Llei ja ho fa, ja ho garanteix, i el nostre criteri i la nostra posició seran de continuar mantenint el criteri que sigui la Junta

d'Aigües. Per tant, per aquí no ens hi trobarem. I això no està gens renyit, això no està gens renyit, perquè defugim del debat i es pugui plantejar amb uns altres termes que no es concretin en la forma que vostè avui ho ha plantejat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, votarem en contra de la presa en consideració, per tot el que he explicat.

Gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. *(El Sr Pueyo demana per parlar.)* Per què demana la paraula el senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO: Senyor president, demano per parlar per si em permet vostè que rectifiqui una xifra que jo he confós en la meua intervenció. No vull referir-me a les altres intervencions.

El Sr. PRESIDENT: Rectifiqui.

El Sr. PUEYO: En la meua intervenció, jo he capgirat el cost previsible dels dos canals que he citat, i voldria que quedi constància que els 18.000 milions, aproximadament, fan referència a l'Algerri-Balaguer, i els 130.000 milions aproximadament fan referència al Segarra-Garrigues. L'error ha estat meu en el moment d'intervenir; li agraeixo que m'hagi donat l'oportunitat de corregir-lo.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar dempeus?

Les i els que hi estiguin en contra?

Les i els que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 38.3 de la Llei 12/1987, del 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 38.3 de la Llei 12/1987, del 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular passa a defensar la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 38, en el seu apartat 3, de la Llei 12 de 1987, del 28 de maig, en el sentit de cedir als ajuntaments i entitats metropolitanes legalment constituïts l'ordenació i la gestió dels serveis urbans de transports en vehicles de turisme fins a nou places, per tal de suprimir la limitació a cinc places que regeix en l'actualitat.

Voldria fer una mica d'història per tal de conèixer d'on parteix la inquietud de modificar l'apartat 3 de l'article 38. El Consell d'Administració de l'Institut Metropolità del Taxi, organisme autònom de l'Entitat Metropolitana del Transport, acorda, segons consta en l'acta número 12 de data 21 de novembre del 1994, proposar al Consell Metropolità de l'EMT sol·licitar a la Generalitat de Catalunya la tramitació de la modificació de l'article que avui ens ocupa, que coincideix en el mateix contingut de la Proposició de llei presentada pel Grup Popular.

El Consell Metropolità de l'Entitat Metropolitana de Transports acorda, en la seva acta número 10 del 1994, proposar al Ple de l'Entitat Metropolitana del Transport la proposta de l'acord que suggerien l'Institut Metropolità del Taxi i el Consell. En aquestes propostes dels dos ens, hi varen votar favorablement els grups del Partit Socialista de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, el Partit Popular i Convergència i Unió. Esquerra Republicana no tenia representació en l'Entitat Metropolitana del Transport ni en l'Institut Metropolità del Taxi en la passada legislatura.

El 20 de febrer del 1995, el Consell d'Administració de l'Institut Metropolità del Taxi proposa al Consell Metropolità de l'EMT sol·licitar al Parlament de Catalunya l'adopció del mateix acord, adreçat, primer —com he dit abans—, a la Generalitat de Catalunya, però especificant en la proposta la limitació a nou places, que tot seguit els llegiré de l'acta, com els deia abans.

En el punt desè, expedient 45/95, diu «proposar al Ple de l'Entitat Metropolitana del Transport el següent acord: sol·licitar al Parlament de Catalunya la tramitació de la modificació de l'article 38, en el punt 3, de la Llei 12/87, de 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor, en el sentit que sigui competència dels ajuntaments o ens metropolitans legalment constituïts l'ordenació i la gestió dels serveis urbans de transport amb vehicles de capacitat màxima de nou places, inclosa la del conductor.» En aquesta segona ocasió, els partits polítics del Partit Socialista de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, Partit Popular i Convergència i Unió, també altre cop, altra volta, votaren favorablement aquesta proposta.

Hem de recordar la normativa vigent en matèria de transport i que afecta directament el sector del transport públic amb vehicles de turisme que presten serveis urbans de viatgers. Per un costat, existeix el Reial decret 763, del

1979, en què es va aprovar el *Reglamento nacional de los servicios urbanos e interurbanos de transportes en automóviles ligeros*, del 16 de març del 1979; de l'altre, el Reglament regulador del servei d'autotaxis, autoturismes i especials o d'abonament de la Corporació Metropolitana de Barcelona, aprovat pel Consell Metropolità el 12 de març de 1981. Aquests dos reglaments, que es troben vigents en l'actualitat, han sigut parcialment derogats en quant s'oposen a la posterior legislació en matèria de transport a què tot seguit faré referència: a la Llei 12/1987, del 28 de maig, aprovada per aquest Parlament de Catalunya, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor; al Decret 319/1990, del 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei anterior; a la Llei 16/1987, del 30 de juliol, *de ordenación de los transportes terrestres de ámbito nacional*, i al Reial decret 1211/1990, del 28 de setembre, pel qual s'aprova el *Reglamento que desarrolla la ley anterior*, com els acabo d'esmentar. Aquest és, doncs, el quadre normatiu en què es troba immers el sector del taxi a Catalunya, i molt especialment a Barcelona i a la seva àrea metropolitana.

Recentement –i està en el pensament de tots els grups parlamentaris aquí representats, la difícil i complexa situació de crisi en què es troba el sector del taxi–, s'ha fet conèixer fins i tot pel Consell Metropolità de l'Entitat Metropolitana del Transport l'acord de posar en funcionament el que s'anomena «Pla de reestructuració del sector». L'esperit d'aquest Pla de reestructuració és buscar i trobar solucions a mitjà i curt termini per tal de disminuir la greu situació econòmica que travessa el sector del taxi i que, fins i tot, ha motivat reunions de delegats sindicals del sector amb els diferents grups parlamentaris representants aquí per tal d'exposar la seva problemàtica actual i trobar conjuntament vies de solució urgents, demanant fins i tot la declaració del sector en crisi. Això vol dir que nosaltres no podem ser aliens a una situació com aquesta.

Sens dubte, la recerca de solucions pot passar per reduir l'oferta o per incrementar la demanda. És en aquesta segona via que he anomenat en la que el Grup Parlamentari Popular ha volgut incidir en la present Proposició de Llei. Buscar nous mercats és, doncs, un objectiu primordial, i això pot ser aconseguit per la via de modificació del quadre normatiu actualment vigent que atorgi als ajuntaments i entitats metropolitanes l'ordenació i la gestió dels serveis urbans de transport amb vehicles de turisme fins a nou places.

Concretament, l'article 38.3 de la Llei 12 de 1987, del 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor, estableix una limitació per a ajuntaments i entitats metropolitanes que està fixada en una capacitat màxima de cinc places, incloent-hi el conductor, en l'àmbit competencial de les entitats abans esmentades. A ningú se li escapa que la societat evoluciona tecnològicament i que les lleis han de ser àgils a l'hora d'adaptar-se a la realitat de cada moment. Això és d'aplicació al nou concepte de vehicles monovolum, que tanta acceptació estan rebent

en la societat, introduint un nou concepte de mobilitat urbana i interurbana.

Si a la crisi del sector del taxi que he esmentat inicialment afegim ara la reflexió dels nous conceptes de mobilitat que s'estan introduint a la societat, no és difícil arribar a la conclusió que la captació de nous mercats és realitzable amb la introducció en el mercat del taxi vehicle de nou places, que pot oferir un servei que fins a avui no ha pogut portar-se a terme amb el taxi convencional.

La incorporació dels taxis de nou places és un avenç social, ja que ve donat pel fet que aquests vehicles tenen un cost baix d'adaptació per poder prestar el servei a persones amb disminució. Hem de tenir en compte que si es posa en marxa el «bonotaxi» no farien falta tants taxis especials, ja que les persones en cadira de rodes podrien fer ús de vehicles transitants, estalviant-se les trucades a emissores i passar hores d'espera innecessàries.

També cal destacar el greuge comparatiu que pateix Catalunya amb la resta d'Espanya, ja que la Llei aprovada en aquest Parlament, la 12 del 1987, del 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor, va introduir la limitació que he esmentat abans, de cinc places –per tant, capacitat màxima, cinc places– a ajuntaments i entitats metropolitanes, limitació que no existeix a la resta de les ciutats espanyoles.

Per tot això, i considerant que propostes que amb el mateix esperit que aquesta Proposició de Llei de modificació han estat aprovades per unanimitat –i em refereixo als grups polítics del Partit Socialista de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, Convergència i Unió i Partit Popular, amb representació a les entitats metropolitanes en la passada legislatura, en el Consell d'Administració de l'Institut Metropolità del Taxi el 21 de novembre del 94, en el Consell Metropolità de l'EMT del 24 de l'XI del 94, en el Consell d'Administració de l'Institut Metropolità del Taxi del 20 de febrer del 95 i en el Consell Metropolità de l'EMT del 23 de febrer de 1995, crec que ens permet confiar d'obtenir el recolzament unànime de tots vostès en una qüestió que ens pot permetre, d'una banda, adaptar la nostra normativa en matèria de transport a la realitat actual, i d'altra, permetre caminar, el sector del taxi, cap a una reactivació que ha demostrat que és necessària i urgent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? No essent així, passem a la fixació de posició dels grups. El senyor Reguant? Renuncia... Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? El senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Molt breu. Jo crec que aquesta Proposició de Llei afecta, és un tema puntual que afecta una problemàtica molt més àmplia, que és la del sector del taxi. Efectivament, jo penso que tots els grups parlamentaris en són conscients; hi han hagut una sèrie de contactes i de relació precisament amb les persones que hi han en el sector... És cert, tots aquests acords, però a nosal-

tres ens agradaria poder contemplar les mesures que afecten el sector del taxi, que és un tema bastant més complex, dintre d'un conjunt de mesures que s'han de prendre. Per tant, sense perjudicar, però estant pendent una reunió, nosaltres, Iniciativa per Catalunya, hi insisteixo, possiblement estant d'acord amb aquesta mesura puntual, però que ens agradaria que formés part d'un conjunt de mesures, el nostre vot serà d'abstenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Només per dir que el nostre Grup també s'abstindrà, perquè, malgrat que puguem valorar l'oportuna aportació del Grup Popular i de la senyora Montserrat, podríem estar d'acord amb aquest fet que no cal mantenir en un sentit estàtic el que és el procés legislatiu i el corpus del legislatiu, sinó que l'hem d'entendre des d'una perspectiva dinàmica, els avenços tècnics que s'han donat en el món del taxi; també faria referència a la reunió que varem tenir fa més de dos mesos, al Grup Parlamentari de dalt, de les golfes, en el qual tots els grups parlamentaris ens varem manifestar sobre l'acord, l'acord explícit i clar de buscar una solució a la problemàtica del taxi, que és una problemàtica global, complexa i que afecta, en definitiva, no només el Govern de la Generalitat, sinó que també, com ja es diu en l'exposició de motius del Grup Popular, afecta també les corporacions metropolitanes i els ajuntaments.

Aleshores, és a partir d'aquí que nosaltres ens abstindrem en aquesta presa en consideració, perquè entenem que aquest és un debat que haurem de portar en aquest grup de treball que ja s'ha conformat i que haurem de tirar endavant ben properament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Repetiré també els arguments d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana en el sentit que, sense entrar en el fons del text i de l'exposició feta per la il·lustríssima diputada, és evident que el sector del taxi i el taxi en general tenen problemes diversos, i un d'aquests problemes és aquest en concret, però fa un parell de mesos aproximadament va haver-hi una reunió aquí, en el Parlament, entre les diferents associacions del taxi, l'Entitat Metropolitana del Transport i els diferents grups parlamentaris que estan en aquesta cambra. Allà es va arribar a un acord, i l'acord és d'aprofundir una reforma més completa, una reforma que fins i tot arribaria a la possibilitat de proposar al Parlament algunes modificacions legals. Crec, per tant, que aquesta és la via, i en aquest moment el que estaríem fent és probablement una reforma parcial que, en definitiva, resoldria un problema concret, però no el problema del taxi. En funció d'aquesta explicació, nosaltres també ens abstindrem en aquesta Proposició.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que es presenta per part del Grup Popular és una modificació que proposa suprimir la referència a la capacitat dels vehicles que fan el transport de viatgers per carretera, taxis més concretament, i fer-los en vehicles de turisme, que vol dir que podrien fer-ho fins a una capacitat de nou places, inclosa la del conductor. La Proposició de llei es fonamenta en tres arguments: en primer lloc es diu un suposat perjudici als potencials usuaris del servei, i també que la limitació a les cinc places suposa una discriminació i un perjudici econòmic i, finalment, que també aquesta situació contribueix que existeixi un major nombre de vehicles privats en circulació.

Hem estudiat aquesta proposta, aquesta Proposició, i desgraciadament l'haurem de votar en contra per tot un seguit de motius, entre ells perquè veiem que no és cert que es perjudiqui els usuaris del servei quan es volen desplaçar en grups superiors a la capacitat de cinc places —quatre més una—, perquè enlloc ha estat demostrat, almenys jo no he sentit en la seva intervenció que es demostrï, este perjudici, i a més perquè hi ha altres alternatives: hi ha la de les línies de transport regular, hi ha la de lloguers de vehicles amb conductor, que arriba fins a vuit places —set més una— i hi ha l'excepcionalitat que preveu la Llei, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, que en zones de muntanya i en zones mal comunicades o de difícil solució amb altres mitjans es pugui arribar fins a nou places —vuit més una—, que és una pràctica habitual en moltes zones del territori de Catalunya.

No és cert, tampoc, que la limitació a cinc places suposi una discriminació respecte al usuaris de l'Estat, perquè la idea, la reglamentació és la mateixa. Hi ha l'Ordre del 4 de febrer del 93, del Ministeri d'Obres Públiques i Transport, en el seu article 43.g, que diu que la limitació és de cinc places, quatre més una; hi ha el Reial decret 763/79, en el seu article 7, que parla d'aquesta excepcionalitat, que és la mateixa que preveu el Decret 319, que desenvolupa la Llei 12/87 pel que respecta a Catalunya. Per tant, discriminació, cap, perquè la legislació aplicable és igual en un lloc que en l'altre. Vostè feia referència, em sembla, a algun decret o alguna ordre de l'any 90, n'hi ha una de l'any 93 que és calçada una de l'altra amb la de Catalunya.

Nosaltres creiem que aquesta Proposició de llei potser el que fa és amagar la contractació individualitzada, o sigui, pagar a parts iguals entre els usuaris o pagar un tant per seient, una cosa que actualment està prohibida, o burlar les condicions establertes pels vehicles de lloguer amb conductor, que és aquella que, com vostè sap, ha de tenir un cert nombre de vehicles en propietat, les característiques dels vehicles han de ser unes de determinades i, a més, hi ha l'obligació d'anar a contractar en una oficina perquè no són cotxes que puguin anar pel carrer amb la bandereta i poder-los llogar, i tot això representa una despesa molt considerable a qui vulgui fer este tipus de transport, i potser d'esta

manera es podrien abaratir els costos o estalviar-se totes aquestes despeses.

A més, vostès han de saber —també ho han dit la resta de grups de l'oposició— que el servei de transports de viatgers permanentment es troba en un equilibri inestable. Dintre del transport de viatgers per carretera hi ha autobusos i autocars; sabem que este és un sector que s'està adaptant a la demanda a base de microbusos cada vegada amb menor nombre de places, i actualment ja n'hi ha en funcionament entre dotze i quinze places; i el taxi amb dos subsectors: l'autotaxi i els autos de turisme; l'autotaxi és el que porta taxímetre i l'altre és el que fa viatges interurbans i no porta taxímetre; i també l'altre que els deia, els vehicles de lloguer amb conductor. Per tant, no es poden modificar les condicions d'estos subsectors sense que es vegin afectats els altres i sense que s'introdueixi més inestabilitat en este equilibri precari que hi ha en el sector.

La Federació Empresarial Catalana d'Autotransport per Carretera ja ha manifestat la seva oposició a esta Proposició que s'ha presentat, i igualment ho ha fet Fenebús, que és l'associació d'àmbit estatal. I pel que respecta a l'Entitat Metropolitana del Transport, que vol reestructurar el sector del taxi, és veritat que parla que hi poden haver més places en els vehicles que estan fent el servei de taxi, però també parla que, aparellat amb això, hi hauria d'haver una reducció de llicències i també establir la possibilitat de contractació individualitzada. Per tant, no tan sols és una cosa, que s'incrementen les places, sinó que això, en tot cas, la proposta que hi ha és que aniria acompanyat de reduir el nombre de llicències i la possibilitat de la contractació individualitzada.

Per altra banda, la Direcció General de Transports de la Generalitat està estudiant la possibilitat d'elaborar un reglament del taxi a instàncies dels afectats, i entre ells l'Entitat Metropolitana de Transport, però que abasti tot Catalunya. Vostè ens presenta una modificació de la Llei com si tota la problemàtica del transport a Catalunya fos la que té l'Entitat Metropolitana del Transport, i aquí estem per legislar una cosa que abasti tot el territori i que no faci diferències entre uns i altres, i en tot cas, si alguna modificació s'hauria de fer hauria de parlar explícitament del que és Barcelona o el que és l'àmbit metropolità. Per tant, cal esperar quin és el resultat d'este estudi que està elaborant la Direcció General de Transports i veure en funció d'això què és el que cal fer i quines són les modificacions que s'han d'introduir a la Llei 12, que vostè aquí intentava modificar a través del seu article 83.

Per tant, per tots estos motius i perquè creiem que, si alguna modificació s'ha d'introduir ha de ser d'abast nacional, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Ara procedirem a la votació de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 53 en contra i 18 abstencions.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1983, del 16 de novembre, sobre desplegament de l'article 154 de la Constitució

Passem al punt novè de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1983, del 16 de novembre, sobre desplegament de l'article 154 de la Constitució, presentada pel Grup parlamentari Popular.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el canvi en la nostra estructura territorial que va dissenyar la Constitució va requerir una reorganització de l'Administració perifèrica de l'Estat per tal d'adaptar-la a la nova realitat de l'Estat de les autonomies.

Dins la concreció d'aquesta nova identitat territorial i política, l'article 154 de la Constitució recull que un delegat nomenat pel Govern dirigirà l'Administració de l'Estat en el territori de la comunitat autònoma i la coordinarà, quan procedeixi, amb l'Administració pròpia de la comunitat.

Al text d'aquest article, elaborat per la ponència de la Comissió d'Assumptes Constitucionals, es va presentar una sola esmena de supressió de l'article, argumentant que, d'una banda, el Govern té expedida la facultat de nomenar delegats allà on cregui convenient, sense necessitat que aquest particular sigui recollit per la Constitució, i, d'una altra, la facultat de coordinar es configura d'una manera tan imprecisa que pot donar lloc a confusions i conflictes. En el Senat, després d'haver-s'hi presentat diverses esmenes, va quedar amb la redacció actual, sense debat i per votació unànime —recordo que se'n va delegar la defensa al senador Benet, d'Entesa pels Catalans— i finalment la Comissió mixta va aprovar el text definitiu, ara ja com a article 154.

Segons la doctrina constitucional, els arguments que van motivar l'esmena a la totalitat de l'article no poden donar-se per bons no tant pel que fa que l'apreciació sigui inexacta, sinó perquè l'article 154 el que vol és establir l'exigència que el Govern nomeni en el territori de les comunitats autònomes el seu delegat, eliminant la seva llibertat d'actuació discrecional al respecte, com tenia fins aquell moment.

Mentre que en aquest punt la finalitat de la Constitució és clara, i si bé s'ha d'entendre com «administració pública» una zona d'activitat –encara que no l'única– que correspon al Consell Executiu, la referència que fa la Constitució que el delegat del Govern coordinarà l'Administració de l'Estat amb l'Administració de la comunitat no exclou que el Parlament pugui relacionar-se directament amb el delegat del Govern. D'altra manera suposaria que el nostre poder legislatiu estaria subordinat al poder executiu o que a Espanya hi ha diferents categories de poder legislatiu, que és el mateix que admetre que la sobirania del poble que configura una comunitat autònoma té diversos graus d'intensitat.

El desenvolupament d'aquest article es va fer inicialment a través del Decret 2238/1980, però la institucionalització de les comunitats autònomes fa necessari el seu desenvolupament legislatiu, la qual cosa es va portar a terme mitjançant la Llei 17/1983, de 16 de novembre, per a la modificació de la qual presenta el Grup Parlamentari Popular aquesta Proposta de resolució a debat.

La part expositiva de l'esmentada Llei recull que aquesta parteix de la necessitat de configurar el delegat del Govern, per una banda, amb estabilitat i, per altra banda, amb flexibilitat, essent l'element que li dona estabilitat la mateixa regulació legislativa i el que li dona flexibilitat, la regulació genèrica que recull la Llei, evitant una regulació detallada que fos contrària a la necessària agilitat i eficàcia.

Ja en la part dispositiva, la Llei estableix en l'article primer que, d'acord amb allò que disposa l'article 154 de la Constitució, el delegat que nomeni el Govern a cada comunitat autònoma s'anomenarà «delegat del Govern» i dirigirà l'Administració de l'Estat en el territori de la comunitat autònoma i la coordinarà, quan així procedeixi, amb l'Administració pròpia de la comunitat.

Per una altra banda, l'article vuitè actual, que és el que pretenem modificar, disposa que el delegat del Govern facilitarà al consell de govern de la comunitat autònoma i, a través d'aquest, a la seva assemblea legislativa, la informació que necessitin per al millor exercici de les seves competències. Diu també l'article que: «Així mateix, els organismes de l'Administració de la comunitat autònoma facilitaran al delegat del Govern la informació que aquest sol·liciti a través del president de la comunitat autònoma per millor complir els seus fins.»

Veiem, doncs, que les relacions entre les assemblees legislatives i el delegat del Govern s'han de fer sempre a través d'una tercera institució. La modificació de l'article vuitè que pretén el nostre Grup Parlamentari és perfectament possible pel silenci de la Constitució al respecte i va dirigida a regular allò que, de fet, ja és una realitat, ja que els delegats del Govern es relacionen directament tant amb els presidents dels governs autonòmics com amb els presidents de les seves assemblees legislatives. I això és així perquè és molt més operatiu i, per tant, molt més aconsellable per l'eficàcia, l'eficiència i l'agilitat que exigeixen les funcions de coordinació que la Llei atorga al delegat del Govern, i és que allò que és raonable s'acaba imposant, si no sempre, quasi sempre.

De la mateixa manera que, segons disposa l'article 30 de l'Estatut d'autonomia, el Parlament representa el poble de Catalunya, afirmació que es repeteix en la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, la resta de parlaments autonòmics representen el poble de cada una de les comunitats autònomes i dins els amplis poders electius que pertoqueu als parlaments autonòmics el més important és el d'elecció del president del Govern.

Si el legislatiu elegeix d'entre els seus membres el president de l'executiu, és una contradicció que hagi de sotmetre's a aquest, ni tan sols en relacionar-se amb l'Administració perifèrica de l'Estat. No es pot deixar la competència d'aquestes cambres per comunicar-se amb el delegat del Govern com una capacitat que se'ns atorga per operativitat o per cortesia, sinó que ha de respondre i contemplar la preminent posició que tenen, que tenim entre les institucions que conformen l'estructuració de l'Estat autòmic. El que pretén el nostre Grup Parlamentari és que es reculli legalment aquesta realitat per l'elevada posició que ocupen les assemblees legislatives de les comunitats autònomes i que –considerem– s'han de reconèixer.

El Grup Parlamentari Popular prossegueix amb aquesta iniciativa en la línia de potenciar els parlaments autonòmics i aconseguir així anar canviant la situació actual, que fa pressuposar erròniament un rang inferior al que realment reconeix el bloc de constitucionalitat a les cambres autonòmiques.

Aquest trajecte, que volem recórrer amb el suport de totes les forces polítiques aquí representades, es va iniciar amb la Proposta de resolució de modificació de la Llei orgànica 5/1984, de 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés, del Senat, o d'ambdues cambres, i que va rebre el suport de tots els grups parlamentaris, suport que esperem que es reproduïxi, almenys en aquesta presa en consideració, per tal de poder seguir treballant amb el concurs de tots en aquesta direcció.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) No essent així, poden intervenir els altres grups per fixar la posició. El senyor Reguant hi renuncia. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres tenim un concepte de l'Administració pública a Catalunya que ens porta a demanar, com ja hem fet altres vegades, que aquí únicament tinguem dues administracions: l'Administració pròpia de la Generalitat de Catalunya i l'Administració municipal, amb més recursos i més competències. Nosaltres pensem que això correspon per la voluntat i la capacitat d'autogovern de Catalunya i també per l'aplicació coherent i conseqüent del principi de subsidiarietat.

Per tant, en bona lògica, i si efectivament en el futur anem avançant en aquesta direcció, podria arribar fins i tot a ser innecessària la figura del delegat del Govern, almenys el delegat del Govern tal com el configura la Llei 17/1983 que

se'ns presenta a modificació, però el cert és que avui, d'acord amb el que marca la Constitució i d'acord també amb les funcions i les facultats que té el delegat del Govern en virtut d'aquesta Llei, és encara una figura necessària, tot i assenyalant de passada que el que sí que seria absolutament urgent, des del nostre punt de vista, és aconseguir finalment la supressió d'una figura que sí que crec que hem coincidit majoritàriament, almenys els grups d'aquesta cambra, que és absolutament sobrer, com és la dels governadors civils.

Dit això, certament, tal com ens ha explicat el senyor Pujol, la Llei de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució configura els delegats del Govern, marca les seves funcions, les seves capacitats, les seves incompatibilitats, en definitiva defineix la figura i també defineix, a l'article vuitè, la relació del delegat del Govern amb els governs autonòmics i amb els parlaments autonòmics, però els parlaments autonòmics tenen la limitació que s'han de relacionar amb el delegat del Govern mitjançant el govern autonòmic, és a dir que no ho poden fer directament. I aquest és el motiu de la proposició que ens presenta el Grup Popular: superar aquesta limitació del Parlament de Catalunya, que el Parlament de Catalunya es pugui relacionar directament, rebre i menar la informació corresponent al delegat del Govern sense haver de passar pel Govern de Catalunya.

A nosaltres ens sembla que és una proposta positiva, que és una proposta desitjable i que, fins i tot, segurament valdria la pena analitzar altres aspectes del contingut d'aquesta Llei, però crec que, en qualsevol cas, en si mateixa –en si mateixa– és vàlida i per tant nosaltres, que habitualment ja donem suport a les iniciatives que es presenten per part dels grups de l'oposició, de caràcter legislatiu, sense perjudici de la nostra facultat d'esmenar, si s'escau després, aquestes propostes..., en aquest cas es produeix en principi una doble coincidència: la necessitat d'abordar aquesta qüestió i els termes concrets en què està plantejada, que per altra part és una modificació senzilla, clara i concreta i, conseqüentment, nosaltres hi donarem el nostre suport i la votarem favorablement.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà de manera favorable aquesta Proposta que ens presenta el Grup Popular, anava a dir «seguint una vella i alhora bella tradició del nostre Grup», tradició que fa uns instants ha estat trencada pel diputat del nostre Grup Joan Puigcercós, ja que ens ha posicionat en el sentit d'indicar que ens absteníem davant una presa en consideració, per tant fa uns instants que acabem de trencar aquesta tradició, però ara de bell nou la recuperem.

La recuperem perquè el Grup Popular, tothora a l'avançada de la voluntat democràtica i a la consciència nacional d'aquesta cambra, com ja es va veure quan a finals de l'any 88 es va posicionar com un sol home a través del se-

nyor Fernández Díaz per la desaparició de la figura no constitucionalitzada dels governadors civils, ara ens presenta una nova proposta, en la qual permet que es posi fi a aquesta supeditació del poder legislatiu davant el poder executiu.

Com que aquesta és una proposta que coincideix plenament amb el que nosaltres pensem en l'actual marc legal en vigència, aquesta presa en consideració, que permet que hi pugui haver aquesta relació fluïda, o no tant, en un marc de confiança política entre les assemblees legislatives i el representant del Govern de l'Estat al nostre país, nosaltres hi votarem de manera favorable.

No cal dir que ens agradaria que la presa en consideració servís també per continuar un debat polític més ampli, que fes referència a aquesta figura, inferior a la dels delegats del Govern, com són els governadors civils, sobre la qual repetidament aquesta cambra s'ha pronunciat amb l'èxit de votació de tots conegut, i sobretot amb el fracàs de resultats per tots encara més conegut, de manera que la presa en consideració com a mínim serviria per a això. Si, a més a més, es pogués passar a aquesta segona possibilitat, la que ens apunta estrictament aquesta reforma d'aquest article, doncs, seria, com hem dit en alguna altra ocasió, gairebé una sensació molt propera a la felicitat. Tot i que queda clar que, en el nostre cas, evidentment, les relacions de bon veïnatge que són característiques de les relacions internacionals no passen –caldria, a més, dir-ho i afirmar-ho en públic– precisament per la figura d'un delegat del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. És conegut per tothom que hi ha un debat pendent, un debat que és..., no pendent, un debat que s'ha iniciat ja, arreu de l'Estat, sobre la reorganització de l'Administració perifèrica de l'Estat, en el sentit d'evitar duplicitats, d'assegurar agilitat en l'Administració, eficàcia, economia de recursos... I és conegut també, almenys des del nostre punt de vista, que en el màxim de les possibilitats l'administració de l'afer públic recaigui a Catalunya a les institucions que depenen de la Generalitat de Catalunya. Dit això, és conegut també que abans de finals de mes entra en el Congrés dels Diputats un projecte de llei –projecte de llei orgànica– de funcionament de l'administració de l'Estat. És a dir, un projecte de llei que va a debatre aquesta qüestió en tota la seva globalitat.

Nosaltres entenem que la naturalesa d'una proposta de proposició de llei rau fonamentalment en el fet que un parlament autonòmic com el nostre pugui tenir iniciativa legislativa quan... –fora de Catalunya, lògicament–, quan, en l'àmbit pertinent –el Congrés dels Diputats, en aquest cas, les Corts Generals–, cap grup parlamentari no se'n fa ressò o bé quan un tema afecta territorialment únicament i exclusivament l'àmbit territorial català. En aquest cas no conflueixen cap dels dos supòsits.

En primer lloc, l'abast d'aquesta Llei no afecta Catalunya, sinó que afecta tot l'Estat, totes les comunitats autònomes, i en segon lloc, resulta que hi ha una proposició de llei —o hi haurà, d'aquí a molt pocs dies— en el Congrés dels Diputats, a la qual tot els grups parlamentaris —i tots en tenen referència, en aquest Parlament, o gairebé tots—, podrien, poden, afegir-hi les esmenes que creguin pertinents. A nosaltres ens sembla que és en aquest moment, en aquest debat, en el qual nosaltres ens hem d'inserir.

Nosaltres veiem amb molta simpatia la iniciativa del Grup Popular, per allò que pretén amb profunditat, que és agilitar, simplificar... Ho trobem perfectament. Ara, trobaríem poc oportú, en un moment en què l'Estat es planteja amb globalitat l'Administració perifèrica de l'Estat, que nosaltres anem amb una proposta de resolució, amb una proposta de proposició de llei, d'un únic punt, que afecta l'acció, concretament, dels delegats del Govern, per tal de si poden o no relacionar-se directament amb el Parlament o ho han de fer necessàriament a través del Consell Executiu. A nosaltres ens semblaria fantàstic que, amb les limitacions i amb les cauteles degudes, es pogués fer directament a través del president, però ens sembla realment poc oportú plantejar un tema d'aquesta magnitud, un únic punt d'una llei molt ampla, en forma d'una proposició, d'una proposta de proposició de llei que se'ns acut al Parlament de Catalunya, quan aquest és un tema d'abast general que afecta tot l'Estat i que es discutirà ben aviat al Congrés de Diputats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Nosaltres ens posicionarem de forma desfavorable en aquesta Proposta de proposició de llei per presentar al Congrés de Diputats. Essencialment per tres raons.

En primer lloc, perquè la temàtica que toca... —i parlo de de menor a major—, en primer lloc, perquè la problemàtica de l'Administració perifèrica de l'Estat no solament no s'esgota amb la figura del delegat del Govern i de les seves possibles relacions en via directa amb la cambra legislativa catalana, o bé a través de l'Executiu, que això és un tema opinable —i a mi em sembla que és molt oportuna, és molt possible..., possiblement és adequada, la seva formulació—, sinó perquè sincerament el tema no ens entusiasma. No ens entusiasma perquè tota la temàtica... I no ens entusiasma vivament..., ni vivament ni de forma suau; ens entusiasma molt més una reforma de l'Administració perifèrica de l'Estat que vagi amb profunditat a simplificar, a racionalitzar aquesta Administració, i comenci per suprimir una figura absolutament obsoleta i històricament superada i absolutament inútil en l'actualitat, com són la figura dels governadors civils, dels quals ens seguim preguntant, des de Convergència i Unió, què fan de nou del matí a nou del vespre, o les vuit hores d'horari laboral administratiu, o mercantil, en el seu contracte, que els correspon. Per exemple. Aquesta petita pregunta ens apassiona molt més que no pas

si el delegat del Govern es relaciona directament amb aquesta cambra o a través de l'Executiu.

I em sembla que els arguments del senyor Simó Pujol són perfectament vàlids, i també serien vàlids altres que ens diguessin que de poder executiu a poder executiu s'hi relacionen, i el poder executiu, el nostre, ja ens en donarà compte. I no cal que un poder executiu estrany a l'autonomia catalana hagi de tenir relacions directes amb aquesta cambra. Per exemple. Seria una altra opinió totalment favorable. O totalment opinable.

Però, sobretot, és que hi ha una cosa. Miri, des de Convergència i Unió tenim un principi que arrenca del dret romà: *pacta sunt servanda*, «els pactes s'han de complir». I nosaltres, en el debat de política general a Madrid, en els pactes que vam subscriure amb el Govern central a Madrid, al debat de política general, hi havia la promesa, d'una resolució votada conjuntament, que abans del 30 de juny el Govern presentaria la LOFAGE, i aquesta LOFAGE ha d'abastar, senyor president, senyores i senyors diputats, no únicament aquesta figura estimada, entranyable i volguda del delegat del Govern, sinó unes altres figures entranyables, volgudes i que desitjablement volíem veure suprimides, com les dels governadors civils.

I..., home, i ens sembla que potser no és massa oportú en aquests moments, quan encara no s'ha complert el 30 de juny..., i tant de bo que el Govern pugui complir les seves promeses i les compleixi amb la mateixa bona fe amb què nosaltres les mantenim, i les compleixi com no les ha complert amb la Llei de costes. Per exemple. Però, per exemple, tenim l'esperança fundada que sigui gent de tan bona fe com nosaltres, que ens creguem que els pactes s'han de complir i, com que els *pacta sunt servanda*, esperem al 30 de juny, senyor president, senyores i senyors diputats, i no ara legislem, o no pretenguem enviar una legislació delegada al Parlament de Madrid, quan potser, potser —tant de bo sigui així—, l'autonomia de Catalunya i la reconstrucció nacional del nostre poble avanci per passos fermes en la reconstrucció d'aquesta figura tan entranyable i volguda com és el delegat del Govern.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem a la votació.

Vots a favor de la presa en consideració?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és l'elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell

Social de la Universitat Rovira i Virgili, d'acord amb l'article 4, punt 1, apartat g, de la Llei 26/1984, del 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació de consells socials. *(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)* El Senyor Carod-Rovira, per què em demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Retiro la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, ha quedat retirada.

Aquesta elecció requereix la majoria absoluta, d'acord amb la Llei abans esmentada, i serà una votació secreta mitjançant paperetes. Per consegüent, un secretari o secretària procedirà a anomenar els diputats per ordre alfabètic perquè vinguin fins a la mesa i dipositin el seu vot dins l'urna.

(La secretària primera crida per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna diputada o diputat que no hagi estat cridat? Doncs, procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix al recompte dels vots emesos.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Joan Josep Malràs i Pascual, 86 vots; senyor Ignacio Manzanedo del Rivero, 86 vots; senyor Francisco Palacín i Artiga, 86 vots; el senyor Macià Mallol i Soler, 87 vots i el senyor Joan Ballester i Grau, 91. En blanc, 9.

S'ha assolit la majoria absoluta; per consegüent, els designats han quedat elegits membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el marc estatutari i el traspàs de competències

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el marc estatutari i el traspàs de competències, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, tramitada pel procediment d'urgència. Per exposar la interpel·lació té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, no fa gaires setmanes commemoràvem en aquesta cambra els quinze anys de funcionament d'aquest Parlament democràtic. Era, doncs, un moment per a la reflexió política. Era un Parlament que sorgia d'un Estatut, aprovat el desembre de l'any 78, en assemblea de parlamentaris; del text inicial, en dèiem l'Estatut de Sau, on en un dels seus articles inicials assegurava que «els poders de la Generalitat emanen del poble»; òbviament una afirmació d'aquesta contundència democràtica no tenia cabuda a l'Espanya democràtica de les autonomies que s'anava a construir, motiu pel qual el text estatutari avui en vigència, posterior a aquell escrit inicial, a aquell document inicial, aprovat en referèndum l'octubre del 79, ja assegurava que els poders de la Generalitat emanaven, en primer lloc, de la Constitució, després del present Estatut i, finalment, perquè no fos dit, del poble. Era, en certa manera, el símbol de les restriccions de l'època, de les pressions de l'època, perquè l'Estatut, com la Constitució, era el resultat d'un pacte entre demòcrates i franquistes, un pacte que no incloïa, com és conegut, tot el

bagatge d'objectius de l'antifranquisme democràtic unitari a Catalunya.

Quinze anys després és bo de tenir present que, malgrat les afirmacions generalment encertades de l'advocat senyor Jaume Camps *-pacta sunt servanda-*, el pacte, almenys pel que fa referència a l'Estatut –probablement, alguns dels seus gestors no devien tenir l'assessorament en aquell moment, lamentablement, del senyor Camps–, el pacte no va ser del tot complert. Segueixen pendents de traspàs competències corresponents a la Generalitat i incloses en l'Estatut d'Autonomia. El Govern de l'Estat ha limitat també aquell pacte inicial, tant amb el govern de la UCD, primer, com amb el govern del PSOE, després. L'ús del recurs d'inconstitucionalitat ha estat un recurs habitual en lleis aprovades per aquest Parlament i en acords presos pel Govern de la Generalitat. També, però –no tota la culpa ve de fora–, el Govern de Convergència i Unió ha fet, al nostre entendre, un ús restrictiu poc ambiciós i escassament imaginatiu d'allò que permetia de fer l'Estatut d'Autonomia. El tret distintiu de la política del grup parlamentari que dona suport al Govern de la Generalitat, dels seus partits i del seu govern, és precisament la inconcreció permanent, és la navegació constant entre dues aigües, perquè, òbviament, davant la concreció política poden perdre suport social per una banda o per l'altra. De fet, probablement, no s'han fet encara la pregunta de què volen ser quan siguin grans, no se sap. Són vostès l'únic grup parlamentari que no té a Catalunya un projecte nacional definit, clar, concret. El Grup Socialista són, asseguren, federalistes; Iniciativa, igual, però una mica més i segurament de manera diferent; el Grup Popular, diguem-ho en una horabaixa de generositat democràtica, autonomistes de tota la vida; Unió Democràtica, confederalistes; i Convergència Democràtica, nacionalistes. És a dir, a l'hora de concretar, francament res.

Amb aquest Estatut i amb l'ús que en fan, i sort que com diu el portaveu de la majoria amb la boca petita «van per feina» –Déu nos en guard, si no hi haguessin anat–, amb aquest Estatut els problemes quotidians, la immediatesa, la deixen a mans dels ajuntaments, perquè resolguin allò que afecta la gent. Les grans qüestions, els problemes grans, els deixen en mans del Govern de l'Estat; a més a més, per anar fent, per anar per feina, tenim la sort de poder comptar amb la Generalitat; una Generalitat que no té, però, responsabilitats realment directes, autèntiques, imputables al seu govern. I un govern que, per exemple, no recapta impostos ni té la competència de la seguretat pública no és exactament un govern.

Vostès no han tret tot el profit possible d'aquest Estatut. No ho han fet per iniciativa pròpia, però a més a més han impedit, han frenat, han votat en contra d'iniciatives d'altres grups que sí que anaven més enllà sense moure's del marc legal en vigència. L'article 27 de l'Estatut, per exemple, parla de convenis i acords amb altres comunitats autònomes. Quants acords han establert vostès en quinze anys? Quants convenis han subscrit en quinze anys? Quants tractats han sol·licitat de signar al Govern espanyol per establir, per

exemple, les relacions culturals amb estats on hi ha, posem per cas, territoris i comunitats de llengua catalana, tal com preveu el mateix Estatut? Doncs, si no anem errats de comptes, ni un acord, ni un conveni, ni un tractat. Vostès no han fet res de tot això, però han fet encara una cosa pitjor: no han donat compliment a acords unànimes, no han observat, doncs, els pactes acordats per aquesta cambra, com per exemple, la conveniència de signar un tractat de cooperació amb les institucions del País Valencià i les Illes en matèria de política lingüística, acord pres el desembre del 88, fa ja set anys, per unanimitat de tots els grups de la cambra. No han pres iniciatives de desplegament estatutari en aspectes essencials. No han complert acords d'aquest Parlament; n'han frenat d'altres.

Any rere any, en el debat de política general, hem presentat propostes per aprofundir en l'objectiu de reformar l'Estatut. Per superar el ridícul 15% hem proposat el concert econòmic i vostès hi han votat en contra, malgrat que, en el seu programa electoral, pàgina 44 d'aquell famós «Ara decidirem», es diu literalment: «L'objectiu de Convergència i Unió és l'assoliment d'un sistema de finançament equivalent al del règim de concert econòmic.» Quan decidiran de complir, d'observar els seus propis pactes, amb els quals s'han compromès amb el seu electorat? El 15% no ha resolt els problemes de les hisendes de les comunitats autònomes. Pensen prorrogar aquesta via? Què han fet d'aquella idea del banc públic català?

No són, però, només els grans temes els que vostès han frenat; són també temes concrets, si es vol d'abast menor, que han rebut la seva oposició. El desembre del 93, per exemple, en una Moció d'aquest Grup que demanava que la Generalitat assumís les competències de pesca, la resposta del Grup de Convergència i Unió, per boca del diputat senyor Moliner, era la següent: «S'ha fixat com a prioritària aquesta delegació de competències de l'ordenació del sector pesquer i cal dir, fins i tot, que es troba tot en una avançada fase de negociació.» Hi van votar en contra. I ara on és la prioritat? Quin és el seu concepte de prioritat? Es troba encara, tot plegat, en fase de negociació avançada o bé la negociació ja ha reculat? Com ho tenim, això de la pesca, senyor conseller?

El president Pujol ha assegurat que la data límit és el mes de juliol per al traspàs de competències, per a aquelles que han estat sol·licitades abans de començar la negociació dels Pressupostos del 96. Es deia, en el mateix programa electoral de l'«Ara decidirem», pàgina 49, quins eren els punts essencials per completar els traspassos pendents: «Inspecció de treball i Seguretat Social, gestió de la Seguretat Social, Inem, institucions d'investigació i recerca, paradors de turisme, Institut Social de la Marina, Fons d'Investigació Sanitària de la Seguretat Social». Quin balanç fan d'aquells bons propòsits que incloïa el seu programa electoral?

El 10 de maig la Comissió de Transferències Estat - Generalitat va aprovar la transferència de l'expedició de títols acadèmics no universitaris i, això no obstant, en el llistat facilitat inicialment pel Consell de Ministres, no hi apareixia

aquesta possible transferència. A l'entendre de l'Esquerra Republicana, cal potenciar sobretot i prioritzar les transferències de caràcter socio-econòmic; aquestes han de ser essencials per permetre la Generalitat de gestionar aquells aspectes que afecten directament el benestar i la riquesa dels ciutadans: competències de l'àmbit laboral, de serveis, de la potenciació de l'economia productiva, aquelles que són habituals d'expressar per boca dels màxims dirigents del seu Govern. En el llistat fet públic pel conseller Alavedra en el seu moment, en el mes de novembre passat, llevat de l'Inem, no n'hi figurava cap d'aquests.

Cal prioritzar també liquidar les restes de l'Administració perifèrica, algunes d'elles restes, francament, en estat agònic. L'Estat hauria de traspasar ja les restes de competències de diversos ministeris, com el de Cultura —que, per cert, també vostès demanen la seva desaparició—, per tal que sigui la Generalitat l'administració única en la majoria d'àmbits. Cal obrir nous àmbits competencials no previstos en l'Estatut, avançant en la línia d'ampliació de competències que preveu l'article 150.2 de la Constitució, particularment, aquelles competències que afecten les infraestructures del país, la projecció exterior, la participació en la construcció d'Europa, com ja ha fet el Govern basc.

Cal que el Govern central, el Govern de l'Estat, amb el qual almenys fins ahir a mitja tarda en tan bona relació, idíl·lica relació, estaven vostès, revisi les lleis orgàniques que han laminat, que han reduït competències ja cedides. Cal que el Govern signi decrets que desencallin la possibilitat de competències previstes i que han entrat en via morta negociadora.

El balanç nostre, el balanç del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és, com vam dir en les nostres preguntes orals formulades al senyor president de la Generalitat en els dos plens anteriors, un balanç realment d'una pobresa immensa. Per dir-ho en termes gràfics i populars, dèiem en el seu moment: «Primer, ni cinc de calaix; després, xavalla». Avui continuem dient que tot plegat és, fins ara, aigua en un cistell, amb la petita diferència que tant l'aigua com el cistell el seguim pagant nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Màcia Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Carod-Rovira ha fet primer una exposició del que en la seva interpellació ell anomena el marc estatutari i, aleshores, ha parlat de l'Estatut de Sau, de les pressions de l'època; i jo em temo, senyor Carod-Rovira, que les pressions actuals són molt superiors a les pressions de l'època, en molts aspectes. Perquè si vostè parla després del 15%, del ridícul 15%, i veu que en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, a la primera reunió que tindrem el mes de juliol, amb el mapa autonòmic que ha sortit de les últimes eleccions del 28 de maig, la primera qüestió que es posarà sobre

la taula és la supressió d'aquest ridícul 15% –sí, senyor Colom, vostè em va fent així amb el cap, però en el resultat de les eleccions del 28 de maig no hi ha intervingut ni vostè ni jo a Castella-Lleó i en altres comunitats autònomes; o és que també tenim la culpa d'aquest resultat electoral?

Vull dir, vostè, senyor Carod-Rovira... Sí, ja veig que també. Amb el gest que em fan és que també. Vostè, per tant, fa una sèrie de consideracions que no tenen en compte les realitats de l'entorn en el qual ens movem. No el tenen en compte per a res. Ens demana a nosaltres una sèrie de coses que realment no estan a l'abast d'aquest Parlament ni estan a l'abast nostre. I diu que després dels quinze anys i de la commemoració que es va fer dels quinze anys, aquests quinze anys de govern mereixen una reflexió. Jo hi estic d'acord. Mereixen una reflexió, però una reflexió objectiva, una reflexió serena, no una reflexió d'atac partidista. Perquè això és el més fàcil de fer: donar-se la culpa els uns als altres; nosaltres acusar el Partit Socialista i el Govern de l'Estat, vostès acusar-nos a nosaltres i també el Partit Socialista. Però això no serveix. Una reflexió serena també hauria de tenir en compte que el nostre pressupost és un pressupost d'1 bilió 800.000 milions de pessetes, amb recursos financers insuficients; però aquest bilió 800.000 milions de pessetes són recursos que són competències que han estat transferides en funció d'aquest Estatut tan criticat. I també durant aquests quinze anys hi ha hagut una Llei de normalització lingüística, que hem guanyat en el Tribunal Constitucional contra un recurs d'inconstitucionalitat que fou presentat. Per tant, hi hem de posar tot el negatiu que vostè ha dit, i que jo compartiria en part, però també hi hem d'aportar altres aspectes positius i, per tant, si fem una reflexió, hem de fer una reflexió completa i una reflexió serena, perquè moltes de les coses que vostè ha dit no lliguen amb la realitat.

Per altra banda, a mi em sembla que una interpellació d'urgència és plenament justificada en aquest cas d'aquesta importància; no seria justificada per demanar-nos què volem fer o què volem ser quan siguem grans; perquè això, si fa quinze anys que ens ho pensem, ens donarà alguns mesos més. Jo entenc, per tant, que la interpellació d'urgència ha de ser bàsicament per saber quina és la nostra política de traspassos en aquest moment, i jo li voldria dir que nosaltres, dins de la part catalana de la Comissió Mixta, en la qual, per cert, estan representats tots els partits i tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament, hem establert una sèrie de prioritats. En agricultura, el Senpa, que no vam voler-ne el traspàs tal com l'han donat a altres comunitats autònomes, perquè hem volgut negociar un traspàs més complet –després en parlarem. Hem parlat amb Comerç, Consum i Turisme dels paradors de turisme, que vostè sap que s'han convertit en una societat i que és una societat que s'està privatitzant, precisament, per obviar fer el traspàs, però nosaltres voldríem una participació en els paradors de turisme que hi ha a Catalunya. Amb Cultura, els temes que ens havíem proposat com a prioritaris eren l'Arxiu de Salamanca i el Museu Arqueològic de Tarragona; això de l'Ar-

xiu de Salamanca, vostè ja sap com està. Amb Governació, els temes de trànsit –ara en parlaré. Amb Justícia, el personal funcionari del Ministeri en relació amb el poder judicial i els mitjans materials i econòmics de les fiscalies. Política Territorial i Obres Públiques: autopistes –vostè sap que hi ha hagut un traspàs, ja realitzat, en l'última reunió del 10 de maig sobre aquest tema–, ports de Barcelona i Tarragona, serveis rodalies de Renfe. Sanitat: la inspecció de la indústria farmacèutica i els serveis sanitaris de l'Institut Social de la Marina. Seguretat Social: l'Institut Nacional de Seguretat Social. Treball: el que queda de l'Inem i la Inspecció de Treball. I en universitats i recerca, la investigació. Això són les prioritats que la part catalana, amb tots els partits d'acord, s'ha fixat.

El tema dels traspassos és un tema que en aquests moments –i ho he dit moltes vegades– és difícil, perquè hi ha una qüestió d'interpretació estatutària; en un moment determinat, nosaltres havíem pensat de presentar un recurs al Tribunal Constitucional perquè definís quina és la interpretació constitucional i estatutària, per saber si realment tenim raó jurídicament amb les competències que reclamem dins del marc legal o, com ens diu a vegades l'Administració central, doncs, la seva interpretació jurídica és diferent. Però ens ha semblat que aquest era un tema que no havíem de fer, perquè, finalment, els traspassos depenen també molt de la correlació de forces, depenen molt de l'oportunitat del moment polític, i ara hem vist que en alguns temes s'han desbloquejat alguns traspassos que fa un temps estaven totalment tancats.

Jo li voldria dir que en el tema dels traspassos les dues comunitats autònomes que van més endavant són, evidentment, la de Catalunya i la d'Euskadi, i que, dins del paquet de traspassos que ha proposat Euskadi, les dificultats també són molt grans; és a dir que no és un tema fàcil i no és un tema que es pugui liquidar fàcilment amb un discurs.

En aquests moments, jo crec que les negociacions estan molt avançades i podrem arribar a un traspàs en una reunió que tindrem a primers de juliol –i això lliga amb la urgència de la seva interpellació–, per exemple, en el cas del Servei Nacional de Productes Agraris, és a dir, el Senpa; servei que jo deia abans que ha estat assumit ja per determinades comunitats autònomes, però en el cas de la Generalitat vam continuar les negociacions perquè nosaltres volem incloure en l'acord –i aquest és un fet per a nosaltres essencial– les funcions d'intervenció en el mercat de productes agraris, la gestió d'ajuts comunitaris corresponents a la producció. I, per tant, no volíem el que en altres comunitats autònomes s'ha denominat el «Senpita», sinó que volíem realment el Senpa en la seva globalitat i un acord global.

L'acord està tancat, i aquest probablement serà un acord que s'aprovarà en la propera reunió de la Comissió Mixta, que ha de tenir lloc a primers de juliol, perquè vostè sap –i em sembla que ho ha assenyalat aquí– que nosaltres el 17 de juliol volem fer una valoració de com ha anat tot aquest temps de col·laboració amb el Govern socialista, i que en funció d'aquesta valoració, doncs, decidirem. Per tant, abans

hauríem de tenir una reunió de la Comissió Mixta de Traspassos, i em sembla que serà possible incloure la transferència del Senpa en la seva globalitat.

Un altre tema que nosaltres estem negociant és el tema del trànsit; un tema que, com vostè sap, va més enllà de la redacció de l'Estatut. Vostè es deu haver llegit l'Estatut en el que diu d'aquest tema, i per això lliga amb el que jo li deia abans: que hi ha moments d'oportunitat política en què es pot anar una mica més enllà. Em sembla que en el trànsit estem arribant a acords positius –aquest és un tema molt important, és un tema molt important per a Catalunya–, però, en canvi, sí que li dic que probablement no es podrà fer a primers de juliol, sinó que haurà de ser més endavant, perquè això ha d'anar per una llei de l'article 152 de la Constitució.

Un altre tema és, en Sanitat, les funcions sanitàries de l'Institut Social de la Marina. Aquest era un objectiu, i això es traspasarà també a primers de juliol.

Un altre tema molt important en què també hi ha acord és el personal funcionari del Ministeri de Justícia. Són un miler de funcionaris i, per tant, és un traspàs que, tant en funcionaris com en recursos, representa un traspàs important. Més retardats, en canvi, estan els mitjans materials i econòmics de les fiscalies, que és un tema, com a volum, menys important, però que en canvi està més retardat.

I en el tema de Treball, vostè sap que l'Inem es compon bàsicament de tres grans sectors: un d'ells és la formació ocupacional, que ja fou traspasada; l'altre tema són les polítiques actives d'ocupació, i l'altre són els cobraments i els pagaments. En aquests moments estem negociant les polítiques actives d'ocupació, i el tema sobre el qual estàvem aturats per fer avançar la negociació eren les escoles-tallers. Sembla que aquest tema es desbloqueja i que també podrem tenir aquest traspàs a primers de juliol.

Per tant, jo li diria que en la reunió que tindrem el juliol estem treballant perquè hi hagi quatre traspassos –deixo els altres menors, parlo dels quatre principals– que donin una entitat a aquesta reunió, que són el Senpa... –i això representaria quasi el complement dels traspassos d'Agricultura; i, per tant, dir allò que tantes vegades hem repetit, que es podrà iniciar amb Agricultura l'experiència de l'Administració única a Catalunya amb una conselleria, amb el traspàs del Senpa en la seva globalitat; també la intervenció en els mercats i la gestió dels ajuts comunitaris, i aquest és un tema que no s'haurà traspasat en cap altra comunitat autònoma–, Senpa, doncs; Institut Social de la Marina, en la part sanitària –voldríem que fos no únicament la part sanitària, sinó també els edificis, que moltes poblacions de la costa, doncs, tenen una funció que va molt més enllà dels serveis sanitaris i que són molt sovint la seu de les confraries–; el personal funcionari del Ministeri de Justícia –aquest és un traspàs molt important; vostè ha vist, per cert, les manifestacions que hi ha d'aquest personal funcionari per no ser traspasats, però aquest, en tot cas, serà un tema de l'Administració central; nosaltres desitgem aquest traspàs, i em sembla que arribarem a un acord a primers de juliol–, i després –i aquest

seria un tema d'una màxima importància, sobretot quan vostè ha dit que li interessaven aquells traspassos que tinguessin una incidència socio-econòmica–, doncs, les polítiques actives d'ocupació. En molts d'aquests casos hi ha el que és traspasable en funció de sentències del Tribunal Constitucional, i el que no, seria realment delegació de funcions, però, en tot cas, diguem-ne, la Generalitat ho assumiria en la seva globalitat.

Vostè sap que el 10 de maig hi va haver una reunió; una reunió en la qual hi va haver determinats acords de traspàs en matèria de cultura, les autopistes A-17 i A-19 –amb determinades limitacions una d'elles, és a dir, fins al peatge de Granollers–, l'ampliació de mitjans d'Agricultura, el Laboratori de Sanitat Animal –que és un laboratori que la nostra obligació en el traspàs és donar servei a tot Espanya, perquè és un laboratori de primera qualitat–, i els ensenyaments nàutico-esportius –que pot semblar un tema menor, però que tenen una gran incidència social perquè són milers de catalans els que passen els exàmens corresponents per poder dedicar-se a aquestes activitats, sovint lúdiques. I en aquell moment vam deixar clar que posàvem l'accent sobre uns temes determinats: Senpa, Institut Social de la Marina, personal funcionari del Ministeri i polítiques actives. Jo crec que les converses últimament han avançat molt i que, per tant, en una reunió que esperem que puguem tenir a primers de juliol, aquest podran ser temes objecte de traspàs.

Evidentment, seguirem en aquesta lluita d'aquests temes, seguirem en la lluita pel finançament, i per seguir endavant amb la corresponsabilitat fiscal. Aquest 15% ha aixecat moltes ampolles a tot arreu de l'Estat espanyol, i hem estat terriblement criticats per aquest tema; però la prova que és un camí enormement perillós per a l'Administració central –així ho deuen considerar– és que les veus més centralistes s'hi aixequen en contra. Vostès ho troben ridícul, els altres diuen que és perillós..., jo crec que això ens porta a dir que estem en el bon camí, el camí de la corresponsabilitat fiscal, situat entre vostès i el seu verbalisme i el nacionalisme exacerbats d'aquells tan centralistes que estan guanyant eleccions, encara que sigui per culpa nostra, segons insinuava amb el cap el senyor Colom. Per tant, hi ha tot aquest tema del finançament, que és enormement important, perquè molt sovint les competències –i en això coincideixo plenament amb vostè, senyor Carod-Rovira–, doncs, són difícils d'exercir si no hi han recursos.

Un altre tema en el qual arribem a un acord, i que s'aparta de les competències però que, com que vostè ha fet una descripció política més àmplia, li diré, és el desplegament de la policia autonòmica. Aquest és un tema molt important; ja sap que hi ha un desplegament que s'ha fet a Osona, que falta que els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat es retirin i que hi ha tot un pla per fer-ho en d'altres comarques. Però aquest desplegament es fa per la via de la substitució; és a dir que, com que cada nou mosso d'esquadra ha de substituir un membre dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, nosaltres rebem una quantitat per la substitució, però en canvi no rebíem cap quantitat pel que representen les casernes i

les noves instal·lacions. I en aquest aspecte s'ha avançat molt, i jo crec que estem a punt d'assolir també un acord en aquest tema del desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Evidentment, queden temes per transferir, però l'experiència ens demostra que només és a través d'una insistència i d'una perseverància i d'una tossuderia que podem anar avançant en aquests temes. Evidentment, jo li he dit quatre traspassos per a la reunió de juliol, quatre traspassos que han portat moltíssima feina, molts problemes, moltes reunions, i vostè segurament, o algun dels membres de vostès, o un dels membres de vostès que està a la part catalana de la Comissió Mixta ho pot saber. Vostè ara pot pujar en aquesta tribuna i dir que aquests quatre traspassos no són res, que són xavalla, o que són..., no sé quina expressió ha utilitzat vostè; ho pot dir perfectament. Però per mi són traspassos importants, i seguint en aquesta línia anirem aplicant aquest Estatut que vostè també critica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que hi ha una afirmació de la intervenció del senyor conseller que no és justa, que bé se l'hauria pogut estalviar, que és la que fa referència al verbalisme. Ho dic perquè, en tot cas, és clar, si jo agafo el seu programa electoral i lleigeixo que un dels seus objectius prioritaris és «escolti'm, senyor Macià Alavedra»: «S'establirà que totes les llengües oficials de les comunitats autònomes puguin ser utilitzades en el Senat», un dia a l'any..., això no és verbalisme, això és una presa de pèl, i no ho diem, eh? —no ho diem. Per tant, deixem el verbalisme allà on correspon i dediquem-nos a parlar de política.

Jo no dic que aquests quatre traspassos, nosaltres no diem que aquests quatre traspassos no siguin res; són —són—, òbviament. Al nostre entendre, són poca cosa, i és aquí on pot haver-hi, diguem-ne, la divergència entre vostès i nosaltres. El que passa és que, sentint-lo a vostè avui, sentint el president en anteriors plens en aquesta cambra, tenim una mica la sensació de, sovint, estar escoltant allò que se'n diu «la cançó de l'enfadós», és a dir, un llistat de competències que anem fent, que anem repetint..., i li anava a dir que gairebé, algunes, ja mes les sé de memòria; és a dir, quan vostè comença el nom d'un departament, immediatament ja se'ns acuden quines són les competències que vostè dirà, perquè són les que repetidament ens van dient que estem en una fase de negociació avançada.

Vostè creu de veritat que durant el mandat del president González a la Unió Europea estarà —per dir-ho en termes castissos— *por la labor*, o tindrà el cap en un altre lloc? Hi ha una dita popular que assegura que «quan era mort, el combregaven». Ara no ens parli, si us plau, del resultat de les eleccions autonòmiques; és que vostès porten quinze anys governant Catalunya, el Partit Socialista porta tretze anys governant a l'Estat espanyol.

No hi ha, senyor Macià Alavedra, un escenari polític millor que les esquerres, que les forces progressistes governant

l'Estat espanyol i que una coalició nacionalista governant Catalunya. En aquest escenari, que deu ser difícil d'imaginar-ne un de millor perquè hi pugui haver una bona relació de confiança entre partits polítics de llarga tradició democràtica..., tenim el que tenim. Com és que els ha calgut esperar tant per fer les pressions que han fet? No ens digui que Catalunya i Euskadi són les comunitats autònomes que estan al capdavant en el tema de les competències. Parlem del tema, posem-nos al costat d'Euskadi quan, com a mínim, tinguem aquells aspectes essencials que sí que ja té Euskadi des del primer moment: el tema dels impostos i el tema de les competències en seguretat pública; problemes que, si badeu gaire —i em fa l'efecte que ja fa temps que estem badeant—, algunes de les possibilitats ja no valdrà ni la pena que les plantejem. Per exemple, la designació de representants de la Generalitat en empreses públiques, al pas que van, aviat ho tindran tot privatitzat i ja no podrem ni tan sols complir aquest article número 53 de l'Estatut d'autonomia.

Jo crec que vostès i el Govern socialista han desaprofitat una oportunitat històrica, i no s'hi val a dir que amb els que vindran encara serà pitjor; ja ho sabem, que serà pitjor. Per això, abans hauria calgut reaccionar d'una altra manera. El Partit Socialista, el Govern de l'Estat, ha desaprofitat una oportunitat única per potenciar una cultura, entre tots els ciutadans i ciutadanes de l'Estat, de la plurinacionalitat, del plurilingüisme, de la pluriculturalitat. No ho ha fet. Vostès, amb aquests «sí», «no» i «tot al contrari», tot plegat al mateix temps, el que han fet és augmentar encara més aquell anticatalanisme demagògic característic de la dreta i de l'esquerra espanyola —si és que en aquest tema hi ha diferències entre uns i altres. Vostè ens ha parlat d'un dels desplegaments, del desplegament dels Mossos d'Esquadra com un dels temes essencials, i sap que per a nosaltres aquest és un tema crucial. Ens diu, per exemple: «Hi ha el desplegament a la comarca d'Osona» —diu—, «ara només cal que es retirin els cossos i forces de seguretat de l'Estat», és a dir, només cal aquest petit detall, com si diguéssim, eh? —només cal aquest petit detall. En aquests moments no hi ha substitució de Guàrdia Civil i Policia Nacional a Osona; el que hi ha és una duplicació claríssima, i així és percebuda per la gent. Fa pocs dies, els mitjans de comunicació deien que la Guàrdia Civil estava ocultant informació —una font no identificada del Departament de Governació— al Departament de Governació. Els quatre primers mesos de l'any, de les 140 denúncies que ha rebut la Guàrdia Civil a Osona, només 69 han estat comunicades; de les 38 detencions que ha efectuat la Guàrdia Civil, només 3 han estat comunicades als Mossos d'Esquadra. Això és substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat? O és una altra cosa? Evidentment, ara, quan la Guàrdia Civil no té responsabilitats directes, d'acord amb els acords polítics, estan més feliços que mai: ara hi ha més presència de Guàrdia Civil que mai en els pobles i en les ciutats de la comarca d'Osona, perquè la responsabilitat pública és d'uns altres.

I el trànsit? Hi ha acords d'aquest Parlament reclamant el tema de les competències de trànsit. Vostè ha fet referència

a l'article 150.2 de la Constitució, que podia anar a transferència o delegació de competències Estat-Generalitat. Efectivament. Hi ha un altre article, a l'Estatut, l'article 28, on es diu que la Generalitat pot sol·licitar competències no assumides en l'Estatut d'autonomia. D'acord. Significa això que vostès s'avenen, que vostès estan d'acord amb el que va dir fa pocs dies el ministre Belloch, que d'aquest tema no se'n pot parlar fins que d'aquí a uns mesos, potser el mes de desembre, hi hagi un informe jurídic sobre el tema? Haurem d'esperar aquest informe jurídic? Mentrestant, com es preparen vostès per assumir aquesta competència? Quins cursos fan, quins cursos preparen a l'Escola de Policia de Catalunya perquè els agents, en el futur, puguin tenir la formació adequada per tenir aquesta responsabilitat política que ara no tenen?

Deia també el president Pujol fa poc, en relació amb el tema dels governadors civils, que hi havia un compromís del Govern espanyol per a la presentació d'un text, d'un nou marc legal, en el qual aquest tema quedaria resolt. Ja pràcticament ni goso esmentar altres àmbits perquè ja provoquen un cert rubor, no perquè siguin ja un tema tancat, sinó perquè està tancat i barrat i amb pany i clau, com el tema de la província única.

La veritat és que, per molts aspectes –i ho hem dit en més d'una ocasió en aquesta mateixa cambra i a fora–, estem, als ulls dels ciutadans, duplicant serveis, duplicant una administració cada cop més burocratitzada, i això no sempre repercuteix en una millor gestió. Hi ha Universitat Oberta de Catalunya, i bé que està, pagada entre tots, però no hem estat capaços d'assumir o de desempal·legar-nos de la UNED. Hi ha Servei Català de Col·locació, i bé que està, bé que el paguem entre tots, però no hem estat capaços d'assumir l'Inem. Hi ha Mossos d'Esquadra desplegant-se, però no hi ha Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat replegant-se. Això no és un model desitjable, en absolut. I hi ha encara –permeti-m'ho dir, senyor conseller– aquest 15%, que al nostre entendre segueix essent ridícul i que té molt poca cosa a veure amb el que nosaltres hem plantejat en diverses ocasions i amb el que vostès mateixos plantegen en el seu programa electoral; i des del moment que ho plantegen no crec que es refereixin a vostès mateixos com un grup que fa verbalisme polític, i a més a més amb el rostre del senyor Roca Junyent encapçalant el seu programa electoral. Si vostès parlen de concert econòmic, fan o no fan verbalisme polític, o aquesta és una proposta seriosa?

És lamentable que, per la manca de coratge polític per plantejar allò que correspon a les necessitats socio-econòmiques d'aquest país, hagin de recórrer sovint a vies que al nostre entendre són equivocades: a l'endeutament, per una banda, o la promoció del joc, per una altra, per recaptar fons. Un país normal no basa en aquests aspectes el fonament bàsic del seu funcionament. Vinguin els traspassos que vinguin, mentre no assegurin aquell marc de convivència i de benestar social que nosaltres desitgem, seran, no xavalla, sinó, al nostre entendre, encara, poca cosa. I la veritat és que, de la seva mà, aquests traspassos triguen francament

moltíssim a venir. I tenim un dubte bastant cert, en aquest cas, que difícilment vindran mentre es plantegin les coses amb el retard, amb la insuficiència i, si m'ho permet, també, amb la mala capacitat de gestió i de negociació que vostès han demostrat fins ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Carod-Rovira, veig que l'expressió –per altra banda, no massa dura, comparada amb coses que de vegades es diuen en aquesta cambra– de «verbalisme», l'ha molestat. Com que el meu ànim no és molestar-lo, la retiro. No és aquest el tema.

El tema és que vostè, per exemple, parla d'aquests dos últims anys i de les possibilitats de cooperació amb el Govern socialista i de l'ocasió perduda, i després ho barreja amb quinze anys en els quals no s'ha fet res. Com si no hi haguessin hagut traspassos, en aquests quinze anys! Com si tinguéssim un pressupost d'1.800.000 milions de pessetes no se sap per fer què! Vostè s'ha assabentat que hi ha hagut el traspàs d'ensenyament, que és importantíssim, o el traspàs de sanitat, o les obres públiques, ja a la Generalitat provisional, o els traspassos d'aigua, o els traspassos pel que fa a Adigsa? Tot això és el que omple el nostre pressupost, un pressupost que debatem aquí, que discutim, i vostè sap que tot això són traspassos. Vostè no pot dir que en quinze anys no s'ha fet res; no ho pot dir, objectivament. Pot dir que no s'ha fet prou, que s'hauria pogut fer més, que falta aquest traspàs, que falta l'altre, que vostè creu que aquest traspàs s'ha fet malament, s'ha fet infravalorat; el traspàs d'universitats, per exemple... Això són fets essencials. Vostè vagi per Europa i compari el que és l'Estat de les autonomies a Europa, i, deixant a part Alemanya, no hi ha comparació amb un altre país!

Per tant, senyor Carod-Rovira, em sembla que la seva exposició és una exposició totalment limitada a uns quants plantejaments, i aleshores, finalment, és clar, vostè diu que és la cançó de l'enfadós, però és que serà molt més la cançó de l'enfadós quan, de traspassos, en quedin tres! Ho anirem repetint cada dia. És clar, quan tot estava per traspassar, no hi havia cançó de l'enfadós. Però ara queden uns temes, que jo li n'he llegit la llista, la hi he pogut llegir aquí, en tres minuts, i, per tant, és evident que els anem repetint. Però això no l'ha de cansar, la cançó de l'enfadós, perquè això és perseverància i, com que no hi renunciem, doncs, ho anirem repetint. I carregui's de paciència, senyor Carod-Rovira, perquè aquí no hem vingut a divertir-nos; per divertir-nos anirem al cine. Aquí, si hem de repetir això i vostè, quan jo començo a parlar de traspassos pendents, vostè ja es cansa, no m'interpelli! No m'interpelli i no es cansarà.

Miri, això del 15% «ridícul», el 15%, jo no el vull qualificar, però és una ruptura dins el sistema de finançament que va cap a la corresponsabilitat fiscal. El 15%, les comunitats

autònomes del PP, a la primera reunió que tindrem el mes de juliol, proposaran suprimir-lo i tornar a l'antic sistema. Vostè no s'ha preguntat mai el perquè d'això, ni s'ho pregunta; el seu objectiu és criticar-nos a nosaltres, i no es pregunta per què ells proposen canviar això. Perquè aquí, com que la corresponsabilitat fiscal ara l'accepta tothom i ningú la discuteix, hi ha una via oberta que a través de la recaptació d'impostos en el territori ens ha de portar, no sé quan —no em faci donar una data—, però ens ha de portar a una situació que s'assembli a la situació del concert, en el sentit que nosaltres recaptem suficient per a les nostres despeses en el nostre territori. I per tant, per això aquesta lluita sobre el tema del 15%. Els experts ho critiquen molt, això del 15%, però proposen altres vies de participació en impostos, altres vies de corresponsabilitat fiscal, d'una manera que a nosaltres no ens satisfà gens; el llibre blanc dels experts a nosaltres no ens satisfà gens. Sé que algun altre grup d'aquest parlament en fa elogis; jo vull dir d'entrada que no ens satisfà gens.

Home, senyor Carod-Rovira, «desplegament i no replegament», diu vostè. El replegament jo li asseguro que es farà; li ho dic des d'aquesta tribuna. El que passa és que si vostè es pensa que la substitució a Catalunya dels Cossos i Forces de seguretat de l'Estat pels Mossos d'Esquadra és una feina fàcil, si vostè es pensa això és que realment està molt allunyat de la realitat, però molt. Aquest és un tema difícil a tot arreu del món, crear una policia pròpia que substitueixi els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, és un tema difícil. Que hi ha problemes a Osona? —em sembla que hi ha un diputat seu d'Osona que ha baixat a dir-li-ho. Home, d'acord! I n'hi haurà més en d'altres comarques; és evident que n'hi haurà. I em pot citar un poble on no s'ha passat informació. Escolti, d'acord, ja anirem treballant sobre aquest tema.

Home, vostè diu que, les nostres deficiències de finançament, les resollem amb l'endeutament i amb la promoció del joc. Miri, l'endeutament, no tenim més remei que anar-lo controlant, degut als acords de Maastricht i degut a les realitats econòmiques del país, i l'any 96 serà un any dramàtic en el pressupost d'Espanya i probablement en el pressupost de la Generalitat. I quant a la promoció del joc, miri, en les previsions d'ingressos que nosaltres havíem fet per a l'any 95, les transmissions patrimonials i les successions i els altres impostos s'estan comportant bastant bé, però hi ha una baixada molt forta en les taxes del joc; per un motiu: perquè el joc baixa moltíssim a Catalunya, i aquesta és una realitat que en altres aspectes podem celebrar.

Home, vostè diu que hi ha un escenari ideal, que és un Govern d'esquerreres progressistes a l'Estat —jo diria d'esquerra, perquè la col·laboració de l'altra esquerra no la veig per enlloc—, hi ha un govern d'esquerra a nivell de l'Estat i un govern nacionalista a Catalunya —gràcies, perquè de vegades ens nega fins i tot la condició de nacionalistes—, i que, si en aquesta situació ideal costa tant, què passa a Espanya? Vostè s'ho pregunta, què passa a Espanya? Vostè no coneix Espanya? Vostè creu que tot això és fàcil de canviar, encara

que els progressistes manin allà i els nacionalistes aquí? Vostè, que és un home que sap la història, no se'n recorda, de l'Esquerra Republicana aquí i del PSOE i de l'Azaña allà? I els problemes? I què opinaven els d'aquí? Aquests no són temes que es canviïn així perquè sí, perquè governin uns en un lloc i els altres en l'altre. Aquest és un plantejament absolutament simplista, senyor Carod-Rovira!

Representació de la Generalitat en empreses públiques. Miri, aquest tema, l'hem presentat diverses vegades. Aquest Parlament, per unanimitat, sembla que va delegar tres persones a defensar-ho a Madrid —ho dic de memòria—, i va ser rebutjada la proposició; per un motiu: perquè mai han volgut que les disset comunitats autònomes puguin estar representades en el consell de la Renfe, o en el consell d'Endesa, o en el consell de Repsol, empreses que, per altra banda, moltes d'elles han iniciat el camí de la privatització, com vostè molt bé deia. I, per tant, el que estem intentant és que hi hagi de moment una representació de la Generalitat en aquelles empreses que operen exclusivament a Catalunya, que n'hi han algunes, de les empreses públiques, que no operen només a tot l'Estat, sinó a Catalunya, com per exemple un cas ben clar és el de l'empresa Enher, encara que el seu capital sigui —em sembla— al cent per cent d'Endesa. I en això també hi treballem. Vostè dirà: «Això ja ho he sentit diverses vegades.» Bé, jo li contesto perquè vostè ho ha citat, i un dia o altre arribarem a un acord també sobre aquest tema.

Jo només li volia dir, senyor Carod-Rovira, que farem balanç d'aquests dos anys i el balanç segurament no ens donarà satisfacció, però si ja portem catorze traspassos, alguns d'ells molt petits i molt insignificants, i hi afegim aquests quatre, que jo crec que són quatre traspassos importants, perquè el personal funcionari del Ministeri o les polítiques actives d'ocupació són traspassos importants...; aquí, abans, quan parlàvem de l'Inem ningú es pensava que algun dia dos aspectes tan importants de l'Inem com la formació ocupacional o les polítiques actives poguessin ser traspassades, i segurament aquest mes de juliol ho seran —la formació ocupacional ja ho va ser amb anterioritat.

I dins d'aquestes prioritats, si fem aquests quatre temes, les prioritats quedaran bastant reduïdes, però tornarem a insistir amb la cançó de l'enfadós fins que siguin traspassades.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el control del funcionament de les residències per a la gent gran i de llur adequació a la normativa

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el control del funcionament de les residències per a la gent gran i de llur adequació a la normativa, presentada pel diputat senyor Pérez de Tudela. Té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, en plantejar aquesta in-

terpellació al Govern ho fem amb un objectiu concret: buscar i promoure la millora de la qualitat assistencial de la gent gran a casa nostra. Per això, sense deixar de fer referència i un breu repàs al que ha anat passant, ens hem de fixar, com a una eina útil i que tenim a l'abast, en el Pla integral de la gent gran, que és l'instrument de la política social a seguir.

El Pla integral ens prioritza els serveis no substitutoris de la llar i tot el ventall de recursos que permetria als avis de romandre en el si del seu medi familiar i/o comunitari que li és propi, tema del qual últimament se'n parla molt des del punt de vista de responsabilitat familiar i amb una finalitat bàsicament economicista, però que a la pràctica la política que es desenvolupa no es correspon amb el discurs que es practica. En qualsevol cas, quan per un seguit de situacions i circumstàncies que no podem obviar i que no permeten de mantenir els avis en el si de la llar familiar, fent-se necessària l'atenció institucionalitzada concretada en una atenció residencial, i que a Catalunya s'ha donat resposta configurant una xarxa residencial pública i privada, cal fer-ho amb cura i amb la garantia que l'Administració vetllarà perquè aquesta atenció sigui de la qualitat tècnica i la dignitat de tracte que li correspon. (*Remor de veus.*)

Té un desplegament legislatiu bàsic; el Govern té les eines per fer-ho rutllar, per poder-ho vetllar, per garantir l'adequada atenció a les persones grans de casa nostra; aquest Parlament li ha donat les eines necessàries per fer-ho. Ara amb les noves propostes, fruit del Pla de la gent gran i de l'impuls de la iniciativa socialista, tindrà un marc més adequat per assegurar els drets de la gent gran.

Una altra qüestió, i preocupant, molt preocupant, és si s'aconsegueix i tot aquest desplegament legislatiu es fa complir, i que veient els últims esdeveniments ens plantejem –per dir-ho d'alguna manera– dubtes raonables, dubtes que creiem imprescindibles de desvetllar per garantir el seu esvaïment i que es puguin donar les condicions perquè no es repeteixin situacions com les que hem vist i han viscut alguns avis i que han patit o continuen patint de manera reiterada.

Com pot veure, aquesta interpellació respon a un mateix fil conductor d'impuls al Govern perquè actuï en el desenvolupament del Pla integral de la gent gran, un fil conductor que fa que amb data de 7 d'octubre de 1993 s'aprovi, a proposta del Grup Socialista, una moció a la qual s'ha donat resposta en part tot just ara, amb la presentació d'un programa per al desenvolupament d'una part del Pla integral de la gent gran i un estudi sobre la dimensió i característiques dels abusos que pateixen la gent gran a Catalunya, estudi que té entrada en el Parlament el proppassat 6 d'aquest mes de juny, estudi que ens revela una sèrie de dades que per si mateixes justifiquen la interpellació i l'impuls al Govern –una vegada més– perquè actuï de manera urgent i decidida.

Si fem un breu repàs de l'estudi trobarem una sèrie de dades que crec que s'han de considerar. A la pàgina 6 ens adverteix que l'estudi és, pel que fa al conjunt de la gent gran, orientatiu i fet a les persones de més de seixanta-cinc

anys, usuaris dels serveis socials i les que estan institucionalitzades. Per treure unes conclusions generals caldria una enquesta adreçada al conjunt de la gent gran, i val a dir que no ens podem fiar massa de dades anteriors perquè és una situació canviant de manera progressiva.

Si passem plana i entrem a l'estat de la qüestió, un indicador de risc ho és el fet que el 10% de les persones grans que viuen amb els fills no disposen d'habitació pròpia i que un 13% canvia d'habitatge de manera rotatòria. Una altra dada a considerar especialment per les previsions d'actuació en el futur immediat és que en una de cada tres llars hi ha una persona o més de més de seixanta-cinc anys; que només una tercera part de la gent gran viu amb els seus fills i un 4% viu en residències. Hi ha, doncs –se'n desprèn–, molta soledat.

L'Informe també ens diu dels abusos a les persones residenciades i que han obligat al tancament de residències: 26 l'any 92, 20 el 93, 15 el 94. Hom es pregunta quin hauria estat el nombre de tancaments si hi hagués una inspecció suficient, perquè tots sabem –no ens ho amaguem– el que passa, especialment en algunes residències privades. Una altra dada a considerar –i per això els parlava abans de situació canviant– és que la presència de la gent gran al medi hospitalari, mentre l'any 78 era del 25%, el 88 és ja de més del 33%.

Un aspecte que l'estudi denuncia i és preocupant en els aspectes morals i social és l'abandonament, sobre el qual caldria treballar, però que també demana una resposta adequada immediata per al cas concret. Ens indica l'estudi que un 34% dels residents no tenen família i un 7% estan incapacitats legalment. Aquesta és una població que, deixant de banda els abusos que li podria produir la família –que no la té–, és una població amb un més alt risc de ser sotmesa a abusos per l'entitat residencial o persones que hi treballen i que mereix una especial atenció pública per estar encara més desvalguts.

Com els deia, aquesta intervenció té un fil conductor i un objectiu clar: la millora de la qualitat de vida de la gent gran a casa nostra. Nosaltres fem propostes, algunes són acollides, i demanaríem que a més tinguessin el seu compliment pel Govern, no només formal, d'estudi, sinó amb l'aplicació posterior de programes concrets. En qualsevol cas, tingui en compte, senyor conseller, el que ha costat donar compliment a part de la Moció, que no a tota, ja que estem parlant d'octubre de 1993; això ens fa creure que, si no hi hagués el nostre impuls, el Pla integral de la gent gran s'aniria empolsinant a poc a poc. Del programa pel desenvolupament del Pla integral de la gent gran sabem que hi ha dos avantprojectes de llei a consulta al Consell General dels Serveis Socials, mesures urgents de protecció dels drets de les persones grans i la Llei reguladora de funcions inspectores i de control. Benvinguts.

No plantejaré exemples concrets, com els casos de la residència Alba o la de Reus, que s'han distanciat en el temps. Vull apellar a la voluntat constructiva de millorar les condicions i això passa per una política d'inspecció suficient i

adequada a les necessitats reals que esperem que es configuri en les noves propostes. Vostè té una llei sobre la taula per regular la inspecció, que estudiarem, però sàpiga, senyor conseller, que si no va acompanyat d'un increment del nombre d'inspectors de poc ens servirà la nova llei. I tingui en compte que la funció inspectora del Govern és cabdal per donar seguretat i confiança als ciutadans. Reflecteixi's vostè en les inspeccions de Sanitat, de Treball, d'Ensenyament, que funcionen prou bé, a diferència de la del seu Departament, que és del tot insuficient.

És clar, s'ha posat de manifest repetidament que ens trobem amb anomalies en el funcionament de les residències d'avis, en especial de les privades. És per això que hem d'insistir en la necessitat, donat que tenim un marc de referència prou ampli, adequat, de posar l'èmfasi a evitar les anomalies de funcionament del circuit, seguiment, control i fiscalització emprat per la Conselleria i del qual ens sentim tots responsables, donada la confiança que els ciutadans han dipositat en nosaltres per a la defensa dels seus drets i interessos.

Aquests dies han arribat a les nostres mans –com ja he dit– un opuscle que compendia noves iniciatives i programes del Pla integral de la gent gran, que ens parla de la promoció dels drets i la vida activa de les persones grans, i un informe sobre la dimensió i característiques dels abusos que pateixen la gent gran a Catalunya. Crec que són dos documents importants que amb el Pla integral de la gent gran i tot el desenvolupament legislatiu ens configuren un marc suficient d'actuació. Cal només, doncs, expressar la voluntat política, en la qual jo hi considero tres aspectes bàsics per al bon funcionament: marcar un programa de desenvolupament de les iniciatives proposades amb la dotació de recursos suficients; dotar quantitativament i qualitativa una inspecció que permeti garantir el bon funcionament de la xarxa residencial i el programa, i establir una estreta, generosa i solidària col·laboració entre les institucions.

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, crec que feta la reflexió, vist que, si no totes, tenim unes bones eines, si hi ha aquesta voluntat política franca ens trobarem per donar resposta a les necessitats reals del país pel que respecta a la gent gran.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats; senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo li agraeixo molt la seva interpellació, perquè em sembla que aquest –ho he dit en altres ocasions– és un tema important, que requereix parlar amb serenitat –com vostè ho ha fet–, sense entrar en actuacions que a vegades l'oportunitat política o la tergiversació de certs fets, que a vegades s'ha produït, aleshores poden fer mal.

Jo crec que és un aspecte que nosaltres tenim ben encarat, la qual cosa no vol dir que realment no haguem d'apro-

fundir molt i molt en la seva perfecció. Jo no sé què es diria d'aquest tema si, per exemple, vostè llegís l'Informe del Síndic de Greuges del País Basc de l'any 93 –l'hi invito–, no és una comunitat autònoma qualsevol, la del País Basc, que té uns ingressos, per altra banda, suficients, i allà ell diu que un estudi que ha fet en diferents residències públiques –aquí ja no qüestionem les públiques ni les privades sense ànim de lucre–, públiques i privades, té problemes molt greus, que em sembla que no m'hi he d'estendre, però que fins i tot ha comprovat càstigs, que realment hi ha hagut actuacions d'aquelles que nosaltres, si aquí es produïssin, ens farien realment preocupar-nos molt i molt.

Jo no sé exactament què passaria si el conseller que els parla o el director general de l'ICASS digués en declaracions –com va dir el director general de l'Insero, no fa gaire– que certes residències no podia tancar-les per la manca que hi havia, i ho deia amb molta prudència –no és cap crítica, això, simplement és una constatació–, que no es podien tancar perquè aleshores no sabien on conduir les persones.

Vostès recordaran, si repassen les hemeroteques d'aquest Parlament, que el conseller de Sanitat i Seguretat Social l'any 87 va dir això mateix que ara diu el director general de l'Insero a nivell de l'Estat; va dir que no es podia exercir una inspecció molt aferrissada perquè aleshores la realitat que teníem de residències no era l'adient.

Crec que des d'aleshores s'ha treballat moltíssim, fins al punt de poder tenir un conjunt de residències que, sense dir que hem arribat a tenir el nombre que hem de tenir, realment hem arribat a un percentatge que està en la part baixa del que recomana la Comunitat Econòmica Europea, i realment jo penso que s'ha fet, com dic, un bon treball.

Però no sé què pensaríem si en un document oficial del Plan gerontológico del Ministerio de Asuntos Sociales, que proposa un pla del trienni 95-97 –per tant, d'aquest any–, diu que una de les mesures que proposa és elaborar «un documento técnico base, que será consensuado en el comité sectorial, orientativo de los requisitos mínimos –materiales funcionales y asistenciales– que han de cumplir las residencias asistidas». O sigui que a hores d'ara encara no hi ha a nivell de l'Estat un document tècnic orientant dels requisits mínims que han de tenir les residències assistides. Aquests són aspectes, per sort, doncs, ja molt superats a casa nostra.

Vostè fa incidència en la inspecció. Ho he dit moltes vegades: el primer interessat a millorar la inspecció sóc jo mateix. Però, tanmateix, no puc acceptar que la inspecció funcioni malament. Fins ara no s'ha produït un cas..., potser algun dia es produirà, perquè davant de tota actuació sempre hi ha l'error humà, però fins avui no s'ha produït cap cas d'aquests a què vostè ha fet referència que s'hagi demostrat que la inspecció de la Generalitat no ho hagi fet bé.

Ha dit la residència-llar Catalunya: no hi ha processaments, no hi ha encara cap definició del senyor jutge i, per tant, no..., no hi he d'entrar. Però sí que s'ha d'entrar, sí que es pot entrar –encara que sigui per sobre, perquè no és aquest el motiu de la interpellació– en el cas de la residència Alba, que aquest va ser un cas molt sonat, en el seu moment.

Aquí hi ha sentència. Aquesta és una qüestió que, aleshores, està ja absolutament..., absolutament fet. I què ha passat? Recorden, realment, per exemple, el judici paral·lel que es va fer contra el Departament i una directora general en aquest cas? Ho recorden? Jo no sé si sense el tremp d'aquesta directora general, i sense el recolzament que el Govern –i no cal dir el conseller, que tenia el seu deure– li va donar, no sé exactament si hauria pogut assumir tota aquesta pressió.

Es van fer molts articles. Un líder que no és del seu Grup, un líder d'aquesta cambra que moltes vegades surt donant consells i donant, doncs, indicacions del que s'ha de fer i no s'ha de fer, va escriure un article al diari *El Periódico*, on titulava «La cuestionable actitud de la Generalitat en el caso Alba», i, aleshores, després d'exposar presumptes atrocitats comeses en aquest geriàtric, acusava falsament la directora general d'Afers Socials, la senyora Àngela Miquel, de negar-se a complir l'ordre de clausura del centre i, en definitiva, d'entorpir la investigació i de posar obstacles a la justícia. Simplement, la directora general havia dit, després que s'efectués una inspecció, que creia que l'actuació judicial havia estat precipitada. I ho va dir públicament, potser inoportunament, però ho va dir públicament. I poc temps després els fets li van donar la raó. I el mateix jutge instructor, el jutge César Plana, va ser inhabilitat i apartat de la judicatura.

Bé, aleshores, què ha passat amb tot això? Doncs que el Departament va quedar exonerat de tota responsabilitat –al contrari, es va dir que havia portat la seva tasca correctament–, que un metge que va ser processat, doncs, i que està patint com a conseqüència d'aquest fet una situació psiquiàtrica molt greu, molt greu, doncs, també va quedar exonerat, i que, a la propietària, res del que se li imputava en aquells moments, doncs, va ser provat amb sentència, sinó que simplement es va..., es va fer simplement per un delictes continuat de falsedat en document oficial, per manifestar als inspectors de la Generalitat que era doctora en medicina, i per una comissió continuada d'estafa, en haver enganyat alguns familiars sobre l'habitació que ocupaven. Això va ser tot. Tot aquell escàndol, això ha acabat amb això.

Jo no he vist que aquest líder d'aquest Parlament s'hagi disculpat davant de la directora general, ni davant del metge que està patint aquestes conseqüències tan desastroses. No ho he vist, i és una llàstima. Perquè em sembla que els valors, que són importants..., quan es critica d'una forma indeguda s'hauria de saber rectificar. Què hi farem! Jo crec que fóra bo que això es rectificés. (*Pausa.*)

El Pla integral de la gent gran ha estat una creació del Govern de la Generalitat a instàncies del mateix Govern de la Generalitat. També al principi es va intentar dir que no era complert...; bé, avui s'alaba, perquè realment és una bona eina, i ens n'alegrem. I té un desplegament acurat. I permeti'm que digui que aquesta inspecció, que sembla, doncs, que no fa la seva feina bé, doncs, per exemple, ha estat cridada per la Junta d'Andalusia, la nostra inspecció, per assessorar-los. Per exemple. Tot sigui dit de passada, no?

Ara, continuant amb el Pla integral de la gent gran, ha fet el seu desplegament –jo crec que el fem bé–, i aquesta segona fase, aquesta segona part que s'ha anunciat no fa pas gaire, aquesta..., jo agraeixo molt l'impuls d'iniciativa que pugui venir d'aquest Parlament, de qualsevol grup, l'agraeixo, però he de dir que en aquest cas no va ser així: la Moció es va fer, però recordin que la Moció va ser conseqüència d'una compareixença meua que, aleshores, tot el que finalment es va aprovar en la Moció, doncs, aleshores ja ho havíem dit nosaltres que ho faríem, que es faria l'estudi. Diu: «Oh, va ser de l'octubre del 93, i fins ara...» Bé, un estudi costa un temps, de fer-se, si s'havia de fer un estudi ben fet. No es pot anunciar un estudi i donar els documents l'endemà, i, per tant, jo crec que s'ha fet amb el temps que s'hauria hagut de fer.

I per tant, estem amb la salut de les persones grans. Vostè diu: «Però vostès posen l'accent en la responsabilitat familiar per una pràctica economicista.» No és així. La solitud, els aspectes de molts abusos, no es pot encarar bé sense una responsabilitat familiar. Si no hi ha família és un altre tema –no en parlo, d'això–, si no hi ha família no hi ha responsabilitat familiar, això està clar. Però la responsabilitat familiar és quelcom necessari de destacar, i així es destacarà en les lleis que entraran en aquest Parlament, de cara a evitar aquests abusos que vostè assenyalava amb precisió, i que realment és un fet sagnant i un fet molt lamentable que hauríem d'intentar de poder eradicar. Però això no es fa ni únicament amb lleis ni es fa sense apellar a aquests aspectes de la responsabilitat familiar. I no és cap pràctica economicista, cap pràctica, però no hi ha possibilitat, com dic –permetin-me que ho reiteri–, d'encarar aquest tema sense..., sense apellar a la responsabilitat dels ciutadans, en el grau que els afecti –en el grau que els afecti–, respecte a aquesta qüestió.

Ara hi ha una nova llei que entrarà aviat en aquest Parlament: espero que demà passat s'informi per la Comissió General de Serveis Socials..., pel Consell General de Serveis Socials, perdó, i que després el Consell Tècnic li doni el vist-i-plau aviat. Aquesta nova llei, que també ja ho vaig anunciar en unes preguntes que em va fer el Grup Popular, és conseqüència de la realitat de l'experiència d'aquest temps, està clar, i es proposa..., com diu l'article primer, té per objecte «la regulació de les actuacions inspectores i de control de les entitats, establiments i serveis de caràcter social en l'àmbit de Catalunya, per tal de contribuir a la millora permanent del Sistema Català de Serveis Socials i de garantir el dret del ciutadà a una adequada prestació dels serveis socials». Bé, aquest és l'objecte, i espero, doncs, que amb la col·laboració puguem fer una eina útil en l'aspecte que la inspecció –que funciona bé: fins ara no s'ha demostrat mai el contrari– realment pugui fer la seva feina amb més eficàcia.

I aquest desenvolupament del Pla integral de la gent gran, que vostè coneix, que vostè té i a què vostè ha fet referència em sembla que és un desplegament i un desenvolupament important, i que ens podrà donar un nou estadi de situació, de mesures i de polítiques al servei de la gent gran,

així com ens ho va donar la primera part. Des que el conseller Laporte va dir que no..., el que hem mencionat abans, que moltes vegades –el que ha dit ara el director general de l'Insero– no es podia realment fer una inspecció aferrissada, perquè no hi havia suficients residències, a mi em sembla que també aquesta segona part del desenvolupament de Pla integral de la gent gran ens pot donar, com dic, un nou estadi que millori la nostra situació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president... Senyor conseller, no és un problema de protagonismes, no li faig pas en aquest sentit. Però la seva compareixença, senyor conseller, va ser fruit de la Moció que es va presentar aquí el 7 d'octubre de 1993: no és un problema de protagonismes, però sàpiga que vostè va comparèixer perquè es va dir en aquella Moció. Per tant, sí que hi ha un impuls, sí que hi ha una iniciativa anterior per poder-ho fer possible. I que triquem tot aquest temps... Que d'acord que hi ha necessitat de temps, per fer aquests estudis, però és que estem parlant, des de l'octubre del 93, estem parlant de quasi dos anys.

Miri, el Pla integral de la gent gran, almenys d'ençà que joestic en aquesta casa, no és que ara s'alabi: sempre hem dit que era important i sempre hem dit que era interessant; el problema que sempre hem plantejat és que s'ha de desenvolupar, aquest Pla integral, i que necessita un impuls permanent, com li hem anat dient durant la interpellació, perquè, si no, això no es mou. I ja estem contents, vull dir, endavant, però som-hi, posem-nos-hi, no?

Miri, la responsabilitat familiar és certa, però les dades també, i no ens les hem inventat nosaltres, les hem tret de l'estudi que vostè ens ha presentat aquí al Parlament. I hi ha una situació d'abús, i de maltractament. I hi ha un altre aspecte, i és que perquè hi hagi una bona atenció familiar, perquè hi hagi una situació que la gent gran es quedi a les famílies, el Pla integral de la gent gran preveu algunes coses a fer, vostès tenen algunes coses, però que segurament que s'ha d'ampliar i s'ha d'implantar. I, a més a més, això segurament que donaria peu que, si tinguéssim una inspecció suficient, senyor conseller, poguéssim incidir en aquestes famílies per veure si realment hi ha un bon tractament de la gent gran. Perquè, si tinguessin els ajuts per poder tirar endavant que aquelles famílies es quedessin amb les persones grans a casa seva, ens seria fàcil d'arribar en aquelles cases per veure realment quina atenció tenen aquella gent gran. Per tant..., suposo que no és una idea nova, ni és insòlita, i que segurament que ja l'han tinguda, però, miri, la podríem posar en pràctica.

Miri, el tema que ha fet de memòria de les residències, i que jo li havia posat, vull dir, és una mica desordenada, però..., bé, he anat seguint, i anem fent, no? Miri, es tracta de veure si..., no es tracta de dir que la inspecció és dolenta: no li ho he dit pas, senyor conseller; jo el que li he dit és que l'hem de complementar qualitativament i quantitativament. Es tracta d'evitar, via inspecció, que es produeixin aquests

casos, i d'altres que no afloren perquè no arriben a unes situacions que vagin als tribunals, però que sabem, sabem que hi han situacions en què no funcionen, sabem que es produeix la mateixa situació, que segurament se n'haurien de tancar més i que segurament que no se'n tanquen més perquè, si no, no hi podríem donar cobertura. Ho sabem positivament. Vostè i nosaltres. Estem per recolzar que es pugui tirar endavant, però posem la inspecció perquè es posin les mesures adequades i no ens trobem amb noves situacions.

Jo m'ha donat la sensació que hi havia un cert cofoisme, des del punt de vista que les coses ja les fèiem bé i ja hi donàvem una prou atenció. Miri, s'està fent un desplegament? Perfecte. Que segurament que si fem un comparat amb altres llocs, doncs, en uns llocs serà pitjor i en altres serà millor, quant al desplegament, però a mi em sembla que, donada la circumstància, donat que tenim des del dia 6 de juny l'informe que tenim damunt de la taula, no ens podem sentir cofois, hem de treballar molt més sobre el tema de la gent gran, hem de treballar d'una manera responsable, perquè realment ens podem trobar amb problemes més seriosos, i en qualsevol cas els està patint la gent gran.

Miri, no li voldria insistir en més coses, perquè del que es tracta –com li he dit en tota la interpellació–, del que es tracta és de posar aquells mecanismes que facin..., que possibilitin realment de millorar les condicions de vida de la gent gran. Em sembla que ens hi podem trobar, però el que no podem és aclofar-nos pensant que tenim un bon pla, que tenim una bona legislació; el que hem de fer és implementar aquesta legislació, aquest Pla integral de la gent gran, perquè doni els resultats que ha de donar.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats; senyor diputat, lamento si ha semblat que plantejava un cofoisme; no ho era. Em sembla que ho he dit, que hi havia moltes coses per millorar, em sembla que ho he dit; si no, ho dic ara i hi poso tot l'accent que calgui. El que moltes vegades potser és per reacció que quan un entén que se li diu que les coses no funcionen, doncs, el que funciona ho ha de defensar, el que li sembla que funciona ho ha de defensar, però que ningú ho entengui com a cofoisme perquè en aquest temps crec que mai hi podem estar, de cofoistes, però li asseguro que per molt temps això és més segur que mai, perquè, de problemes, en podem arreglar alguns, però en surten d'altres i haurem, aquest Pla integral de la gent gran, d'anar-lo adegant a través del temps a les realitats que surten.

En la meua etapa de conseller, aquests set anys que fa ara, no són avui els problemes que tenim els mateixos que teníem quan vàrem entrar, perquè hi ha coses que hem resolt, però coses, problemàtiques noves que han sorgit que fa set anys no eren la realitat en els termes que hi ha. Per exemple, doncs, vostè ho coneix bé, això, tot el tema de les demències, no hi havia el nombre de dements en residències

que hi ha ara, fa set anys enrere, no? I com això tantes coses com podríem... Ara, el que jo vull dir, i això tampoc ha de ser cofoisme, és que el desenvolupament de la gent gran l'anem fent. Perquè la primera fase que es va anunciar i que es va aprovar quan, el Pla integral de la gent gran, el Govern el va aprovar i el va fer públic, això s'ha acomplert. I aleshores hi ha avui tot un ventall de recursos, tot un ventall de recursos perfectament establerts, perfectament determinats, normativitzats. Es podrà dir: «Oh!, però no hi ha prou centres de dia.» D'acord. «Oh!, és que l'habitatge tutelat encara està més en els papers de la normativa que no pas en la realitat de la quantitat que hi ha d'haver.» D'acord. De residències, doncs, aleshores, també en falten, però estem en un grau de desenvolupament més elevat. Però deixant de banda aquesta qüestió, el desenvolupament de la primera fase s'ha fet i s'ha plantejat la segona. La segona és tot un treball molt aprofundit —ens agradaria conèixer, a partir del moment que sigui possible, també l'opinió dels diferents grups d'aquesta cambra—, molt aprofundit i que ha donat pas a aquestes normatives i a aquestes actuacions que formen part del document a què vostè ha fet esment. I això s'ha fet i és evident que no és qüestió de paternitats. A mi m'ha semblat i estic segur que, a part d'aquesta compareixença que va ser conseqüència de la Moció, n'hi va haver una altra en què jo vaig passar un primer estudi, un primer estudi de la situació que hi havia en aquest canvi. D'aquí jo vaig dir que es faria un estudi més aprofundit. Però és igual, no és qüestió de paternitats; la qüestió és que s'ha fet i que, aleshores, per la part que vostès i els altres grups de la cambra han ajudat, abans he dit que ho agraiï i ara ho reitero.

Quant als abusos, és quelcom que s'ha d'intentar posar-hi remei i manquen eines jurídiques —d'aquí les lleis— tant pel que afecta les famílies..., l'estudi diu clarament la quantitat d'abusos que pateix la gent gran de les pròpies famílies i també que en pateix d'altres que no pertanyen a la família. Per tant, hem de dotar-nos de les eines jurídiques i aleshores hem de procurar que això es persegueixi, així com, per exemple —i es diu en el mateix conjunt d'eines que proposa aquest desenvolupament—, que s'ha de tipificar al Codi penal el maltractament a la gent gran, que és una qüestió que fins ara això no hi és.

Ajudes a la família. «Ajudes a la família» entenc que és una partida pressupostària que hem anat dotant contínuament. I em dirà: «Bé, moltes vegades, doncs, aleshores, això no s'ha fet amb prou nombre, amb prou quantitat de casos ni amb prou volum de diners.» Té raó. Però, de qualsevol manera, a vegades, a vegades hi ha queixes que no tenen raó. Jo he explicat..., i l'única carta que jo tinc consciència de no haver contestat —ho vaig fer en una ocasió— és una carta que vaig rebre molt insultant d'una persona a qui es va negar l'ajuda, però van fer molt bé els serveis del Departament de negar-la-hi, perquè ell tenia uns ingressos com a fill de 19 milions de pessetes l'any. Vostès entendran que el Departament no pot..., realment és un cas exagerat, evidentment, és un cas tòpic però de qualsevol manera les ajudes a la família jo entenc, almenys des del Departament, ja l'any passat i

aquest, sempre que s'ha exhaurit la partida l'hem dotat, hi hem fet transferència d'altres, perquè aquesta creiem que és un aspecte important. El que passa és que, a part de la realitat econòmica de les famílies, també hi ha el fet que en moltes ocasions la gent el que cerca no és pas que l'ajudis, sinó que el que cerca és que et facis càrrec de la persona gran que tenen a casa seva, i aquest és un altre tema. Però, en aquest aspecte, tot el que puguem —tot el que puguem fer— ho farem i, dintre de la precarietat dels pressupostos que aquest any, d'una forma especial, tenim, el meu propòsit és que a aquesta partida no manqui dotació de cara a ajudar totes aquelles que estiguin dintre de la normativa, dintre dels mòduls que aleshores tenim establerts en aquests moments.

I bé, i la feina de la inspecció, doncs, deixem-ho on ho tenim, ja ho anirem debatent en altres ocasions. Tant de bo jo pugui seguir dient sempre que mai s'ha provat que no hàgim fet la feina mal feta; no puc assegurar que això serà sempre així, perquè una equivocació d'algú sempre es pot produir, però en aquest fet, en aquest moment jo el que vull dir és que jo no estic satisfet del Servei d'Inspecció. Que hi falten efectius? Bé, en certs àmbits jo també defenso aquest criteri, però he d'entendre que, aleshores, tenim com a mínim els suficients com per no haver-se detectat una manca d'actuació inspectora, la que mínimament es necessita, no? Tant de bo tinguéssim unes possibilitats pressupostàries d'un increment de dotació per incrementar la plantilla d'inspectors.

Espero que en futures compareixences..., jo tan aviat com pugui, a la tardor, penso demanar-ne una de cara a parlar d'aquest tema, que em sembla que això jo ho tinc compromès i que aquesta sessió..., no dóna temps, aquesta part d'això, entre les eleccions i una cosa i una altra, però sóc conscient que em sembla que ho tinc..., a més, és el meu desig fer una compareixença de cara a analitzar entre tots tota aquesta qüestió de mesures, de suplement del Pla integral de la gent gran, totes aquestes mesures a què vostè ha fet referència. Suposo que aleshores tindrem més temps d'avançar en aquesta anàlisi i potser veure aspectes que no hem sabut trobar de cara a millorar la nostra actuació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre la política bibliotecària, sobre el compliment de la Llei 10/1983, de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i sobre la política general d'habitatge

Haig de comunicar a la cambra que han estat retirades les interpel·lacions que eren els números 13, 15 i 16 de l'ordre del dia.

Alteració de l'ordre del dia

I, al mateix temps, demano l'assentiment de la cambra per alterar-lo, l'ordre del dia, en el sentit d'agrupar la inter-

pellació que és el número 14 de l'ordre del dia, amb les 18 i 19, que es tramitarien demà, sobre la xenofòbia, totes tres.

De manera que ara, amb l'assentiment de la cambra, tramitaríem el punt número 17. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el servei militar i l'objecció de consciència

Doncs, interpellació sobre el servei militar i l'objecció de consciència, presentada pel diputat senyor Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyores president, senyores diputades, senyors diputats. Un assolellat dissabte del mes d'abril, un membre del nostre Grup Parlamentari anava a buscar una persona que estava amagada, i estava amagada perquè pesava sobre ella una ordre de recerca i captura. Va anar-la a buscar per acompanyar-la al jutjat, perquè aquesta persona havia decidit entregar-se a la justícia. Les persecucions de la Guàrdia Civil a aquesta persona ja s'havien fet famoses a tota la comarca. És obvi també que en cap cas ningú vol viure sota la pressió constant de les forces d'ordre públic, malgrat que estigui perseguit sense haver comès cap delictes.

Aquesta situació, poc racional i del tot estúpida, és una situació real, una situació en què es troba un jove del nostre país que ha comès el delictes de no voler fer el servei militar i de no convertir-se en còmplice d'una llei injusta i irracional com la que regula la prestació social substitutòria. Un insubmís que ha portat la seva coherència fins al final. Senyores i senyors diputats, un pres de consciència, en definitiva, una persona que per defensar les seves idees de manera pacífica pateix presó. I això passa ara i al nostre país.

Catalunya ha tingut, de sempre, una tradició antimilitarista clara, potser una tradició poc organitzada i poc activa en alguns casos, però és clar que l'esperit de molts ciutadans i ciutadanes del nostre país anava i encara va en aquesta direcció. Fa trenta anys, els primers objectors de consciència començaven a actuar a Catalunya i ho feien en plena dictadura i amb el risc i, de fet, la conseqüència d'haver d'anar a la presó. Era gent que portava la coherència fins al final, que es negava a servir l'exèrcit i que, en definitiva, optava per un servei civil alternatiu. Fa trenta anys d'això i no podem deixar de pensar en les similituds que es donen entre aquella situació i l'actual, salvant les lògiques distàncies dels anys i de les situacions polítiques que, en tot cas, són ben diferents.

Al cap de trenta anys, el nombre d'objectors comptabilitzats l'any 94 és de 8.994. L'any 1986 era de 4.995. Al Principat de Catalunya la xifra de sol·licituds d'objecció ha passat de 13.649 l'any 93 a 19.033 l'any 1994. Xifres que, comparades amb el nombre de joves catalans del Principat que són cridats a files, passen a ser d'un 43% del contingent el 1993, a un 56% del contingent el 1994. Més d'un de cada dos joves catalans es declara objector de consciència. Quin contrast amb aquella desena escassa de persones que, desa-

fiant directament la dictadura, s'havien declarat objectors de consciència i, en qualsevol cas, és curiós observar el gran increment d'objectors reconeguts.

Una altra dada important: mentre que a Catalunya un nombre d'objectors ha anat augmentant i encara es manté aquesta tendència a l'alça, a l'Estat espanyol sembla que el nombre de sol·licituds s'ha estabilitzat. Per tant, la situació és d'un cert desordre. Una primera conclusió del tema i que algú s'ha de plantejar amb urgència: com és que la gent jove del nostre país rebutja de manera tan clara perdre un temps de la seva vida servint l'exèrcit? El fet que hi hagi un nombre tan gran d'objectors de consciència ha provocat que l'adjudicació de places de la prestació social i la seva gestió continuï sent un desordre total. I en aquest sentit ens preocupa especialment la gestió de la prestació social substitutòria. Quin control fa el Govern sobre les prestacions? I ens referim molt més al control des del punt de vista legal, és a dir, sobre si els projectes que s'han aprovat i la feina que es fa s'adiuen amb la Llei i l'esperit que se'n desprèn.

Tenim notícies i indicis que alguns dels objectors que estan fent la prestació social acaben fent de treballadors gratuïts en lloc de feines de suport, que és el que determina clarament la Llei, s'estan fent feines administratives. En aquest sentit cal recordar les denúncies presentades per diversos objectors que estan fent la prestació social i que denuncien, precisament, que no es correspon amb la feina que estan fent el que els obliguen a fer amb el projecte que van triar o que se'ls va oferir.

Una altra qüestió, honorable conseller: què farà el Govern de la Generalitat quan objectors de consciència que han de fer la prestació en serveis de la Generalitat no la facin? Els denunciarà el Govern amb la previsible condemna d'aquests joves? No podem oblidar, sota cap concepte, que avui a Catalunya ja hi ha insubmisos a la presó: Pere Comelles, amb una condemna de dos anys, quatre mesos i un dia, està complint la condemna a la presó Model, en aquests moments en règim de tercer grau. Joan Antoni Guerra Ballesteros, condemnat a quatre mesos i mig de presó a Catalunya i que el jutge insisteix a fer-li complir la sentència, malgrat la curta durada de la condemna. Pere Comelles haurà d'anar a dormir cada dia durant més d'un any a la presó Model de Barcelona, per negar-se a fer la prestació social substitutòria. Podem dir, doncs, que avui, a Catalunya, hi ha presos de consciència i aquesta és una situació gens desitjable, podríem dir que gairebé vergonyant. No podem oblidar tampoc que en aquests moments hi ha joves a casa nostra condemnats ja a penes per negar-se a fer la prestació social substitutòria i que estan pendants d'ingressar a la presó. És el cas de Sergi Sedó o d'en Gilbert Trilles, per posar algun exemple.

Des del 1993 el Partit Socialista Obrer Espanyol governa amb l'indispensable suport parlamentari de Convergència i Unió. Aquesta coalició és corresponsable del manteniment del servei militar obligatori, de l'actual Llei d'objecció de consciència i de la repressió contra els insubmisos, encara que declari simbòlicament el contrari. Només cal veure al-

guns exemples per comprovar que l'«ara decidirem» no canvia res i que, si cal, empitjora les coses per a objectors i insubmisos.

El març de 1993, el Parlament de Catalunya aprovava amb els vots d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa i Convergència i Unió una resolució que, entre altres coses, manifestava el seu rebuig al servei militar obligatori i expressava la seva inquietud per la privació de llibertat per als ciutadans que, per raons de consciència, l'havien perduda, resolució que, òbviament, per raó de competències, no era vinculant. En canvi, el 2 de novembre del 94 i a proposta d'un senador navarrès, és a dir basc, d'Euko Alkartasuna, es presentava una moció al Senat espanyol on es demanava que s'emprenguessin mesures legals urgents per tal de suprimir les penes de presó per als insubmisos i, en aquest cas, Convergència i Unió hi votà en contra, quedant-se sola amb els socialistes i, el que és més greu, impedit que la Moció fos aprovada, donat el vot favorable de la resta de grups.

També el 14 de desembre, al mateix any, el Congreso de los Diputados votà una proposició de llei que demanava la despenalització de la insubmissió i que no prosperà, en ser només recolzada per Izquierda Unida, Esquerra Republicana de Catalunya, Coalición Canaria, el Grup Mixt i el Partit Nacionalista Basc, i rebutjada pel Partit Socialista Obrer Espanyol i Convergència i Unió. I encara un altre cop: durant el darrer debat de política general, el 8 de febrer del 95, Esquerra Republicana de Catalunya presentà una moció on es demanava la despenalització de la insubmissió i l'amnistia per a tots els insubmisos, i Convergència i Unió, per enèsima vegada, conjuntament amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, votava en contra.

Les contradiccions, però, no només abasten la insubmissió. La mateixa situació legal dels objectors ha estat bandejada per aquest pacte de silenci. Així, s'aprovà al Congreso de los Diputados, durant el debat de política general del 94, una moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Nacionalista Basc i aprovada amb els vots de tots els grups, a excepció del Grup Socialista, que obligava el Govern a modificar l'actual Llei d'objecció de consciència en un termini màxim de tres mesos, amb un nou articulat que inclogués les recomanacions de les diferents resolucions del Parlament Europeu sobre l'objecció de consciència, que són bàsicament les ja conegudes: acceptació de l'objecció sobrevinguda, la no-limitació dels motius de consciència per a objectar i, sobretot, l'equiparació de durada del servei militar i la prestació social, i que fos adequada a les resolucions més progressistes en dret comparat, sobre l'objecció de consciència. Moció que obligava a redactar una nova llei d'objecció i que encara estem esperant. Aquesta era una oportunitat d'or per poder fer una cosa important: obrir les portes a la fi del servei militar obligatori. Per aquesta via hauríem aconseguit descriminalitzar, despenalitzar la prestació social substitutòria, perquè en equiparar amb molts més anys la durada de la prestació social en lloc del servei militar, en negar la prestació sobrevinguda i, sobretot, el fet de

cada cop incrementar més dificultats per impedir el nombre d'objectors era, en definitiva, mantenir l'estatus que en aquests moments té el servei militar obligatori.

En canvi, en aquest cas, el Govern ens obsequia amb un Real decreto, aprovat el 24 de febrer, pel qual es regula l'objecció de consciència i la prestació social substitutòria, unificant en un únic text els diferents decrets i normatives que fins avui regien la prestació dels objectors i que omple un dels buits normatius equiparant la prestació social al servei militar. Aquest Real decreto, continuant la tradició restrictiva, punitiva i criminalitzadora del Govern espanyol cap als objectors, és una clara involució cap als seus drets i representa un menyspreu al poder legislatiu, en ignorar la Moció aprovada en demanda d'una nova llei; i a sobre fou aprovada sense consultar amb les associacions d'objectors ni, pel que sembla, Convergència i Unió. I encara és hora que Convergència i Unió reaccioni i es faci valer o, si no, caldrà entendre que ja els està bé aquesta situació.

En el nou projecte de llei orgànica del Codi penal, del Ministeri de Justícia i Interior, presentat el 1994 i que s'aprovarà durant aquest 1996, si tot continua igual, apareixen els nous càstigs per als insubmisos en un clar exemple de la voluntat d'aïllar els objectors de la resta de la societat, mentre se'ls neguen els drets civils més elementals. Als insubmisos a la PSS, penes d'inhabilitació absoluta de deu a catorze anys, incapacitat —és a dir, incapacitat per exercir qualsevol lloc de treball o càrrec a l'Administració, la d'elegir i ser elegit per càrrecs públics i per obtenir subvencions, beques o ajuts públics de qualsevol tipus— i multa de dotze a vint-i-quatre mesos —la quota diària és mínima de 200 pessetes i un màxim de 50.000 pessetes. Als insubmisos de la mili, presó de dos a tres anys i inhabilitació especial per al dret d'accés a la funció pública per temps de sis a deu anys; també la conspiració, la proposició i l'apologia per fer l'execució dels delictes d'insubmissió —la que estem fent en aquests moments— es castigarà amb la pena inferior en dos graus a la que correspondrà a aquests.

De la criminalització i marginació social dels insubmisos que provocarà el nou Codi penal, també en seran responsables el Partit Popular i Convergència i Unió, ja que les esmenes presentades per ambdós grups no modifiquen substancialment el text original; així, mentre la majoria dels grups de l'oposició demanem la supressió d'aquests articles, el Partit Popular no fa cap esmena a l'articulat: ja li està bé la presó i inhabilitació; i Convergència demana suprimir les penes de presó en benefici de la inhabilitació absoluta per un temps de vuit a dotze anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos; per tant...

El Sr. PRESIDENT: Senyors Puigcercós...

El Sr. PUIGCERCÓS: Estic acabant, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Està interpellant al Govern, no a Convergència i Unió. Tingui-ho present.

El Sr. PUIGCERCÓS: Molt bé. Per tant, als insubmisos a la mili, com a la prestació social, unificant les penes, tant per als que s'incorporin sense causa justificada com per al que s'hi nega explícitament. En resum, el Govern rebaixa la

pena d'inhabilitació amb dos anys i suprimeix les penes de presó.

Esquerra Republicana ha presentat ja mocions en aquest aspecte. En qualsevol cas, conèixer el criteri de capteniment del Govern de la Generalitat respecte al servei militar, l'objecció de consciència, la insubmissió, és del tot urgent, sobretot perquè les perspectives del futur, per a molts joves catalans, no són gens falagueres. I això malgrat la manca de competències en aquest camp, que és responsabilitat de vostès, ja que la Generalitat té competències en el control de la gestió de la prestació social a Catalunya i, per tant, pot fiscalitzar, i per a complir la PSS, les condicions que marca la llei i, per tant, evitar que els objectors facin feines de responsabilitat, que podrien ser fetes per treballadors especialitzats o joves en atur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Senyor conseller, té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo a vegades penso que el seu Grup està poc ordenat; no sé si ho puc dir, abans el meu company, el senyor Alavedra, els ha dit que era verbalisme. No m'atreveixo ara a dir exactament el mateix; si els ha sabut greu, tampoc els voldria ofendre, però és desinformació.

Vostè s'ha llegit, per exemple, la interpellació, en el *Diari de Sessions*, la interpellació que em va fer el seu company, el senyor Benach? Com deia el senyor president del Parlament, quan vostè venia cap a aquí, el senyor Benach va fer, el 20 d'octubre del 93, una interpellació i ha plantejar, va plantejar el mateix que vostè ha plantejat avui. Tot aspectes que no són competència ni d'aquest Parlament ni del Govern. Vostès no se n'assabenten? Una primera informació, una primera obligació que té qualsevol diputat és el d'estar informat. I vostès no n'estan, i a més a més, formulen una i una altra vegada el mateix.

Vejam si m'atén un moment: no tenim competències sobre inspecció, senyor diputat. La Generalitat no té competències sobre inspecció. I la Generalitat, com a Generalitat, com a Govern de la Generalitat, ha de complir la Llei sobre la insubmissió: ha de complir la Llei sobre la insubmissió. No tenim altre remei. Hi ha lleis que a mi, personalment, poden no agradar-me, però com a conseller les he d'acatar i les he de complir. I això és el que ja es va dir l'altre dia.

Jo demano que vostès llegeixin com a mínim el que vostès mateix proposen i les seves mateixes interpellacions. Llegeixi el *Diari de Sessions*. Ara, no li repetiré tot el que hi deuen dir, però allà constava clar. Jo deia al senyor Benach: «Nosaltres ens hem de basar en el que regula l'article 30.2 de la Constitució, la Llei 48/94, reguladora de l'objecció de consciència, la Llei 26/85, dels serveis socials de la Generalitat, i, a partir d'aquests textos legals, l'actuació de la Generalitat està encarrilada a facilitar el compliment d'un decret constitucional, donant informació sobre l'objecció de consciència i la prestació social substitutòria i posar els mitjans

necessaris de places per fer-la efectiva i de formació per cercar la qualitat de la seva acció. El que es pretén des de la Generalitat és que els ciutadans rebin informació objectiva, real i suficient del tema, i que hi hagi qualitat, quantitat i un repartiment geogràfic coherent dels programes. I tot per normalitzar el tema de l'objecció i prestació social i, en última instància, afavorir el teixit associatiu del país i reforçar el voluntariat.»

Bé, i el seu company, el senyor Benach, em va donar la raó: «Perquè, és veritat, vostès no tenen competències sobre la inspecció. Perquè, és veritat, vostès com a Govern han de complir la llei.» Aleshores, vostè torna una altra vegada –ho lamento, no li puc dir res més– que nosaltres seguim sense tenir competències de la inspecció –que les hem demanat, però avui no les tenim– i seguim havent, és clar, de complir la llei. La llei l'hem de complir i l'hem de fer complir. Per tant, no hi ha cap judici vàlid ni en la interpellació que em van formular aleshores i en la interpellació que em fa vostè ara.

Diu: «No han fet res de cara a la insubmissió.» Bé, és clar, no em tocava contestar-ho, perquè com a Govern, ja ho ha dit el senyor president, no em correspon ficar-me amb el que fa Convergència i Unió, però vostè ha passat així molt ràpidament les esmenes que hi han presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: són molt importants. Perquè la importància d'unes esmenes és aquella que puguin convertir en realitat. Fer brindis al sol, això és fàcil. Això, brindis al sol, és fàcil, que és el que vostès normalment fan. Perquè, aleshores, què ha fet la diputada del seu Grup al Parlament espanyol en aquest sentit? Què ha fet? Potser fer tertúlies. Però això no és la feina que realment arregla aquestes coses. La feina que arregla aquestes coses és realment presentar propostes que poden ser acceptades: aquesta és la feina. I realment, aquesta és la qüestió que vostè..., repassi's les esmenes: les esmenes són importants, són importants i estan en el camí que realment es pugui treballar en aquesta qüestió.

Nosaltres hem fet un camí important, des de la passada... Deixi'm, encara que vostè no ho ha preguntat, deixi'm-li dir: un camí important des que em va fer l'anterior interpellació el senyor Benach. Jo els deia en aquell moment: «Nosaltres tenim 6.794 places concertades, a 31 de gener.» Ara en tenim 10.278. Aquesta diferència marca l'esforç que ha fet el Govern per incrementar les places concertades al servei dels joves de Catalunya que vulguin fer la prestació social substitutòria. I aleshores, nosaltres teníem en aquells moments pendants d'incorporar 15.423 nois. En aquests moments, doncs, aleshores, aquesta xifra percentualment ha baixat, en relació al conjunt. Però el nombre de nois pendants d'incorporar ha crescut, perquè realment això tampoc està al nostre abast, com ja vam dir l'anterior vegada: tampoc està al nostre abast.

Nosaltres hem presentat al Ministeri de Justícia i Interior, ja fa temps, el gener del 94..., estem a juny del 95, per tant fa un any i mig que venim negociant amb el Govern de l'Estat. Com abans deia el conseller Alavedra, aquestes coses a

vegades són lentes, són feixugues. No sempre s'aconsegueix les coses que es vol, quan es vol, però la tenacitat és una virtut. És una virtut de negociació que nosaltres seguirem —hem fet i ho seguirem fent— utilitzant.

I nosaltres, com dic, el gener del 94 vam presentar una proposta de conveni que representava, primer, mantenir les pactes amb el conveni que vam signar el 7 de març del 91, però a més demanàvem la gestió i la inspecció. La gestió que no tenim i la inspecció del règim de la prestació social, referides a l'àmbit territorial de Catalunya; és a dir: proposar al Ministeri la freqüència i el volum del cridament; comunicar la resolució ministerial d'enviar a la borsa de llocs d'activitat o comunicar la seva publicació; proposar al Ministeri l'adscripció dels destins concrets; enviar l'ordre d'incorporació als joves i comunicar-la a les entitats; resoldre les incidències produïdes durant el període d'activitat; proposar la modificació de la situació dels objectors respecte a la seva prestació social, amb incoació d'expedients disciplinaris, actuant com a instructora per delegació; traslladar al Ministeri les comunicacions de les entitats respecte a fets que poden donar lloc a l'aplicació del règim penal; informar el Ministeri del desenvolupament de la prestació de cada jove i proposar la seva llicència; comunicar al jove interessat la resolució de la llicència del Ministeri; inspeccionar i controlar el règim de la prestació social en els sectors que són competència de la Generalitat —Protecció Civil, Sanitat, Natura, Serveis Socials, Educació i Cultura— o en els que se li encomani, i comunicar les anomalies i eventualitats al Ministeri, i proposar al Ministeri la suspensió temporal i la rescissió del conveni de l'entitat que ho incompleix.

Ara, després de diverses entrevistes, s'han apropiat posicions i restem a l'espera d'una contraproposta. Veurem. No sabem si això està a prop o no n'està, de prop, perquè moltes vegades ens ha semblat que un acord era proper i, després, realment resulta que no ho ha estat. Però nosaltres seguirem insistint que cal que la Generalitat tingui unes competències més importants de les que en aquests moments detenta.

Jo alguna vegada he dit que, si això no es produís, ens hauríem de replantejar si podem seguir detenant les que tenim, perquè són molt insuficients, de cara a poder donar un bon servei als joves objectors. Però, de qualsevol manera, abans que ens haguem de replantejar això, haurem d'insistir —haurem d'insistir— que això es compleixi. I no sé si vostè coneix que el Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental, que exigeix al respecte, va aprovar per majoria un acord que hem fet arribar, evidentment, que era manifestar la seva preocupació pel retard de la tramitació parlamentària d'una nova llei d'objectió de consciència, pel perjudici que comporta al conjunt d'objectors. Això que vostè ha dit, dintre del que és aquest Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental, és quelcom que s'ha de fer constar; i també demanar al Govern de l'Estat espanyol que doni compliment immediat al mandat parlamentari de la reforma de la Llei d'objectió de consciència —el que vostè ha dit.

Jo demanaria que en aquest tema..., bé, en tots, evidentment, es procurés realment demanar al Govern, exigir al Govern, impulsar el Govern..., tot allò que s'ha de demanar —impulsar, o queixar, o censurar—, però en temes que, realment, fossin matèria de la nostra responsabilitat. El que sigui matèria parlamentària al Congrés de Diputats, això s'ha de dirigir al Congrés de Diputats, i vostès tenen allà un representant que en això hi pot fer alguna activitat, si ho desitja i si ho creu convenient.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot fer rèplica.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Miri, davant de la seva resposta, tinc dues vies, senyor Comas: una és seguir en la seva dinàmica de l'insult o de l'agressivitat excessiva o l'intent de ridiculitzar o portar-nos a aquesta mena d'estirabot continu; l'altra és parlar de conceptes. Potser amb altres grups aquest model li ha funcionat; no li funcionarà amb nosaltres —ja li ho adverteixo ara. Nosaltres volem parlar de conceptes, volem parlar d'idees i volem parlar de la responsabilitat que té el seu Govern en aquesta situació.

Miri, vostè diu: «Vostès fan un brindis al sol.» Els que segur que no faran un brindis al sol són els que estaran a l'ombra, i d'aquests, de ben segur que n'hi hauran uns quants al pas que anem. I a mi em sembla que vostè, com a conseller, com a membre del Govern, com a la persona que, vostè, joestic interpellant aquí, té la responsabilitat d'assumir que hi haurà un grup de ciutadans del nostre país que acabaran a la presó; tenen la responsabilitat d'assumir un fet: que persones sense haver delinquit —i en aquesta mateixa cambra hem aprovat resolucions en les quals quedava clar l'esperit i la lletra que aquestes persones ni es tractava de delinqüents ni, en definitiva, anaven contra la comunitat, sinó que eren víctimes d'una conjuntura legal que fa molts anys que continua—..., vostès tenen, si més no, la responsabilitat de definir-se sobre això. I no em digui que no tenen competències o que aquest és un tema que pertany a un parlament de ponent. Vostès saben i són conscients que aquesta situació es dona avui a Catalunya; i vostè, com a conseller de Benestar Social, com a membre del Govern, si més no, s'ha de preocupar per la situació d'aquesta gent, d'aquestes persones, d'aquests ciutadans del nostre país.

Em diu que vostès no gestionen la prestació social, que no hi tenen competència; però també m'ha dit i em va dir vostè en una altra interpellació feta sobre aquest mateix tema que havien demanat reiteradament poder fiscalitzar i poder gestionar el tema de la prestació. I entenem que, de la mateixa manera que el senyor Carod-Rovira avui interpellava el senyor Macià Alavedra per aquesta mena de traspassos que han fet viarany a l'absurd, que s'han perdut pel camí, aquest potser també és un dels casos que estava en el paquet i que potser també s'ha perdut. Nosaltres entenem que la seva obligació, si volen resoldre els problemes del nostre país, la seva obligació és reivindicar, demanar, exigir més competències per a garantir, primer, el principi de sub-

sidiarietat i, en segon lloc, garantir la millora de la qualitat de vida dels nostres ciutadans, i poder disposar de la gestió i el control de la prestació social aniria directament en benefici de tots els ciutadans del nostre país.

Jo no sé l'èmfasi que ha posat el seu Govern en demanar aquesta competència o aquest traspàs, no el sé, no el podem calibrar; però del que estic ben segur és que possiblement no anava pas en un dels paquets més importants. Però és que després és molt fàcil; després, el camí que tenen vostès és dir que a Madrid hi ha un corpus legislatiu que és un cos estrany a la seva dinàmica política i institucional i que, en definitiva, és culpa d'allà. Home, a mi em fa l'efecte que el que no pot fer un govern és, quan un tema afecta directament els seus conciutadans, desdir-se'n. Alguna opinió tindran vostès d'aquesta situació. I segurament el seu Govern té una opinió formada de com hauria de ser la prestació social, i el seu Govern hauria de tenir la idea molt clara de, si aquesta competència fos traspassada al Govern de la Generalitat en aquest cas, què en farien, com la disposarien i com la legislarien.

Nosaltres entenem que en aquests moments ens trobem en una situació difícil, que vostès no poden negar el fet que –i s'ha dit aquí, vull dir, no ho obviarem pas ara– que vostès, com a partit, el partit majoritari que dona suport al Govern de la Generalitat –en aquest cas el majoritari en aquesta cambra–, ha tingut un paper decisiu en els darrers debats parlamentaris i en els darrers..., en la política legislativa que s'ha portat a les Corts espanyoles, ha tingut una doble moral en aquest cas. I aquest és potser pitjor que el verbalisme. El verbalisme com a tal no pot portar contradiccions d'aquest tipus; el que sí que porta contradiccions és la doble moral: aprovar un tipus de mocions aquí, on d'esperit i en lletra es manifesten a favor d'aquestes persones i, en definitiva, quan s'ha votat la veritat, al Parlament de debò –perquè, si més no, vostè ho ha vingut a indicar així–, quan s'ha d'aprovar al Parlament de debò, el de ponent, potser es vota una altra cosa.

Miri, jo per acabar, li diria que la nostra diputada a Madrid ha presentat esmenes de supressió dels articles 506, del 508 i del 593 al 595. Per què? Miri, li ho diré ben clar: hi ha persones que fan tertúlies, hi ha diputats i diputades que fan tertúlies, però és que n'hi d'altres que es fan xalets. Només li volia recordar això.

Moltes gràcies, senyors...

El Sr. PRESIDENT: Li prego que retiri aquesta última expressió.

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, senyor president, retiraré aquesta expressió...

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. PUIGCERCÓS: ...però entengui també el favor perquè em sembla que la reiteració que s'ha fet a la senyora Pilar Rahola era absolutament extemporània en el debat que estàvem portant a terme. I pregaria també que pel Grup de la majoria es retirés aquesta expressió que s'ha fet.

El Sr. PRESIDENT: Que jo sàpiga no s'ha dit res en contra de la fama de la senyora Rahola.

El Sr. PUIGCERCÓS: Se li ha negat la seva capacitat de treballar en benefici d'unes...

El Sr. PRESIDENT: No és veritat, no és cert.

El Sr. PUIGCERCÓS: Bé, doncs...

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyors diputats, senyor diputat, miri, no he insultat a ningú, no ho faig mai, i no m'he mostrat punyent més enllà de la resposta, tal com vostè havia encarat aquesta qüestió. Això està clar; repassi-s'ho vostè, més enllà, potser, de l'aparença del moment, repassi-s'ho vostè després, s'ho llegeixi, i veurà que no és així. I no he volgut no tan sols ridiculitzar, sinó tampoc faltar en el nivell més mínim, en allò de les tertúlies, a la senyora Rahola. Aquesta és una qüestió que em sembla que està fora de lloc.

En canvi, vostè acaba de dir una cosa i ens ataca de doble moral; això sí que és un insult. «Doble moral», això sí que és un insult. Jo no en tinc, de doble moral, senyor Puigcercós. I, per tant, això és així. No he volgut faltar a ningú, no ho he fet mai, però bé he de contestar i bé m'he de queixar d'una interpellació que no afecta per a res cap de les competències del Govern.

Vostè diu: «Bé, però vostès tenen una responsabilitat en relació...» Evidentment que tenim una responsabilitat, i per això actuem, però cada cosa en el seu lloc. Almenys ens preocuparem perquè, aquests nois que vostè diu que aniran a la presó, no hi aniran a la presó; potser sí que hi aniran en segons quines mocions, que són... –bé, «brindis al sol», doncs, ho retiro–, són realment fer faramalla –no sé si això es deu poder dir, no sé si això vostè m'ho acceptarà–, fer faramalla. Però, a base de negociar les esmenes, de fer que realment això pugui sortir, no s'hi amoïni, que no aniran a la presó. I d'això ens n'hem preocupat. Segons quines aprovacions, segons quines votacions fan impossible que després es puguin pactar altres coses. I el que és important torno a insistir que és el resultat de les coses, no la faramalla en un moment determinat, de dir tal i tal... No, el que és important és el resultat de les coses. I a vegades això tarda el seu temps; negociar, a vegades, tarda el seu temps.

«Oh, és que vostès decideixen...» Home, miri, escolti, ahir es va aprovar un acord..., es va negar, millor dit, una proposició no de llei que va presentar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió que ens interessava molt, crec que a Catalunya interessava molt, i la vam perdre. Per tant, és evident, cadascú té les possibilitats que té. I això vol dir que ja ens hi conformem? No, hi tornarem; està clar que hi tornarem. Però de moment no es pot fer el que un vulgui; cadascú té la força que té i ha d'exercir aquesta força en la forma més prudent i en la forma millor possible de cara al benefici dels ciutadans als quals representa; en aquest cas, en el nostre cas, els ciutadans de Catalunya. I moltes vegades és molt més brillant fer segons què, però això no porta enlloc. Això és el que jo he volgut dir. Ho dic d'una altra forma, però abans jo havia seguit el tipus de presentació o d'expressió que vostè a mi em semblava que havia utilitzat.

Per tant, vostè diu: «Bé, però, vostès havien dit que això ho volien reformar.» No m'ha escoltat. Jo, tota l'estona del que jo he dit abans, m'he referit a quin era el marc que nosaltres havíem presentat esmena al Ministerio de Justicia e Interior; li ho he dit «de pe a pa», i no s'ha perdut res pel camí: ho estem negociant. No m'ha escoltat: ho seguim reivindicant. I a la Comissió Interdepartamental, que hi està molta gent representada, molts òrgans representats, hi estan d'acord amb el nostre..., amb el que reivindicuem al Ministerio de Justicia e Interior, hi està d'acord. I per això li he llegit també —que vostè no m'ha escoltat— el que realment havia acordat la Comissió Interdepartamental de la prestació social substitutòria, li ho he dit.

Per tant, nosaltres seguim on som, no..., el que realment necessiten els joves de Catalunya és la nostra preocupació, però tenim les eines que tenim, i, aquelles eines que depenen de nosaltres, hi depenen totalment, i si no ho fem bé, ens ho reclamen, i aquelles que s'han de defensar en un altre

lloc, també les defensem, com a Govern, en el cas de l'acord que cerquem i que no acabem d'assolir amb el Ministerio de Justicia e Interior, o en el cas del Congrés dels Diputats quan cal.

Per tant, som on som, i jo li demanaria, li demanaria amb tota cordialitat, a vostè i al seu Grup, que, d'aquest tema, en féssim una presentació acurada, estant informats del que parlem o, com a mínim, no llançar afirmacions o presentacions que realment no s'adiuen amb la realitat. Jo espero que, dintre del temps que vostès vulguin, que vulguin formular una altra interpellació, no em tornin a repetir el mateix dels insubmisos, en els mateixos termes que fa ara més d'un any i mig em van repetir. Com a mínim, hauríem d'adequar-nos a la realitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIÓ DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Mesequer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

BUTLLETÍ OFICIAL

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

